



နန္ဒီစိုး

လောကနိတိ စိန်ဘန်း နှင့်

မြေပောက်ဖာယာ



ဒို့တာဝန်ခေရးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြုပိတ်ပင်ဖိနှိပ်အား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄)ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ★ အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုနိုင်စေရေး၊ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ခွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄)ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ဝိုင်းပွားဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားအဖွဲ့အစည်းများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ဝေဖန်ကွပ်ကဲရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်စား ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ အဖွဲ့အစည်းစနစ်ကို ဖန်တီးနိုင်ဖွဲ့စည်းအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ ထက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

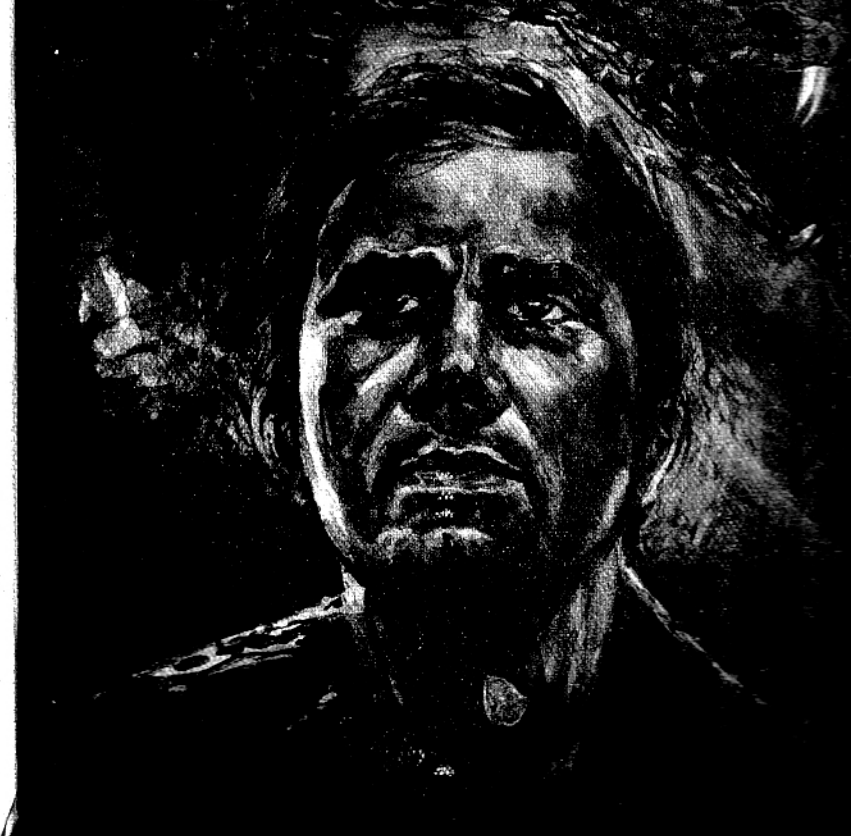
လူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄)ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားသုံးစိတ်မာတ်နှင့် အကျင့်စားရိတ္တမြင့်မားရေး။
- ★ စီးပွားရေး၊ အထိရောက်ခြင်းအရနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပစ္စည်းတို့အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ★ စစ်မှန်သော ချီးမြှင့်စိတ်တတ်ခြင်းသည် ပြည်ထောင်စုစိတ်တတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ★ တစ်မျိုးသားသုံး ကျန်းမာခြင်းနှင့် ယဉ်ကျေးမှုမြင့်မားရေး။

နန္ဒီစိမ်း

လောကနိတိ စိန်ဘန်း

မြေဟောက်မာယာ



ဒို့တာဝန်အရေးဆုံးပါး

- ငြိမ်ထောင်မှု ဖျိတုံးရေး ဒို့အရေး
- ထိုင်းဆန့်သား စည်းစိမ်ညွှတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချစ်အခြာအာသာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ငြိမ်ထောင်ဆန့် ပုဆိန်နိုး အချိန်ပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တို့ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ငြိမ်တွင်ပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ★ အမျိုးသားစည်းစိမ်ညွှတ်မှုခိုင်မာရေး၊ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ခွဲစိတ်ဆွဲခွာခြင်းမရှိဘဲ အောင်မြင်စွာ ဖွဲ့စည်းတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ငွေကြေးတစ်စီးပွားစနစ် ပိုမိုပြင်ဆင်ပေးပို့ထားရေး။
- ★ ငြိမ်တွင်ပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ မိတ်ဆော်၍ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးစနစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ငြိမ်သူငြိမ်သာယာစေရေး။

လူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ ဝန်ထမ်းအသုံးအဆောင်နှင့် အကျင့်စားသိက္ခာပြင်ပေးရေး။
- ★ အမျိုးသား၊ အမျိုးမိတ်ဆွယ်အဖွဲ့နှင့် ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့အစည်းများ၊ အမျိုးသားရေးလက်ကားများ ပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ★ စစ်မှန်သော ချီးမြှင့်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ငြိမ်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ★ တစ်မျိုးသားဆုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုပြင်ပေးရေး။

နန္ဒီစိုး

လောကနိတိ မိန့်ဘန်း

မြေပောက်မာယာ



ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ☉ ၅၀၁၀၁၆၀၈၁၁
- မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ☉ ၅၀၁၀၁၈၀၉၁၁
- ထုတ်ဝေသူ ☉ ဒေါ်သင်းသင်းမွန်၊ သင်းစာပေ
၁၀/ရတနာမြိုင်လမ်း၊ လှည်းတန်း၊
ကမာရွတ်မြို့နယ်။
- ပုံနှိပ်သူ ☉ ဦးအောင်သန်းစိုး၊ လှိုင်-ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်(၂၇၃)၊ ၃၉-လမ်း(အထက်)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
- မျက်နှာပုံပန်းချီ ☉ စိုးအောင်
- အခုံးဖလင် ☉ စတား
- အတွင်းဖလင် ☉ ကိုဦး
- ကွန်ပျူတာစာစီ ☉ ဘိုတိုး (၃၉-လမ်း၊ အထက်)
- ထုတ်ဝေသည့်လ ☉ ၂၀၁၁-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ။
- အုပ်စု ☉ ၅၀၀
- တန်ဖိုး ☉ ၁၅၀၀ ကျပ်

□□□

နိဒ္ဒါစိုး ၈၉၅. ၈၃
 လောကနီတိစိန်ပန်းနှင့်မြေဟောက်မာယာ / နိဒ္ဒါစိုး - ရန်ကုန်
 သင်းစာပေ၊ ၂၀၁၁။
 ၂၅၆ - စာ ၁၊ ၁၂.၅ x ၁၇.၅ စင်တီမီတာ
 (၁) လောကနီတိစိန်ပန်းနှင့်မြေဟောက်မာယာ

စာရေးသူ၏အမှာ

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီကာလ။
 မြန်မာနိုင်ငံကို နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှတို့ ကိုလိုနီလုပ် အုပ်ချုပ်
 နေသောအချိန်။ ရန်ကုန်မြို့၌ ဆိုးပေလူဆိုးလူမိုက် ဒုစရိုက်ထိပ်ခေါင်
 ပိုလ်တထောင်ငမိုး၊ လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်၊ ကြည့်မြင်တိုင်က ချက်ဖောင်း
 တို့ကြီးစိုးရမ်းကားနေသည့်အနက် မြေဟောက်နက်ဂိုဏ်းဆိုသော
 လူဆိုး လူမိုက်ဒုစရိုက်လူစုမှာလည်း ထိုစဉ်က ပုလိပ်အဖွဲ့၊ စုံထောက်
 အဖွဲ့တို့ကိုပင် စိန်ခေါ်ဆိုးသွမ်းသော ဒုစရိုက်အဖွဲ့ဖြစ်သည်။
 ဤတွင် “လောကနီတိစိန်ဘန်း” သည် သူငယ်ချင်းဖြစ်သော
 စုံထောက်ဆားပုလင်းသက်ပြင်း၏အကူအညီတောင်းခံမှုကြောင့်
 ဤဖြစ်စဉ်ဇာတ်လမ်းထဲ ဝင်ပါခဲ့ရလေသည်။
 “လောကနီတိစိန်ဘန်း” ဆို၍ အသက်(၅၀)ကျော် (၆၀)
 အဘိုးကြီး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးထူလပျစ်၊
 သျှောင်တစောင်းနှင့် ဗိန္ဒောဆေးဆရာလား၊ သို့မဟုတ် တောင်ငူ
 တစ်ချောင်းနှင့် ပျောက်စေဆရာကြီးလား၊ နောက်ဖြစ်၊ ရှေးဖြစ်ဟော၍
 ယတြာအချေကောင်းသော ဗေဒင်ဆရာကြီးလား . . . စသည်ဖြင့်
 လားပေါင်းများစွာ အထင်ရောက်ကောင်းရောက်ကြပေမည်။
 ဤသို့မဟုတ်ပါ။ “လောကနီတိစိန်ဘန်း” မှာ အသက်(၂၇)
 (၂၈) နှစ်အရွယ်ရှိ လူရွယ်လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ရွေးတ
 “လောကနီတိ” ဟူသော ဝိသေသမှာ သူ့ဆရာဘုန်းတော်ကြီးထံ
 လောကမှာရှိသည့် နီတိကျမ်းများကို နှ့စပ်သူဖြစ်၍
 “လောကနီတိစိန်ဘန်း” ဟူ၍ အမည်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

စိန်ဘန်းသည် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ကျစ်လစ်
 မာကျောသောကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်၊ ကျယ်ဝန်းသောနဖူး၊ ကြံ့ခိုင်သော
 မေးရိုး၊ နက်မှောင်စူးရှသော မျက်လုံးအစုံတို့နှင့် ယောက်ျားပီသသူ၊
 အလေးမ၊ တင်းပုတ်၊ စပရိန် စသည့် အားကစားလေ့ကျင့်မှုများအပြင်၊
 အနောက်တိုင်းလက်ဝှေ့၊ မြန်မာ့ရိုးရာသိုင်း၊ ဂျပန်အိုက်ကီဒို၊ တရုတ်
 သိုင်း စသော ကိုယ်လုံ့ပညာများဖြင့် အထိုးအကြိတ်၊ အသတ်အပတ်
 လျင်မြန်ကျွမ်းကျင်သူ၊ ပညာအရာတွင် ဥပစာသိပ္ပံ (၁) အပိုင်းအထိ
 သင်ကြားခဲ့ပြီး၊ ဝေဒ၊ ဂစ္ဆိရ၊ ဘာသာရေးကျမ်းများ၊ စိတ္တဗေဒအတတ်
 ပညာခေါ် (Psychology) ၊ သဘာဝတ္ထဆိုင်ရာအတတ်ပညာခေါ်
 (Philosophy)၊ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုဆိုင်ရာအတတ်ပညာခေါ် (Criminol-
 ogy) တို့ကိုလည်းကောင်းစွာလေ့လာနဲ့စပ်သူ၊ ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်၊
 မဟုတ်မခံ၊ အမှန်တရားကိုလိုလားသော မြန်မာအမျိုးကောင်းသား
 တစ်ဦးဖြစ်သည်။

အနီကဲ့သို့သော “လောကနီတိစိန်ဘန်း” ဝင်ပါ ပတ်သက်
 ခဲ့ရသည့် ဤဖြစ်စဉ်ဇာတ်လမ်းတွင် ကိုလိုနီနယ်ချဲ့ခေတ်
 လူဆိုးလူမိုက်တို့၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု၊ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာမှု၊
 ဒုစရိုက်သားတို့၏ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟပုံးလွမ်းမှုမှတစ်ဆင့်
 အကျွေး အလိမ်၊ မြှုပ်ကွက်၊ လှည့်ကွက်၊ သည်းထိတ်ရင်ဖို၊ စွန့်စားမှု
 အစုစုတို့ကို ချစ်စွာသောစာဖတ်ပရိသတ်များ ဖတ်ရှုကြရမည်ဖြစ်သည်။
 ယင်းသို့ဖတ်ရှုပြီးနောက် အရေးအသား၊ ဇာတ်လမ်းမှအစ
 လိုအပ်သည်များကို ဝေဖန်အကြံပြုမှုများကို လှိုက်လှဲဝမ်းသာ
 လေးစားစွာ လက်ကမ်းကြိုဆိုလျက်ရှိပါကြောင်း...။

(လောကနီတိစိန်ဘန်း စွန့်စားထောက်လှမ်း ဖြစ်စဉ်
 ဇာတ်လမ်းများ ဆက်တိုက်တင်ပြသွားပါမည်။)

၁-၇-၂၀၁၁

နန္ဒစိုး

(၁)

လိုက်တမ်းပြေးတမ်းည

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ သုံးချက်ကြားရ၏။

ထိုတံခါးခေါက်သံမှာ ဦးကျော်စံအတွက်တော့ မီးတောင်
 ပေါက်ကွဲသံအလား မှတ်ထင်လိုက်ရသည်။

အချိန်က ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်အချိန် ဖြစ်၏။ တိတိထ
 ဆိုရလျှင် ညဉ့်တစ်နာရီအချိန်။

အဝေးဆီမှ သံချောင်းခေါက်သံ တစ်ချက်နှင့်အတူ အောက်
 ထပ်တိုင်ကပ်နာရီဆီမှ သံစုံသံတစ်ချက်ကို ကြားပြီးချင်း ဖြစ်သည်။

သည်ညအဖို့တော့ လုံးဝ အိပ်ခွင့်မရတော့သည်သူ။

ဟိုတယ်၏အိပ်ရာထက်မှာ လှဲလျောင်းရင်း ကြုံတွေ့လာရ
မည့်အခြေအနေတွေကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်သာ နားစွင့်စောင့်စား
လျက်။

တကယ်တော့...

သူ့အဖြစ်က သေဒဏ်ကျ၍ ကြိုးမိန့်ပေးမည့်နေ့ကို စောင့်
နေရသလိုမျိုးသာဖြစ်လေ၏။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံက ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

သူ စိတ်မောလူမောဖြင့် တံခါးဆီသို့ ထလာခဲ့၏။

သူသွားလာနေပုံမှာ ကြိုးဖြင့်ဆွဲထားသော ရုပ်သေးရုပ်လို
ဖြစ်၍နေပေသည်။

“လာပြီကွာ၊ ဆက်မခေါက်နဲ့တော့။ ဘေးလူတွေကြား
ကုန်မယ်”

ဦးကျော်စံ၏ အသံမှာ စိတ်မရှည်သလိုပင် အားပျော့သံစွက်
၍နေ၏။ သူ့အသံအား အပြင်ကတံခါး ခေါက်သူကြားမကြားတော့
မသိ။

တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့်ပင် ဟိုတယ်၏ စာရေးကုလားဒိန်
ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ ဂိုဏ်းခေါ် စာရေးကုလား၏ မျက်နှာမှာ အိပ်ချင်မှု
တူးရှိနေလေသည်။

“တယ်လီဖုန်းပဲ မဟုတ်လား”

သူက စိတ်ပျက်စွာ မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဘုရားဆပ်။ ညနေတစ်ခါလာတယ်နော်။
ညဦးက တစ်ခါလာတယ်နော်။ ညလယ်က တစ်ခါလာတယ်။ ခု
တစ်ခါ လာပြန်ပြီ ဘုရားဆပ်။ ကျွန်တော်နော် ဘုရားကိုတိုင်တည်
ပြောရဲ့ပါတယ်။ ဘုရားဆပ်ကြောင့် မအိပ်ရပါဘူး”

ကုလားဒိန်က စကားရှည်နေ၏။

သူဘာကိုမှ မပြောတော့ဘဲ အခန်းမှထွက်ကာ လှေကား
အတိုင်းအောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏။ ကုလားဂိုဏ်းမှာ ဗျစ်တောက်ဗျစ်
တောက် စကားတွေဆိုရင်း ကျန်ရစ်သည်။

သူသည် လှေကားကွေ့ နှစ်ဆစ်ချိုး ဆင်းကွေ့လိုက်သည်
နှင့် အောက်ထပ်သို့ ရောက်လာ၏။

ညဉ့်လက်ခံရာ အခန်းရှိ စားပွဲပေါ်တွင် တယ်လီဖုန်းခို၏။
ပုခက်စင် ကောက်ကောက်ကလေး ဘေးတွင်ချထားသော နန်းတံ
သူ့ကိုစောင့်ကြိုနေသည်။

သူ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရင်းမှ တစ်ဆက် တည်း...

“ဟဲ့လို...”ဟု အသံပြုလိုက်သည်။

တစ်ဘက်မှလည်း မတုန့်မဆိုင်းပင် ကြားနေကျ အသံသြ သြကြီးကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကျော်စံ။ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျား လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

ထိုအသံကြောင့် ဦးကျော်စံ၏ ရင်တွင်းမှာပို၍ တင်းတင်း ကျပ်ကျပ်ဖြစ်သွားရ၏။ ထိုတင်းကျပ်မှုကြောင့်ပင် သူ့ဘက်မှ တော် တော်နှင့် စကားမပြန်နိုင်ပဲရှိကာ တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်ရင်း အသက် တိုဖြည်းညင်းစွာ ရှူနေမိလေ၏။

ဤသည်ကိုပင် တစ်ဘက်လူက စိတ်မရှည်သည့်အလား။

“ဘယ်လိုလဲဗျ၊ စကားပြန်တောင်မရတော့ပါလား”ဟု အသံ မာမာဖြင့် ဟောက်ဟမ်းလေမှ ဦးကျော်စံမှာ ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက် လိုက်တာ စိတ်ကိုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းလျက်...။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျုပ် မောင်ရင်တို့နဲ့ မပတ် သက်ချင်ဘူးကွယ်”

မထူးတော့ပြီနို့ သူ့ဘုတောပစ်လိုက်၏။ ဤသို့ပြောလိုက်

သည်နှင့်ပင် သူ့အတွက် အန္တရာယ် အငွေ့အသက်တို့ လွှမ်းမိုးသွား မည်ကို သိသလို သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချက်ချင်းလက်ငင်းပင် အေးစိမ့် စိမ့်ဖြစ်သွားတော့၏။

“စဉ်းစားပါ ကိုကျော်စံ၊ လောကကြီးမှာ လူ့အသက်ထက် တန်ဖိုးရှိတာ မရှိပါဘူးဗျာ။ လူ့အသက်ဆိုတာ တစ်ရက် တစ်နာရီ ရှင်နေရင် တန်ဖိုးရှိတာဗျ။ သေရင်တော့များ ကြက်၊ ငှက်၊ ဝက်တစ် ကောင်လောက်တောင် တန်ဖိုးမရှိပါဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး လိုက် လျောလိုက်စမ်းပါဗျာ။ အကျိုးမယုတ်ပါဘူး။ ခုတော့... ကျုပ်တို့ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး မိမိစ်ကို”

“ဘာပြောတယ်”

ဦးကျော်စံ တယ်လီဖုန်းမှ သံကုန်အော်ပစ်လိုက်၏။

ထိုအော်သံမှာ ကြောက်လန့်သံနှင့် ဒေါသဖြစ်လေသည်။ တစ်ဘက်လူ ခြိမ်းခြောက်လာသည့်စကားက ဦးကျော်စံ၏ အသည်း အားထိ၏။ ထိတ်လန့် ကြောက်စရာလည်းကောင်း၏။ ထိုတစ်ဘက် လူသည် ပြောသည့်အတိုင်း အမှန်တကယ် ပြုလုပ်မည်လူဖြစ်ကြောင်း ကို သူ၏အေးစက်စက် စကားသံက ဖော်ပြနေ၏။

“ကျုပ်ဟာ မြွေဟောက်ရာဇာ”

တယ်လီဖုန်းမှ အေးစက်စက် အသံသြသြကြီးက ဆက်

ပြော၏။ မြွေဟောက်ရာဇာတို့။ မြွေဟောက်ရာဇာဆိုသည်မှာ ယခု တလောမြေအောက်ဒုစရိုက်လောကတွင် နာမည်ကြီးနေသည့် မြွေဟောက်နက်ဂိုဏ်း၏ အဓိပတိဖြစ်၏။

(မှတ်ချက်)

၁၉၃၈-ခုနှစ်တစ်စိုက်က ဗြိတိသျှဘုရင်ခံရုံးစိုက်ရာ ရန်ကုန် မြို့တော်ကြီးတွင် အဆန်းတကြယ်သော လူယက်တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်မှုများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ ကုန်သည်လမ်း၊ စိန်ဘာဘူကြီး၏ တစ်သိန်း ကျော်တန်စိန်များအား သတ်ဖြတ်လုယက်မှု၊ လင့်လမ်းရှိ ဝန်ကြီး တစ်ဦး၏ ဝါဒင်ပါတီပွဲတွင် ဝန်ကြီးကတော်၏ စိန်ဘယက်လု ယက်မှု တို့မှာ မြွေဟောက်နက်ဂိုဏ်း၏ လက်ချက်ဟု ထိုအချိန်က သတင်းစာ တိုင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့၏။ သို့သော် ပုလိပ်အဖွဲ့မှ ဖမ်းဆီး၍ ရေခဲကြောင်း ဗဟုသုတအဖြစ် ဖော်ပြပါ၏။

စာရေးသူ)

ထိုမြွေဟောက်နက်ဂိုဏ်း၏ အဓိပတိဖြစ်သူက သူ့ထံသို့ အကြိမ်ကြိမ် ဆက်သွယ်ခြိမ်းခြောက်နေလေပြီ။

သူ့ထံတွင်ရှိနေသည့် ပစ္စည်းအားမရမက တောင်းနေလေ ပြီ။ ဒါကလွန်ခဲ့သည့် တစ်လခန့်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ သူကလည်း မြွေဟောက်ရာဇာ၏ လက်မှလွတ်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ရှားနေ ထိုင်ခဲ့၏။

တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ ရွှေ့ပြောင်းပုန်းခိုခဲ့သည်။
သို့တစေ...

မြွေဟောက်ရာဇာ၏ လက်မှသည်သို့မျှ မလွတ်ကင်းနိုင်ပဲ ရှိနေသည်။ နောက်ဆုံး ယခုတည်းခိုနေထိုင်သည့် ရန်ကုန်မြို့စွန်ရှိ ခပ်ည့်ည့်ဟိုတယ်သို့ပင် မြွေဟောက်ရာဇာအသံက လိုက်လာပေရာ။

စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလွန်းလှတော့၏။

ယခုတော့ မြွေဟောက်ရာဇာဆိုသူသည် သူ့ကိုသာမက သူ၏တစ်ဦးတည်းသော သမီးကိုပါ ခြိမ်းခြောက်စကားဆိုလာခဲ့ပြီ ဖြစ် သည်။

မြွေဟောက်ရာဇာ၏ နှုတ်ဖျားမှ မိမိစံဟူသော သမီး၏ အမည်ကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် တယ်လီဖုန်းအား တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ အသက်ရှူရန်ပင် မေ့လျော့၍တွေ့ဝေ ငေးဝိုင်သွားမိသည်။

တစ်ဘက်မှ မြွေဟောက်ရာဇာဆိုသူထံမှလည်း အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေရာမှ...

“ခင်ဗျားပုံစံက သမီးကိုသိပ်ပြီးခင်တွယ်ပုံ မရပါဘူး။ ဒါပေ မယ့် သူ့အတွက် အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်မှာကိုတော့ လိုလားလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆန္ဒကိုမလိုက်နာဘူးဆိုရင်တော့”

တစ်ဘက်လူက စကားကို ဤမျှဖြင့်ရပ်လိုက်၏။

သို့သော် ထိုစကားက ဦးကျော်စံ၏ အသည်းဆိုင်ကို လက် နှစ်ဘက်ဖြင့် ဆုပ်နယ်ချေမှုနေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ စိတ်တွင်းမှာ လည်း စောစောကထက်ပင် ပို၍တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွား၏။

တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသည်နှင့်အမျှ သမီးကလေးအတွက် လည်း စိုးရိမ်ပူပန်လာလေ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ကသောကမြောဖြင့်...

“ဒီမှာ...ဒီမှာ...ကျုပ် ပြောတာကို တစ်ဆိတ်နားထောင်ပါ”

“ကဲပြော... ပြောပါ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်။ ကျုပ်တို့ ရဲ့

အန္တရာယ်ကို လိုက်လျောပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကလွဲရင် အခြားစကားတော့ သိပ်နားမထောင်ချင်ဘူး။ ဒါကိုတော့ ခင်ဗျား သိထားဖို့လိုတယ်”

တစ်ဘက်လူ၏အသံက သူ့ရင်ဝသို့ တစ်စုံတစ်ခုဖြင့်

ထိုးလိုက်သလိုပင်ရှိ၏။ သူ့မှာ ထွက်သက်ဝင်သက် သွေး... အသက်ရှူရသည်မှာလည်း ကြပ်လာသလို ထင်ရသည်။

“ဒီမှာမှာ ကျုပ်ကိုစဉ်းစားဖို့ အချိန်နှစ်ရက်လောက် ထပ် ထပ်တူတူ... တင်...ကိုယ့်လူ”

ဦးကျော်စံ အသက်ကို ပြင်းစွာရှူရင်း ပြောလိုက်မိသည်။

ဦးကျော်စံ၏ တောင်းဆိုမှုစကားက တစ်ဖက်လူအတွက် ချစ်သူများ ခြစ်သွားလေသလားမသိ။

တယ်လီဖုန်းတွင်းမှ ရယ်သံထွက်လာ၏။

အတန်ကြာရယ်နေပြီးမှ...

“ခင်ဗျား ဈေးဆစ်တာတွေ များနေပြီနော်။ ကျုပ်တို့ သိပ် စိတ်မရည်ချင်တော့ဘူး။ ကျုပ်တို့ ခုချက်ခြင်းတောင် ခင်ဗျားကို ဖမ်း ချင်နေပြီ”

“ကျုပ်ကိုဖမ်းတော့လဲ ဘာထူးမှာလဲဗျာ။ ကျုပ်ဆီမှာ ခင်ဗျား တို့လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ ကျုပ်သိမ်း ထားမယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားမိမှာပါ”

“အဲဒါ ခဲယဉ်းတာမှတ်လို့ ဦးကျော်စံရယ်၊ အဲဒီနေရာကို သိအောင်လုပ်နိုင်တဲ့ လက်စွမ်းထက် မြေဟောက်နက်ဝိုက်သားတွေ ရှိတယ်ဆိုတာကို မမေ့နဲ့လေ”

ထိုစကားများကြောင့် ဦးကျော်စံ၏ ရင်မှာတင်းကြပ်သည် ထက် တင်းကြပ်သွားသည်။

“ထားပါတော့လေ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း နှစ်ရက်အချိန် ပေးလိုက်ပါမယ်။ နှစ်ရက်ပြည့်တာနဲ့ ကျုပ်တို့ခုလိုပဲ ဆက်သွယ်ပါ မယ်။ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဒါပါပဲ”

တစ်ဘက်လူက စကားဆုံးသည်နှင့် ဖုန်းချသွားတော့သည်။

ဦးကျော်စံမှာ ဖုန်းကိုမချသေးဘဲ ကိုင်လျက်သားနှင့် ခိုင်နေ

မိသားစု။ ယခုအချိန်ကာလက အရေးအကြီးဆုံး အခြေအနေသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

သူ့အနေဖြင့် တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်ပေးတော့မည်။

အသက်တစ်သက်မျှသာမက အသက်ပေါင်းများစွာရင်း လျှင်ပင် မရရှိနိုင်သည့် ထိုပစ္စည်းအား လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး ခံလိုက်ရမည် လား။

သို့မှမဟုတ်။

ထိုအန္တရာယ် လူသားများ၏ လက်မှလွတ်မြောက်အောင် ပြေးမည်လား။ ပြေးလျှင်ကော သူတို့လက်မှ လွတ်မည်လော။

သူတွေဝေ စဉ်းစားနေဆဲ...

မည်မျှကြာသွားသည်ပင် မသိ။

“ဘုရားဆပ် ဒါကြီးကို ချလိုက်လေ” ဟူသည့် ကုလားဂိုမီး ၏အသံကြောင့် သတိဝင်လာကာ ဖုန်းကိုခွပ်ခဲမြည်အောင် ချလိုက် မိတော့သည်။

□□□

(J)

ကျောက်ဘောင်ပေါ်ကလူ

သူ့ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲနေ၏။

သို့သော် အိပ်မပျော်။

သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ ကြောင်စိစိဖြစ်နေသလို အတွေးတို့မှာ လည်း ရှုပ်ထွေးလုံးလည်လိုက်နေ၏။

ဆိုရပါလျှင် အပ်ချည်မျှင်ဘီးမှ ပြေကျလာသော အပ်ချည် ကြိုးတို့ကဲ့သို့ပင် ရှိနေလေ၏။

ထိုအထဲမှ သူရရှိခဲ့သည် ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်သော အတွေး။

ထိုအချိန်ကာလက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည် အဖြစ်အပျက်၊ သူ ကိုယ်တိုင်လှုပ်ရှား ကျင်လည်ခဲ့သည်နေရာ...

သို့မဟုတ် ဆေးဆရာကြီး “ကျောက်ဆောင်ပေါက်လူ” နှင့်ဆုံတွေ့ခြင်းတို့ကို အစကောက် တွေးတောရင်း ပြန်လည် မြင်ယောင်လာမိလေ၏။

သည်စဉ်က သူသည် ဇနီးသည် မခင်မိနေထိုင်မကောင်း ခြင်းတစ်ဘက်၊ သမီး မိမိမိက ဂျက်ဆင်ကောလိပ်တွင် ပညာတစ်ပိုင်း တစ်စ...၊ သောကဝေနေဆဲဖြစ်၏။

သူက ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်း လမ်းမတော်လမ်းရှိ ကြုံရိာ တရုတ်စားပွဲရုံ စားပွဲထိုးဖြစ်၏။ ရရှိသည့်လစာကလေးမှာ အိမ်စရိတ်၊ လူမမာစရိတ်၊ ကျောင်းစရိတ် မလောက်မငှ ရှိနေ၏။

ယခင်အခါများကတော့ ဇနီးသည် မခင်မိက အင်းယားလမ်း ရှိ စိန်ဩဂတ်စတင်း သာသနာပြုကျောင်းမှာ သန့်ရှင်းရေး အလုပ် လုပ်၏။ စိန်ဩဂတ်စတင်းကျောင်းမှ မခင်မိရသည့် ပိုက်ဆံ။ သူရ သည့်ပိုက်ဆံဖြင့် ကမာရွတ် ကန်စွန်းခင်းရွာကြီးတွင် နေထိုင်ရင်း သမီး ကို ကောလိပ်ပို့နိုင်ခဲ့၏။

ကောလိပ်ရောက်ပြီး သုံးနှစ်အကြာ မခင်မိမှာ အမျိုးသမီး မီးယပ်ရောဂါဖြင့် အိပ်ရာတွင်လဲ၏။ နာတာရှည်။

သည်အခါ အိမ်၏ကိစ္စအားလုံးတို့မှာ ကိုကျော်စံအပေါ်သို့ ပုံကျလာရ၏။ မခင်မိကလည်း မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်၊ ကိုကျော်စံ ကလည်း တစ်ကောင်ကြွက် ဆိုပါတော့။

ဖခင်ကြီးရှိစဉ်က မွေးစားထားခဲ့သော မင်းအောင်ဆိုသူ ညီ တစ်ယောက်ရှိ၏။ သို့သော် သည်အကောင်က အသောက်အစား လောင်းကစားဖြင့် ကိုကျော်စံအိမ်ကိုပင် လာသူမဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ လာလျှင်လည်း မူးပူးရှူးရှူးရှိ၏။

အနောက်ပိုင်းသား လူမှိုက်လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်၏ လက်နွဲ့ လိုလို။ အလယ်ပိုင်းသား လူမှိုက်ကလဖျား၏ လူလိုလို။ အရှေ့ပိုင်း သား ဗိုလ်တထောင်ငမိုး၏ လက်ရင်းလိုလိုရှိ၏။ သို့သော် သူက ဘာကိုမှရေရေရာရာ မဟုတ်။

တစ်ခါတစ်ရံပင်လျှင် သူအလုပ်လုပ်နေသည့် ကြုံရိာစားပွဲ ရုံသို့လာကာ အရက်ဖိုးတောင်းတတ်သေး၏။ အားကိုးလို့မရ။

သည်သို့ဖြင့် သူသည် စားပွဲရုံတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း စိတ်က အိမ်မှာရှိနေ၏။

ထိုအချိန်က ညစ်ညူးလှသော စိတ်မှာရစရာမရှိတော့။

တစ်နေ့ကုန် ကြုံရိာတွင် အလုပ်လုပ်ရ၏။ ညဆယ့်တစ်နာ ရီတွင် အိမ်သို့ဘတ်စ်ကားနှင့် ပြန်ပြီးနောက် မခင်မိအား ခဏတာ

ကျေးမွေးပြုစုပြီး ကြည်မြင်တိုင် အရပ်အနီးရှိ သုံးတောင်ကျွေရွာ မြင်းလှည်းဂိတ်သို့ သွားရ၏။

ထိုရွာအနီးတွင် ဆင်မလိုက်ဟူသော ဆိပ်ကမ်းရွာကလေး ရှိ၏။ ရန်ကုန်မြစ်ဟုခေါ်သော လှိုင်မြစ်ကမ်းခြေရွာ ဖြစ်သည်။

ထိုရွာကား တရုတ်သူဌေးများ၏ လက်ဝေခံ လူမိုက်များ နေရာဖြစ်ပြီး၊ တရုတ်များက ကျေးမွေးပြုစုထားရာ ရွာဖြစ်၏။ ထိုရွာ တွင် 'ချက်ဖောင်း'ဆိုသော တရုတ်ကပြား လူမိုက်က ကြီးစိုးနေသည်။

ထိုရွာ၏အစွန် အုန်းတောအရပ်တွင် ပြည့်တန်ဆာများ ကြီး စိုးရာ အိမ်လေးအိမ်ရှိ၏။

အားလုံးပြည့်တန်ဆာများကို 'ချက်ဖောင်း'က အုပ်ချုပ်လေ သည်။ ထိုနေရာအား ပိုင်သော မြူနီစပယ်လူကြီးမှာ တရုတ်ကပြား ကြီး ဦးဝိန်ဖြစ်လေ၏။ သူ့အား ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ အစိုးရခန့်လှူကြီး ဖြစ်သဖြင့် လူမိုက်အားလုံးနှင့် ပုလိပ်အားလုံးက ကြောက်ရလေ၏။

မှတ်ချက်။

ထိုအချိန်က ရန်ကုန်မြို့တွင် မြူနီစပယ်လူကြီးကို (၁၈)ဦး အဖြစ် လူထု၏မဲဖြင့် ရွေးချယ်၍ အစိုးရက (၆)ဦးအား ခန့်ထားပေ ၏။ မဲဆန္ဒပေးနိုင်ခွင့် ရှိသူများမှာလည်း ရန်ကုန်မြူနီစပယ် နယ်နိမိတ် အတွင်းနေထိုင်သူဖြစ်ရမည်။ အနည်းဆုံး ပိုက်ဆံ(၅၀၀)တန် ပစ္စည်း

ရှိသူဖြစ်ရမည်။ အိမ်ငှားနေပါက အိမ်လခငွေ (၁၀)ပေးနေနိုင်သူဖြစ် ပြီး၊ စည်ပင်သာယာ(ခေါ်) မြူနီစပယ်ထံ အခွန်ငွေတစ်နှစ်လျှင် ငါး ကျပ်ထက်မနည်း ထမ်းဆောင်ရသူများသာ မဲဆန္ဒပေးခွင့်ရှိ၏။ သို့ ဘော် ထိုလူထုမဲဆန္ဒဖြင့် တက်သူများမှာ ဗြိတိသျှအစိုးရမှ ခန့်သည် (၆)ဦးလောက်ဩဇာအာဏာမရှိကြောင်း ဗဟုသုတအဖြစ် ဖော်ပြပါ၏။

စာရေးသူ)

ဦးဝိန်က အစိုးရခန့် မြူနီစပယ်လူကြီးဖြစ်၏။ အုန်းတောရွာ ပြည့်တန်ဆာအိမ်များနှင့် ဆင်မလိုက်ရွာ ဝက်သတ်အိမ်များကို ဦးဝိန် ကပိုင်၏။

ဦးဝိန်၏လက်ထောက်မှာကား လူမိုက်ချက်ဖောင်း ဖြစ်လေ သည်။

ကိုကျော်စံက ကြိုတင်စားပွဲရုံ အလုပ်ပြီးလျှင် သုံးတောင်ကျွေ မြင်းလှည်းဂိတ်တွင် ညပိုင်းလူခေါ်ရ၏။ အုန်းတောရွာ ပြည့်တန်ဆာ များထံ သွားလိုသူများအား လိုက်လံပို့ဆောင် ပေးခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မြင်းလှည်းတစ်စီး လူရလျှင် ကိုကျော်စံ တစ်ဖတ်ရ၏။

တစ်ညလျှင် ကိုကျော်စံအတွက် တစ်ကျပ်လောက်ရလေ သည်။

ဤအလုပ်ဖြင့်ပင် ကိုကျော်စံမှာ ဇနီးနှင့်သမီးအား ပြည့်စုံအောင်ကျွေးမွေး နေရပေသည်။ လူကတော့ ပင်ပန်းသည်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် မိသားစုအရေးပေမို့ မောတယ်ပန်းတယ် သဘောထား၍မဖြစ်။

အလုပ်မပျက်စေဘဲ မှန်မှန်ဆင်း၏။

တစ်နေ့....

ထိုတစ်နေ့သည် ကိုကျော်စံအတွက် ကံကြမ္မာအပြောင်းအလဲဟုဆိုရပေမည်။ အဆိုးလား အကောင်းလားဟူသည်ကိုမူ မဝေခွဲတတ်။

ထိုနေ့က မိုးကလေးက စိမ့်စိမ့်လေး အေးနေ၏။

မကြာခင် ရွာတော့မလိုလည်း ရှိနေသဖြင့် လမ်းမပေါ်မှာ လူရှင်း၏။ သူတို့သုံးတောင်ကွေ့ မြင်းလှည်းဂိတ်ကလေးမှာလည်း ကိုကောက်ရ၏ မြင်းလှည်းတစ်စီးသာ ရှိ၏။ ကိုကောက်ရမှာလည်း ညကိုးနာရီလောက်ကတည်းကပင် နေမကောင်းသဖြင့် ကိုကျော်စံကို မြင်းလှည်းအပ်ကာ ပြန်သွားခဲ့သဖြင့် ဂိတ်မှာသူတစ်ဦးတည်းရှိနေ၏။

မိုးအေးအေးနှင့်မို့ သူမြင်းလှည်းပေါ်တွင် ပုဆိုးခြုံကာ ကွေးနေ၏။

ဆင်မလိုက် မြစ်ခိပ်ရွာဆီမှ ခွေးဟောင်သံ၊ ဝက်အော်သံ

တွေ ကြားလာရ၏။ ဝက်သတ်သမားတွေ နံနက်သတ်ရန် ဝက်ဖမ်းနေကြပြီထင်၏။

ကိုကျော်စံ ခေါင်းထောင်ကာ လမ်းမဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်၏။

လော်လီကြီးတစ်စီး စက်သံပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းနှင်သွားသည်မှအပ အခြားအရာမမြင်ရ။

ထိုစဉ် မိုးဖွဲဖွဲရွာချလာတော့သည်။

ကိုကျော်စံ ပြန်ကွေးရန် ကြံနေဆဲ၊ မြင်းလှည်းမှာ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး၊ လူတစ်ဦး လွှားခနဲ ခုန်တက်လာ၏။ “မောင်း...မောင်း မြန်မြန် မောင်းပါကွယ်” ဟု ညည်းညူသံဖြင့် ဆိုလေ၏။

ကိုကျော်စံ ကွေးနေရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်ကာ လှည့်ကြည့်၏။ ခေါင်းပေါင်းနှင့် အသက်တော်တော်ကြီးကြီး အဖိုးကြီးဖြစ်ပြီး၊ ဖျင်ကြမ်းပင်နီ၊ ယောလုံချည် ဝတ်ဆင်ထားကာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ထားသည်။ လက်တစ်ဘက်တွင်မူ ဝါးတောင်ဇေးတစ်ချောင်းကိုင်၍ တစ်ဘက်က မိုက်ကိုကပ်ဖိထားပေသည်။

ကိုကျော်စံ တွေ့၍ကြည့်ရင်း...

“ဘယ်ကို မောင်းရမှာလဲ ဦးကြီးခင်ဗျာ”

မေးလိုက်စဉ် ထိုလူကြီးက ကိုကျော်စံအား မော့အကြည့် လမ်း၏အလင်းဖြင့် သူ့မျက်နှာအား မြင်လိုက်ရသည်။

လူကြီး၏ မျက်နှာမှာ အလွန်ပင် တည်ကြည်ခန့်ငြားလှပြီး၊ လေးစားဖွယ်ဖြစ်၏။

သို့သော် သူ့မျက်နှာမှာ ဝေဒနာတစ်စုံတစ်ရာ ခံစားနေရပုံ ဖြင့် ရှုံ့မဲ့လျက်ရှိပေရာ ကိုကျော်စံမှာ ဘာမှအထူးအထွေ မပြောတော့ဘဲ မြင်းဇက်ကြီးကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြီးလျှင် ကြာပွတ်အား ရွမ်းခနဲ အသံပေးလိုက်သဖြင့် မြင်းလှည်းမှာ ကမာရွတ်ရွာကြီးဖက်ဆီသို့ ခွပ် ခွပ်မြည် ပြေးလေတော့၏။

မိုးကလည်း ပိုရွာသဲလာ၏။

မိုးရေတောမှ လူကြီး၏ ညည်းညူသံကို ကြားနေရ၏။

မြင်းလှည်းသည် ကွမ်းခြံရွာနှင့် စယ်ခြံရွာကြားမှ ဖြတ်လျက် မြေနီလမ်းပေါ်တွင် ပြေးနေ၏။ ရွာများမှ လူတို့အသံဗလံတိတ်၊ မီးခိုတ် နေလေပြီ။

ရှေ့တွင် လမ်းဆုံရှိ၏။

ကန်စွန်းခင်းရွာသို့ သွားသောလမ်းနှင့် ကမာရွတ်ရွာ၊ အင်းယားရွာသစ်သို့ သွားသောလမ်းဖြစ်၏။ ကမာရွတ်ရွာသို့ သွားလျှင်

ပေတရာလမ်းမကြီးသို့ ထွက်နိုင်ပြီ။ ရန်ကုန်ယူနီဘာစီတီ၊ ဂျက်ဆင်ကောလိပ်စသော အဆောက်အဦးကြီးများသို့ ရောက်နိုင်၏။

သူဘယ်ကို မောင်းပေးရမလဲ။

သူသည် မြင်းလှည်းကို မောင်းနေရင်းမှ နောက်သို့လှည့်၏။

“ဦးကြီးခင်ဗျာ ကျွန်တော် ဘယ်ကို မောင်းပို့ရပါ့မလဲ”

သူ့မေးစကားကြောင့် လူကြီးက ငြိမ်သက် ညည်းညူနေရာမှ...

“လူကလေး ကျုပ် ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန် ရလာတယ်။

ကျုပ် ဒီနေရာမှာ အသိမရှိဘူး။ ကျုပ် လူကလေးကို အားကိုးပါတယ်။ လူကလေးဟာ ဟိုချက်ဖောင်းတို့အဖွဲ့က မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကို သူတို့ဘေးရန်က လွတ်ကင်းရာ တစ်နေရာမှာ ခဏထားပေးပါ။ ဒဏ်ရာသက်သာတာနဲ့ ကျုပ်လူကလေးကို ကျေးဇူးဆပ်ပြီး ထွက်သွားပါ့မယ်” သူ့ကျောပြင်အား ဝါးတောင်တောင်းဖြင့် ထောက်၏။

ခပ်ယဲ့ယဲ့ လေသံဖြင့် ပြောနေသော လူကြီး၏အသံကြောင့် ကိုကျော်စံ ကြင်နာသနား စိတ်ဝင်လာသလို ချက်ဖောင်းဆိုသော လူခိုက်အမည်ကြောင့်လည်း ကိုကျော်စံ ကျောရိုးစိန်အောင် ကြောက်စိတ်ဝင်ဖြစ်မိ၏။

ကြောက်စိတ်ပင် ဝင်သော်လည်း လူကြီးအား ကူညီခြင်း

အောင် ကူညီမည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် လူကြီး၏မျက်နှာကို မြင်မြင်ခြင်းပင် ကွယ်လွန်သူအင်ကြီး၏ ရုပ်သွင်ကို သတိရကာ လူကြီး၏မျက်နှာက အင်ကြီးနှင့် တူသလိုလို ခံစားလိုက်ရပြီး၊ ကြင်နာသနားနေမိ၍ ဖြစ်ပေသည်။

သို့ကြောင့်ပင် ကြောက်စိတ်ကို နှင်ထုတ်မြိုသိပ်ပြီးနောက် မြင်းအား ကြာပွတ်ပြင်းပြင်း ရိုက်လိုက်ပြီး လမ်းဆုံသို့ အရောက် နှင်၏။

လမ်းဆုံသို့ ရောက်လေမှ ကန်စွန်းခင်းရွာဘက်ဆီသို့ ချိုးချ လိုက်၏။ ကန်စွန်းခင်းရွာထိပ်တွင် ကိုကျော်စံ၏အိမ်ရှိ၏။

ကိုကျော်စံ၏အိမ်မှာ ဇနီးမိုး၊ သစ်သား၊ ဝါးအိမ်ကလေး ဖြစ်သော်လည်း ခြံကျယ်သည်။ ခြံတွင်းမှာလည်း အုန်း၊ ကွမ်းသီး၊ သရက်၊ မာလကာ၊ ငှက်ပျောရုံတို့ကြောင့် အပြင်မှခြံတွင်းသို့ မမြင် ရအောင် အကာအကွယ်ရသည်။

ပြီးတော့ နံဘေးအိမ်များနှင့်လည်း အိမ်ဆက်ဝေးလေသဖြင့် လူသူနည်း၏။

သို့ဖြစ်၍ ကိုကျော်စံမှာ အမည်မသိရသေးသော ဒဏ်ရာနှင့် ထိုလူကြီးအား အိမ်သို့ သာခေါ်ခဲ့ပေသည်။

ထိုလူကြီးကား စကားပြောပြီးနောက် ပြန်လည်မှန်းသွား၏။ ညည်းသံကမူ ကြားနေရဆဲ...

ကွမ်းနှစ်ယာညက်ခန့် မောင်းလိုက်သည်အခါ ခြံဝသို့ ရောက်လျှင် မြင်းလှည်းအား ခြံကွယ်ရာတွင် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ခြံတံခါးဖွင့် အိမ်သို့ဝင်၏။ မှိန်မှိန်ထွန်းထားသည့် မှန်အိမ်မီးဖိုကို မြှင့်လိုက်၏။

ဇနီးသည် မခင်မိက စောစောစီးစီးပြန်လာသည် လင် ယောက်ျားကို အံ့သြစွာ စကားတွေပြောနေ၏။ သမီးကတော့ မစ်ရှင် အဆောင်မှာနေ၏။

သူသည် ဇနီးအား နှစ်သိမ့်ပြီးနောက် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ထို လူကြီးအား ခြံတွင်းအိမ်ဝမှ အိမ်ပေါ်သို့ တွဲတင်ကာ ဘုရားခန်းတွင် နေရာထိုင်ခင်းလုပ်ပေးလိုက်၏။ လူကြီးတစ်ကိုယ်လုံး သွေးတိုရွှေနေ သည်။ ဗိုက်မှကျသော သွေးတွေဖြစ်မည်။

သွေးနှင့်မိုးရေ ရောကာလူတွေမှာလည်း သွေးရောင်လွှမ်း တော့၏။ သူသည် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ထိုလူကြီး၏ အကျိုးပုဆိုး တို့ကို လဲလှယ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်တွင် လူကြီးမှာ မေ့မောနေလေပြီ။

ထိုလူကြီး၏ လွယ်အိတ်အား သေချာစွာ သိမ်းထား၏။ ဘုရားခန်းရှိ သူ၏ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ဖြစ်လေသည်။

ဒဏ်ရာအားရေဖြင့် ဆေးကြောပြီးနောက် အဝတ်ဖြင့်စီးထား
ပေး၏။ ထိုလူကြီးမှာ မေ့မော့နေလေသလား။ အိပ်နေသလားတော့
မသိ။ ညည်းသံတစ်ချက်တစ်ချက်ကိုမူ ကြားနေရ၏။

သူ့မြင်းလှည်းကို သတိရလာသည်။

မြင်းလှည်း ပြန်ပို့ရမည်။

မြင်းလှည်းပေါ်မှ သွေးများအား ရေတွင်းရေဖြင့် ခပ်ဆေးပြီး
နောက် မောင်းထွက်ခဲ့၏။ ကိုကောက်ရ အိမ်ကသိပ်မဝေးပါ။
ကန်စွန်း ခင်းရွာစွန်၌ဖြစ်သည်။

ကိုကောက်ရ နေမကောင်း၊ မထနိုင်။ သူက မြင်းလှည်းကို
ဖြတ်သိမ်းပေးပြီးနောက် ငွေနှစ်ကျပ်ပေးထားခဲ့၏။ နောက်အိမ်သို့
ပြန်လာခဲ့၏။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည်အခါ ဇနီးသည်မှာ မအိပ်သေး။
ထို လူကြီးမှာလည်း ညည်းညူနေဆဲ။

ကိုယ်ကိုစမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ်တွေပူနေ၏။

ရေတောင်းသဖြင့် ရေအားနည်းနည်းချင်း တိုက်ရ၏။

“လူကလေး ကျုပ် လွယ်အိတ်ရော”

ထိုလူကြီးက လေသံဖြင့်မေး၏။

“ကျုပ်... တုတ်ရော”

ကိုကျော်စံက ထိုလူကြီးမေးသမျှကို လွယ်အိတ်ထားရာ
နေရာ လက်ဖြင့်စမ်းခိုင်း၏။

လူကြီးအုံးထားသည် ခေါင်းအုံးအောက်မှာမို့ အလွယ်တကူ
စွမ်းမိ၏။

နောက် ထိုလူကြီးနံဘေးတွင် ချထားသည့် လက်ကိုင်တုတ်
ကိုပြ၏။

လက်ကိုင်တုတ်မှာ ကိုကျော်စံ ကိုင်ကြည့်မှ သိ၏။ တုတ်
သက်သက်မဟုတ်၊ တုတ်စားဖြစ်သည်။

“လူကလေး မင်းကိုငါ... အထူးပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ။
မနက်ကြရင် ကြည့်မြင်တိုင် ကွမ်းရွဲတန်းဈေးကြီးက ဘယဆေးဆိုင်
မှာ ငါပြောတဲ့ဆေးတွေ ဝယ်ပေးပါကွယ်။ ဒဏ်ရာကိုထည့်ဖို့ ဆေးနဲ့
ငါသောက်ဖို့ ဆေးဆိုပါတော့။ ငါတစ်ခု တောင်းဆိုချင်တာက မင်း
ဆီမှာ ငါရှိနေတာ ဘယ်သူမှမသိဖို့ ပါပဲ။ ဆေးတွေထည့်လို့ ဒဏ်ရာ
သက်သာရင် ငါဒီကနေ ထွက်သွားမှာပါ။ မင်းအတွက်လည်း အကျိုး
မယုတ်အောင် ကျေးဇူးဆပ်ပါမယ်။ ခုပဲ ငါ့လွယ်အိတ်ထဲက ရတနာ
ထုပ်ကိုယူလိုက်ပါ။ အဲဒါကို မနက်ကျ လူကလေး ဈေးဝယ်သွားရင်နဲ့
ကြည့်မြင်တိုင် ဒေစီသန်းဆိုတဲ့ ရွှေဆိုင်မှာ အနီရောင်နှစ်လုံးထုတ်ပြီး

ရောင်းလိုက်ပါ။ 'ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကလူ' လွှတ်လိုက်တာလို၊ ပြော
 လိုက်ပါ။ အဲဒါရတာနဲ့ ဆေးဝယ်ပြီး လော်ကယ်ရထားစီး၊ ကမာရွတ်
 ဘူတာမှာဆင်း၊ မြင်းလှည်းငှား၊ လမ်းဆုံရောက်ရင် နောက်ကလူ
 မပါရင် လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ဖို့ပါပဲ လူကလေး။"

ထိုလူကြီးက မောနေသည့်ကြားကပင် အသံယဲ့ယဲ့ဖြင့် ပြော
 နေ၏။

ကိုကျော်စံ လွယ်အိတ်ကို ထုတ်ယူ၍ လူကြီး၏လက်သို့
 ပေး၏။ လူကြီးက လွယ်အိတ်ထဲ အတန်ကြာရှာဖွေပြီးနောက် အထုပ်
 ကလေးတစ်ထုပ်ပေး၏။ လက်သီးဆုပ်ခန့် ရှိမည် ထင်၏။

သူလှမ်းယူလိုက်သည်။

“အထုပ်က သေးပေမယ့် တန်ဖိုးကတော့ ကြီးမားလှပါ
 တယ်။ လူကလေး တစ်ဘဝစာ ရှိမှာပါ။ ဒါတွေဟာ ကျုပ်တို့အရှင်
 သခင်ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေပါ။ လူကလေးကို ကျုပ်ဒီလောက်ဆို ယုံကြည်
 ပါပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်ကိုကျုပ် အပ်ပါတယ်။ မြင်းလှည်းပေါ်
 တတ်ခါစကတော့ လူကလေးကို မယုံသေးလို့ ကျုပ်စိတ် အားတင်းပြီး
 ထုတ်ခါနဲ့တောင် ထောက်ထားပါသေးတယ်။

လူကလေးက ကျုပ်ကိုဘေးကင်းရာခေါ်ခဲ့လို့ ကျုပ်မြင်း
 လှည်းပေါ်မှာကတည်းက စိတ်လျော့ခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်ခါးကို
 ပြန်သိမ်းပြီး လူကလေးစိမ့်ရာ ကျုပ်ခံခဲ့ပါတယ်။

လူကလေး အနေအထားကိုလည်း ကျုပ်သိပါတယ်။
 ဒီတော့ ကျုပ်ပြောသလိုသာလုပ်ပါ။ လူကလေးဘဝ မဆုံးရှုံးစေ
 ရပါဘူး။ ကျုပ်ဘာလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာဖြစ်လာသလဲဆိုတာကို
 အကျဉ်းချုံးပြီး ကျုပ်ပြောပြပါရစေ။

တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ ညောင်ရမ်းကိုယ်တော်ရဲ့ တပည့်
 လက်ရုံးယက္ခဆိုတဲ့ ငယ်ကျွန်ရဲ့သားပါ။ အဲသလိုပဲ ငယ်ကျွန်လက်ရုံး
 ဒေဝရဲ့သားလည်း ရှိလေသပေါ့။ ညောင်ရမ်းငယ်ကျွန် ဒုတိယမျိုး
 ဆက်ပေါ့။

ညောင်ရမ်း၊ ညောင်အုပ်မင်းသား(၂)ပါးဟာ ၁၈၇၈-ခုနှစ်
 မှာ သီပေါဘုရင်နန်းမတက်ခင် စက်နာရီပိုင်းအလိုမှာပဲ အင်္ဂလိပ်သံ
 တဲကိုပြေးဝင် ပုန်းခိုခဲ့ကြတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပဉ္စမသင်္ဂါရနာတင် ဘဝရှင်မင်း
 တရားကြီးရဲ့ သားတော်၊ သမီးတော်အားလုံးကို သတ်ဖြတ်ကွပ်ညှပ်
 စီရင်ကြဖို့ အမိန့်တော်ကို ကြိုသိခဲ့လို့ပေါ့။

ဒီတော့ သခင်နှစ်ပါးဟာ ယက္ခနဲ့ဒေဝနှစ်ဦးကို သူတို့ပိုင်
 ရတနာတွေအားလုံးကို ဆောင်ယူသွားဖို့ အမိန့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ပြီး
 တော့ ဒီရတနာတွေကို သီပေါမင်းကို နန်းချရာမှာသုံးဖို့၊ နောက်ပြန်စ

ပြည်ကို မတရားကျွန်ပြုဖို့ ကြံစည်နေတဲ့ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလိပ်တွေကို တော်လှန်တဲ့နေရာမှာ သုံးစွဲရည်ရွယ်ခဲ့တာ။

သခင်ညောင်ရမ်းဟာ အင်မတန် အမျှော်အမြင်ကြီးမား လှတယ်။ ကျုပ်တို့ဖခင်နှစ်ဦးကို ရတနာတွေပေးပြီး အမေရိကန် သင်္ဘောကပ်ရာ ရန်ကုန်ကိုပြေးခိုင်းခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကလကတ္တား မှာဆိုကြဖို့ပေါ့။ ကျုပ်တို့ ဖခင်တွေ မန္တလေးနေပြည်တော်ကနေ ရန်ကုန်ကို မြင်းနှစ်စီးနဲ့ခရီးနှင်တဲ့ညမှာပဲ ညောင်ရမ်းသခင်ဟာ ညီတော် ညောင်အုပ်နှင့်အတူ အင်္ဂလိပ်သံတဲကို ခိုဝင်ခဲ့တယ်။

အဲဒီလိုပါပဲ။ အဲဒီညမှာပဲ သီပေါဘုရင်နန်းရရေးအတွက် ရွှေလင်ပန်းနဲ့ အချင်းဆေးတဲ့ မင်းရဲ့သွေးပေါင်း လေးဆယ်ကျော် တွင်ညှပ်စီရင်ခဲ့ရတယ်ပေါ့။ ထားပါတော့ကွယ် ဒါတွေ...။ ဒါပေမယ့် ပြောချင်တာက ကျုပ်ရဲ့ဖခင်နဲ့ သခင်ညောင်ရမ်းတို့ မဆုံခဲ့ကြရဘူး။

ကျုပ်တို့ဖခင်စီးခဲ့တဲ့ အမေရိကန်သင်္ဘောကြီးဟာ ကလ ကတ္တားကိုသွားဘဲ၊ တစ်ကျွန်းစံ မြန်မာအကျဉ်းသားတွေကိုတင်ပြီး အက်ဒမန်ကျွန်းကို သွားခဲ့လို့ပဲ။

အက်ဒမန်ကျွန်း၊ ပို့ဘလဲယားဆိပ်ကမ်းကို ရောက်တဲ့အခါ ကျုပ်ဖခင်နဲ့ မိတ်ဆွေရောင်းရင်းတို့ ဘယ်လိုနေဘယ်လိုစားရမယ်

မသိတဲ့အချိန်မှာပဲ ညောင်ရမ်း၊ ညောင်အုပ်သခင်နှစ်ပါးဟာ အင်္ဂလိပ် ရဲ့အစီအမံနဲ့ ကလကတ္တားကို ရောက်သွားခဲ့ပါပြီ။

သခင်နှစ်ပါးမှာ သုံးလောက်၊ နေလောက်၊ စားလောက်စရာ ရတနာပဲ ပါပါတယ်။ အမြောက်အမြားပါတာက ကျုပ်တို့နှစ် ယောက်ရဲ့ဖခင်တွေဖြစ်တဲ့ ယက္ခနဲ့ဒေဝသီမှာပါ။

တိုတို...ဆိုကြပါတော့...။ ယက္ခနဲ့ဒေဝဟာ မြန်မာပြည် အောက်ပိုင်းက မွန်မြန်မာအကျဉ်းသားတွေနဲ့အတူ ပို့ဘလဲယားရဲ့ ဆင်ခြေဖို့ ကုလားရွာကလေးတစ်ရွာမှာ တည်းခိုနေရတယ်။ အကျဉ်း သားတွေကတော့ ကျွန်းပိုင်ကြီး မစ္စတာကရစ်ရဲ့ အစီအမံနဲ့ သစ်ထုတ် လုပ်ရေး လမ်းဖောက်လုပ်ငန်းတွေမှာ လုပ်ရတာပေါ့။

ဒေဝနဲ့ယက္ခကတော့ မတူလာရွာကလေးက ကုလားဆားခူး ကြီးရဲ့ဘုရားကျောင်းမှာ တည်းခိုနေရင်း ကလကတ္တားကို သွားဖို့ စောင့်နေတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ကလကတ္တားကို မရောက်ပါ ဘူး။ ညောင်ရမ်း၊ ညောင်အုပ်သခင်တွေနဲ့လည်း ဆက်သွယ်ခွင့်မရ ပါဘူး။ ကျွန်းပိုင်ကြီးဆီကို အင်္ဂလိပ်စကားတတ်တဲ့ လူတွေက တစ်ဆင့် စာတွေပို့ပေးမယ့် မရခဲ့ပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ မတူလာရွာ ကလေးနဲ့ဆယ်ပိုင်လောက်ဖီဝေးတဲ့ သတ္တဝီရီလိုဆိုတဲ့ကျွန်းမှာ ရတနာ တွေကို လုံခြုံအောင်မြှုပ်ထားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီရတနာတွေမြှုပ်

ထားတဲ့ နေရာမှတ်သား မြေပုံဆွဲပြီးထားခဲ့ရပြီး၊ မတူလာမှာပဲ စိုက်
ပျိုးရေးလုပ်စားခဲ့တယ်။

ရတနာတွေဟာ တန်ဖိုးအနုထိုက်တန်တာမို့ ရွာမှာထား
ရင်တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရွာသားတွေပဲသိသိ၊ ကျွန်းပိုင်ကြီးနဲ့ ထောင်ပုလိပ်
တွေပဲသိသိ အန္တရာယ်ကရှိတာမို့လား...။ ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်
ယောက်တိုင်ပင်ပြီး ရတနာတွေကိုမြှုပ်ခဲ့တာ။ ဒီလိုနဲ့နှစ်တွေကြာ
ခဲ့တယ်။ မြန်မာပြည် အင်္ဂလိပ်လက်အောက်ရောက်ခဲ့တယ်။

ညောင်ရမ်း၊ ညောင်အုပ်သခင်နှစ်ပါးမရှိတော့ပြီကိုလည်း
သိခဲ့ရတဲ့အခါ ဒီနေရာမှာနေလို့ ဘာမှအကျိုးမထူးဘူး။ မြန်မာပြည်
ကို ပြန်မယ်ဆိုပြီး ယကွဲနဲ့ဒေဝကြံစည်ကြတယ်။

ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ လှေကြီးတစ်စင်းကိုစပ်၊ ရတနာယွန်းသေတ္တာကို
ပြန်ဖော်ယူပြီး ပင်လယ်ကိုဖြတ်လို့ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ဖို့ပေါ့။ သူတို့
နှစ်ယောက် ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ သစ်ပင်တွေခုတ်လှဲ၊ လွှဲဖြတ်ပြီးလှေ
ကြီးတစ်စင်းကို ခိုးကြောင်ခိုးမှက် လုပ်ကြရတယ်။ အဲဒီကျွန်းမှာက
လှေ လုပ်တာဟာ လူသတ်တာထက် ပြစ်မှုကြီးတယ်လေ။ ဒီတော့
အဲဒီသတ္တဝါရဲ့ သစ်ပင်ချုံ့ပုတ်ထူထပ်တဲ့ လေကွယ်၊ မျက်ကွယ်
ရေစပ်မှာ လှေစပ်ကြရတာပေါ့။ ညဘက်လှေစပ်၊ နေ့ဘက်သစ်ခွဲနဲ့
ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကြရတယ်။

ဖခင်ဦးယကွဲနဲ့ ဦးဒေဝတို့ ကျွန်းရောက်နေတဲ့ အဲဒီအချိန်
မှာ မြန်မာပြည်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်တို့မိသားစုဟာ မတ္တရာအနီးက
ရွှေတစ်ချောင် ချောင်းဖျားမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ လုပ်ကိုင်စားသောက်
နေရင်း အမေဆုံးလေတော့ ကျုပ်ကို ဦးဒေဝရဲ့ဇနီးက ခေါ်သွားပြီး
သူတို့နဲ့နေရတယ်။

ဦးဒေဝရဲ့သားကလည်း ကျုပ်နဲ့ရွယ်တူပေါ့။ ကျုပ်တို့ဟာ
တောင်သမန်အင်းထဲမှာ ငှက်လှေခတ်၊ ငါးရှာတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်ရင်း
ဆင်းဆင်းရဲရဲနေ နေရတယ်။

အင်းကြီးနံဘေး လယ်ကွင်းပြင်မှာ တဲထိုးနေရတဲ့ ကျုပ်တို့
ဟာ မင်ဆည်မင်းသားတွေရဲ့ ကျွန်ယုံတော်အနွယ်တွေဆိုတာကို လူသိ
မခံရဲဘူး။

ဒီလိုလုပ်ကိုင်စားသောက်နေရင်း ဦးဒေဝရဲ့ ဇနီးဆုံးပါးသွား
ပြန်တယ်။ ကျုပ်တို့လူငယ်နှစ်ဦး ခိုကိုးရာမဲ့နေတုန်းမှာပဲ ဘုန်းကြီး
ဝတ်ကြီးနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဖခင်ဦးယကွဲ ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဦးဒေဝ
ကတော့ ကျွန်းပေါ်မှာ ဆုံးခဲ့ပြီတဲ့။

ရတနာတွေကိုလည်း မယူနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဖခင်ကြီးတောင် ကျွန်း
ကနေ ဒီကိုအရောက်မနည်း ပြန်ရောက်လာခဲ့ရတယ်လို့ သိရတယ်။
ဖခင်ကြီးဟာ ကောင်းကောင်းလည်း မကျန်းမာပေဘူး။

သုံးစွဲပွဲပွဲ၊ ချန်ထားတဲ့ ရတနာအချို့ကို ထုခွဲပြီး ကျုပ်တို့ သုံးဦး ရန်ကုန်မြို့ကို လာခဲ့တယ်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးရဲ့ ခြေရင်းက ရွှေဟင်္သာ ကျောင်းတိုက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ ခိုကပ်နေထိုင်ရင်း ကျုပ်က ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးဆီမှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ တပည့်ခံဆေး ပညာသင်ကြား၊ ဆေးကုသရာမှာကူပေါ့။ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဦးဒေဝ သားကတော့ လက်သမား ဝါသနာပါတဲ့အတွက် ဆင်မလိုက်ရွာမှာ လှေစပ်တဲ့အလုပ်ကိုပါတယ်။

အဲဒီလို အချိန်မှာပဲ ကျုပ်ရဲ့ဖခင်ကြီးဟာ ဘုန်းကြီးဘဝနဲ့ ဖွဲ့တော်မူပြန်တယ်။ သူ့ဆီက ရတနာမြေပုံကိုတော့ ကျုပ်တို့နှစ် ယောက်ရခဲ့တာပေါ့။

အခွင့်အခါသင့်ရင်တော့ ကျုပ်တို့နှစ်ဦးသွားယူကြမယ်။ ယူ ပြီးရင် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်မိစ္ဆာကောင်တွေကို တိုက်ထုတ်နေတဲ့ မျိုးချစ် တော်လှန်သူ ဘယ်သူ့ကိုမဆို တစ်ပုံလှူ၊ တစ်ပုံကို ညောင်ရမ်း၊ ညောင်အုပ် သခင်နှစ်ပါးအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်အဖြစ် ဘာသာ၊ သာသနာရေးမှာ လှူ၊ တစ်ပုံကိုတော့ ကျုပ်တို့နှစ်ဦးခွဲဝေပြီး ရင်းနှီး မြှုပ်နှံ စားသောက်နေထိုင်ကြမယ်ပေါ့။

လောလောဆယ်မှာတော့ ဖခင်ကြီးယူလာခဲ့တဲ့ ရတနာ အချို့ကို ကျုပ်တို့နှစ်ဦး ခွဲဝေယူထားတယ်ပေါ့။ ခက်တာက ဦးဒေဝ

ရဲ့သား ကျုပ်မိတ်ဆွေဟာ ကျုပ်လိုစိတ်မျိုးမရှိဘဲ၊ အသောက်အစား လောင်းကစားဖက်ပြီး၊ ဆင်မလိုက်ရွာက ချက်ဖောင်းတို့လို လူမိုက် တွေနဲ့ပေါင်းနေခဲ့တာကို ကျုပ်မလေ့လာလိုက်မိဘူး။ မသိခဲ့ဘူး။

အက်ဒမန်ကျွန်းကို ကျွန်းသားပို့၊ ရိက္ခာပို့၊ သွားမယ့် သင်္ဘောတစ်စီးနဲ့ ကျုပ်အဆက်အသွယ်ရလို့ သူ့ကိုသွားခေါ်တဲ့အခါ ကျုပ်ကို အခုလိုချက်ဖောင်းတပည့်တွေနဲ့ ပေါင်းပြီးတိုက်ခိုက်တာပါပဲ လူကလေး။ သူကရတနာမြေပုံကိုအရယူတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ဆေးဆရာကြီးသင်ပေးတဲ့ ပညာရပ်ထဲမှာ တိုက်ခိုက်ရေး ပညာပါရှိလေတော့ သူတို့ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ပြီး ခုလိုဒဏ်ရာရ အလွတ် ရှောင်ပြေးနိုင်ခဲ့တာပါ။

လူကြီးက ရှည်လျားစွာသော သူ့ဖြစ်ရပ်အား ရှင်းပြရင်း မောသွားဟန်ဖြင့် မျက်လုံးကိုမှိတ်ထား၏။ ဒဏ်ရာမှ သွေးတို့ ကလည်း တစ်ခုံစီခုံယိုကျနေဆဲ။ ကိုကျော်စံမှာ လူကြီးနံဘေးတွင် ခဏလှဲနေလိုက်၏။ လှဲချိန်သိပ်တော့ မကြာပါ။ လင်းကြက်တွန်သံ ကြားလိုက်ရတော့သည်။

ကိုကျော်စံ အိပ်ရာမှထပြီး မျက်နှာသစ်ကာ ဇနီးနှင့်လူကြီး အတွက် ဆန်ပြုတ်တစ်အိုးတည်၏။ ရေနွေးတည်၏။ ဆန်ပြုတ် ကျက်လေသောအခါ ဇနီးသည်အား မှာစရာရှိသည်များကိုမှာ၍အပြင် သို့ထွက်ခဲ့သည်။

လူကြီးမှာသည်အတိုင်း ကြည့်မြင်တိုင် စုရတီဈေးကြီးသို့ သွားရမည်။ စုရတီဈေးကြီး၌ ရွှေဆိုင်တန်းရှိ၏။ ဘာဘူကုလားကြီး များကြီးစိုးသည့် ရွှေဆိုင်များတွင် ဒေဝီသန်းဆိုသော ရွှေဆိုင်ကိုရှာရမည်။ နောက်အနီရောင် နှစ်လုံးထုတ်ပေးပြီး 'ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကလူ' လွှတ်လိုက်တာပါဟု ပြောရမည်။

ငွေရသည်နှင့် ကွမ်းရွဲတန်း ဘယဆေးတန်းသို့ သွားကာ လူကြီးမှာလိုက်သည့် ဆေးအမယ်များကို ဝယ်ရမည်။ ပြီးနောက် ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာသို့ လမ်းလျှောက်သွားကာ လော်ကယ်ရထားစီး၍ ကမာရွတ်ဘူတာ၌ ဆင်းရမည်။ နောက်မြင်းလှည်းစီး၊ ကမာရွတ်လမ်းဆုံမှာဆင်း၊ လမ်းလျှောက်ပြန်။

လူကြီးမှာလိုက်သည်က ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ ဤအတိုင်းပင် သူလုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ အားလုံးအဆင်ပြေစွာရှိ၏။ အောင်မြင်၏။ အိမ်သို့ရောက်၍ ဆေးထုပ်ကိုချ လူကြီးအားနှိုးလိုက်သော အခါ လူကြီးမှာအသက်မရှိတော့။

အမည်နာမပင်လျှင် တိတိပပသိရပါပဲ။ 'ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကလူ'ဟု အမည်ရလူကြီးမှာ သေဆုံးခဲ့လေပြီတကား။

□□□

(၃)

ဖုန်တိုင်းထန်သောနေ့

သည်မှစ၍ ကိုကျော်စံ ဘဝပြောင်းလဲခဲ့၏။

ထိုလူကြီးပေးထားခဲ့သည့် ရတနာအချို့အား ကြည့်မြင်တိုင် စုရတီဈေးရှိ ဒေဝီသန်းဆိုသည့် ရွှေဆိုင်တွင် ရောင်းချကာ၊ ဘောက်ထော်ဘက်တွင် ခြံနှင့်တိုက်တစ်လုံး ဝယ်ခဲ့သည်။

ဇနီးမခင်မိကိုလည်း အင်္ဂလန်ပြန်၊ ဘုံဘေပြန်ဆရာဝန်ကောင်းကောင်းများနှင့် ကုသခဲ့သည်။

သမီးမိမိစံကို မစ်ရှင်ဘော်ဒါမှ ပြန်နှုတ်ကာ အိမ်မှနေ၍ အငှားကားဖြင့် ကျောင်းတက်စေသည်။

သူ့တွင် 'ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကလူ' ဟု အမည်ရ လူကြီး၏ ရတနာမြေပုံရှိနေ၏။

အက်ဒမန်ကျွန်းမှ ဆယ်ငါးပိုင်ကွာ မတူလာရွာနှင့် ဆယ်ပိုင် အထေပင်လယ်စပ်ရှိ သတ္တဝါရိက္ခန်း၊ မြန်မာလိုဆိုပါက တောင်ခုနစ် လုံးရှိသောကျွန်း၊ ကျောက်ဆောင်ခုနစ်လုံးကျွန်း ဖြစ်မည်ထင်၏။

ကိုကျော်စံမှာ ထိုကျွန်း၌ မြှုပ်နှံထားသည့် ရတနာများကို ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်နေလေပြီ။

တစ်နေ့နေ့တွင် သူရပေမည်။

ဒါကလည်း ကျေးဇူးရှင် 'ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှလူ' ဆေး ဆရာကြီးကြောင့်ဖြစ်၏။ ကျေးဇူးရှင်သာ ဆိုရ၏။ အမည်နာမကို ယေ။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကလူဟုသာ အကြမ်းဖျဉ်းသိရပေသည်။ ထိုကျေးဇူးရှင်ကြောင့် သူတိုက်နှင့်ခြံနှင့် နေရပြီး၊ တရုတ်စားပွဲရုံ၊ စားပွဲထိုး၊ မြင်းလှည်းခေါ်သမား မဟုတ်တော့။ သူဌေးစာရင်းဝင် ဆန်စပါးကုမ္ပဏီ၊ သစ်ကုမ္ပဏီများ၏ အစုရှယ်ယာဝင် ဦးကျော်စံဖြစ် ခဲ့ပြီ။

ဤသို့ဖြစ်လေမှ ဇနီးမခင်မိ ဆုံး၏။ မခင်မိမှာ ဆရာဝန် ကောင်း၊ ဆေးကောင်း၊ ဓာတ်စာကောင်းများနှင့် ကုသပြုစုနေသည့် ကြားမှပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူဌေးကတော်အဖြစ် စည်း စိမ်ခံစားခွင့်မရလိုက်။

မခင်မိ၏ ရှာပုဒ်အား ကြီးကျယ်ခင်းနားစွာ ကျင်းပ၍ တာမေ သုသာန်တွင် ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့၏။ မခင်မိအပေါ် အလွန်ပင် ချစ်ခင် ဖြတ်နိုး၍ သစ္စာရှိသူ ကိုကျော်စံမှာ မခင်မိမရှိလေသောအခါ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့်အတူ အားငယ်စိတ်ဖြစ်ပေါ်မိ၏။

ကိုကျော်စံ၏ဘဝတွင် ရတနာမြေပုံကြီး လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင် ထားရသည်ပင် အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့။ ဤသို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ် နေချိန်မှာပင် နှစ်များစွာ ကွယ်ပျောက်နေသည့် မင်းအောင် ရောက်လာ ၏။ မင်းအောင်မှာ သူနှင့်ညီအစ်ကိုတော်၏။ သို့သော် အရင်းမဟုတ်။

မင်းအောင်က ဖခင်ကြီး၏မွေးစားသား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက ညီအရင်းကဲ့သို့ပင် ချစ်ခင်၏။ အလိုလိုက်၏။

ခက်သည်က မင်းအောင်နှင့်သူ စရိုက်မတူ။ မင်းအောင်က အလုပ်ကို လက်ကြောမတင်း။ ထို့ပြင် သောက်သောက်စားစား အကောင်။ ကြက်များလို ချေးကျရာပျော်သူဖြစ်၏။ ယခု သူမဇနီး ဆုံးသည်ကို ဘယ်ကဘယ်လို သိလာခဲ့သည်မသိ။ သူ့ခြံသူတိုက်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ချလာသည်။

သည်တော့ သူက အထီးကျန်ဖြစ်အားငယ်နေသူမို့ ရတနာ မြေပုံကိုစွဲကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်၏။ မင်းအောင်က မြေပုံကို ကြည့်ရင် သည်ဆို၏။ သူကမပြု။

“အချိန်တစ်ချိန်တွင် တို့ညီအစ်ကို သွားယူကြမည်။ အရက် မသောက်ပါနှင့် လိပ်လိပ်မာမာ နေပါ” ဟု သူဆုံးမရသည်။ မင်းအောင် ခေါင်းညှိတ်သဘောတူသည်။

သုံးလေးရက်မျှ ကောင်းကောင်းနေပြီးနောက် မင်းအောင် အိမ်မှထွက်သွားပြန်သည်။ ဘာအဆက်အသွယ်မှမလုပ်။ ကိုကျော်စံ မှာသမီးလေး မိမိစံ၏ ပညာရေးအား စောင့်ရှောက်ရင်း အဖော်မဲ့ဖြစ် နေခဲ့၏။

သမီးလေးအား ပတ်ဘလစ်တက္ကစီဖြင့် ကျောင်းပို့ကျောင်း ကြိုလုပ်ကာ တိုက်မှာတစ်ဦးတည်း ဥစ္စာစောင့်ကြီးလို ဖြစ်နေ၏။ သူများကဲ့သို့ ပါတီတက်၊ ကလပ်သွား၊ ဘီလိယက်ထိုး၊ မြင်းလောင်း၊ ဖဲရိုက်လည်း မလုပ်တတ်သူမို့ ငေါင်းစင်းစင်းတော့ရှိ၏။

နောက်တော့ ခေတ်ကြီးကလည်းမကောင်း။ အင်္ဂလိပ် အစိုးရမှ စစ်ဘက်၊ ပုလိပ်ဘက်၊ အရပ်ဘက်တို့ဖြင့် ငြိမ်ဝပ်ပိပြား ရေးကို မည်မျှပင်လုပ်စေကာမူ နယ်ချဲ့အရင်းရှင် ကုမ္ပဏီကြီးများနှင့် ၎င်းတို့၏ လက်ဝေခံ ကုမ္ပဏီကလေးများက စီးပွားရေးလုပ်ငန်း မှန်သမျှကို လက်ဝါးကြီးအုပ်၊ သွေးစုပ်နေကြသဖြင့် မြန်မာဆင်းရဲ သားနင်းပြားတို့မှာ ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့်ဖြစ်ကာ ခိုးဝှက်လု ယက်သတ်ဖြတ်တိုက်ခိုက်မှုတို့ တစ်ချဦးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေ၏။

နေ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာများတွင် ရာဇဝတ်မှုခင်းမပါသော နေ့ဟူ၍မရှိ။

“ပုလိပ်အဖွဲ့ လက်နိုင်းချပြီလော။ အင်းစိန်စီအိုင်းဒီတွေ အိပ် ပျော်နေပြီလော” ဟူသည့် စာလုံးမဲခေါင်းစဉ်းတစ်။ သတင်းစာဆရာ တို့၏ဝေဖန်ချက် ရာဇဝတ်မှုခင်းတို့မှာ နေ့စဉ်မပြတ်ရှိနေ၏။

မိသည်လည်း ရှိ၏။ မမိသည်က များသည်။ ထတီသူခိုး၊ ဒန်အိုးသူခိုး၊ ဆန်သူခိုးတို့ကိုမူ ခဏခဏမိ၏။ သတင်းစာများ ကလည်း ပုလိပ်အဖွဲ့၏ ကြိုးပမ်း ဖမ်းဆီးမှုကြီးဟူ၍ ချီးမွမ်းကာ တတ်ပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြကြ၏။ ပြောင်လှောင်သရော်သည့်သဘော ဖြစ်သည်။

သည်လိုအချိန်မျိုးမှာမှ ကိုကျော်စံထံသို့ ကြမ္မာဆိုးတစ်ခုက ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဝင်ရောက်လာ၏။

ထိုကြမ္မာဆိုးသည်ကား မြွေဟောက်နက်ဂိုဏ်းထံမှ သူ့ထံ သို့ရောက်လာသည့် စာပင်ဖြစ်လေသည်။ စာက တိုတိုတောင်း တောင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း ထိတ်လန့်ဖွယ်တော့ ကောင်းလှ၏။

စာပါအကြောင်းအရာမှာ ကိုကျော်စံထံရှိနေသော ရတနာ ဖြေပုံအား အချိန်မဆိုင်းပါပဲ သူတို့ထံပို့ပေးရန် ဖြစ်လေသည်။ မြွေ ဟောက်နက်ဂိုဏ်းဆိုသည့် ဒုစရိုက်အဖွဲ့မှာ ယခုတလော ရန်ကုန်၌

နေငွေကြေးချမ်းသာသူတို့ အလွန်ပင်ကြောက်လန့်ရသော အဖွဲ့ဖြစ်လေသည်။ ထိုအဖွဲ့က ရတနာမြေပုံကို တောင်းနေသည်။ ကိုကျော်စံ တွေးမရ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သည်ကိစ္စကိုဖြင့် ရှောင်လွှဲ၍မရ။ ရင်ဆိုင်ရပေတော့မည်။ မည်မျှကြီးမားသည် ဒုစရိုက်အဖွဲ့ဖြစ်ပါစေ သည် ရတနာမြေပုံကိုတော့ ပေး၍မရ။ ထိုပစ္စည်းသည် သူ့ထံတွင်ရှိသော်လည်းသူပိုင်မဟုတ်။ အမည်မသိ ကျေးဇူးရှင်ကြီး၏ ပစ္စည်းသာ ဖြစ်၏။

ထိုကျေးဇူးရှင်ကြီး မျှော်မှန်းထားသကဲ့သို့ပင် ရတနာများကို ရရှိပါက သုံးပုံ ပုံ၌တစ်ပုံအား တိုင်းပြည်အတွက် တစ်ပုံ၊ ဘာသာသာသနာအတွက်တစ်ပုံ၊ ကျန်တစ်ပုံအား သမီးကလေးနှောင်ရေးအတွက် ရာထားပြီးဖြစ်ပေရာ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ တစ်ပါးသူလက်သို့ အရောက်မခံနိုင်တော့။

သို့ဖြစ်၍ သူတိမ်းရှောင်နေခဲ့၏။ သို့သော်မရ။ သူရှိနေရာကိုမြွေဟောက်နက်ဂိုဏ်းမှ သိနေပေသည်။ ခုလို ချောင်ကျကျ၊ ခပ်ညံ့ညံ့ ကုလားဟိုတယ်မျိုးမှာ နေသည်ကိုပင် ဖုန်းဖြင့်ဆက်သွယ် ခြိမ်းခြောက်လာ၏။ တွေးရင်းနှင့် ဦးကျော်စံ သက်ပြင်းမောတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။ ဟိုတယ်အောက်ထပ်ရှိ တိုင်ကပ်နာရီကြီးဆီမှအသံ

လေးချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည့် ခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ထိုအသံက ကြောက်မက်ဖွယ် ကျယ်လောင်နေ၏။

သူယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်မိသည်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့။ သူယခုပင် ဤဟိုတယ်မှ ထွက်ခွာသွားပေတော့မည်။ သူခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ လက်ဆွဲအိတ်နှင့် သူ့ပစ္စည်း ပစ္စယတို့ကို အလျင်အမြန် သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး လက်ဆွဲအိတ်စစ် ပိတ်သည်။

ထို့နောက် အခန်းတွင်းမှထွက်ကာ လှေကားအတိုင်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ အချိန်က စောနေသေးသောကြောင့် ထင်၏။ လှေကားတစ်လျှောက် အောက်ထပ်တွင် လူရိပ်လူယောင် လုံးဝမရှိ။

ညှပ်ခန်းစာပွဲတွင်မူ အိပ်ငိုက်နေသည့် ဟိုတယ်စာရေး ဝိုပါးကိုသာတွေ့လိုက်ရ၏။ ဦးကျော်စံ ဝိုပါးအား လှုပ်လိုက်သည့်အခါ ကုလားဝိုပါးမှာ လန့်ဖြတ်နိုးလာပြီး-

“ဘာလဲ ဘာရားဆပ်။ ဘာလဲ...ဖုန်းဆက်ဦးမလား” ဟု အိပ်ချင်မူးတူးပြောနေ၏။

“ငါပြန်မလို့။ တံခါးဖွင့်ပေးကွာ”
သူပြောလိုက်သောအခါ ဝိုပါး အံ့အားသင့်သွား၏။

ဘရာဆတ် နှစ်လနေမှာဆို၊ ခု...ဆယ့်ငါးရက်ပဲ ရှိသေး
ထား။ ငွေက နှစ်လစာ ချေပြီးသားလေ။ ခုတော့ မန်နေဂျာကြီးက
ဆိပ်ပြန်အိပ်နေပြီ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုကူညီ”

“ဘာမှ... မကူညီပါနဲ့၊ ဂိုပါး။ တံခါးသာဖွင့်ပေးပါကွာ”

သူပြောလိုက်လေလျှင် ဂိုပါးမှာ အံ့ဆွဲအတွင်းမှ သော့တွဲ
ကြီးကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီး စမ်းတဝါးဝါးရွေးကာ တံခါးဖွင့်ပေးလေ၏။

သူဂိုပါးအား နှုတ်ဆက်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

ရန်ကုန်ဆင်ခြေဖုံး ညမှာတိတ်ဆိတ်လွန်းလှ၏။ အပြင်လေ
၏အထိဖြင့် စိန်စိန်အေးသွားသည်။ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်မိ၏။

ရောင်ခြည်မပေါ်သေး။ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး တိမ်ဆိုင်
တိမ်ရိပ်တို့ အုပ်ဖုံးထားသဖြင့် ကြယ်ရောင်ပင်မတွေ့ရ။ မကြာမီ
မိုးများရွာချလေမလား။ လေပြေတွင် မိုးနံ့ပင်ရသလိုလို။

အရေးကြီးသည်က မိုးမရွာမီ သည်နေရာမှ ခပ်ဝေးဝေးကို
ရောက်ဖို့ပဲဖြစ်သည်။ သို့သော် လမ်းမမှာ လံချား၊ မြင်းလှည်း၊
တက္ကစိကား ဘာမျှမရှိ။

ဦးကျော်စံသည် ဟိုတယ်နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်လမ်းအတိုင်း
လျှောက်ခဲ့သည်။ ခြေသံကြားရ၏။ သူ့ခြေသံဖြစ်လေသည်။ တိတ်

ဆိတ်နေသည် ယခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ကိုယ့်ခြေသံကိုပင် ကိုယ်ပြန်ပြီး
ထိတ်လန့်နေရသည်။

ကားတစ်စီးဖြတ်သွား၏။ တက္ကစိတော့မဟုတ်။ သူ့သမီးပီ
သို့လည်း ဖုန်းဆက်ချင်၏။ ညီဖြစ်သူ မင်းအောင်ကိုလည်း အဆက်
အသွယ်လုပ်ချင်သည်။ မင်းအောင်နှင့်ဆယ်သွယ်ပြီး မင်းအောင်နေ
သလို လိုက်နေလျှင်ဖြစ်နိုင်၏။ မင်းအောင်က လူမိုက်အဆက်
အသွယ်တွေရှိသည်။

မင်းအောင်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် လမ်းမတော်မိုးတုတ် တပည့်
လိုလို၊ ဗိုလ်တထောင်ငမိုး၏ တပည့်လိုလို မဟုတ်ပါလား။ သည်
တော့ သည်ကောင်ကို ဆက်သွယ်လိုက်လျှင် ကောင်းမည်။

သူ့တွင် မြွေဟောက်နက်ဂိုဏ်း၏ အန္တရာယ် ကြုံတွေ့နေရ
ကြောင်း မင်းအောင်ကို ပြောပြချင်သည်။

ဘယ်သို့ဆက်သွယ်ရပါ့ဟု တွေးနေစဉ်မှာပင် မိုးစက်မိုးနှုန်
လေးတွေက တဖွားဖွားဖြင့် မြေပြင်ထက်သို့ ကြွသက်ကျဆင်းလာ
တော့သည်။

အင်း...ကံဆိုးမ သွားလေရာ မိုးလိုက်လိုရွာဆိုတာ ဒါမျိုး
ပေလားဟု အတွေးဝင်ရင်း အားငယ်လာမိသည်။ သည်သောအခါ
အမည်မသိ ကျေးဇူးရှင် ဆေးဆရာကြီး၏ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ

ရတနာမြေပုံနှင့်အတူ တွေ့သော စာရွက်မှစာတမ်းအား သတိရလာ၏။

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကံဆိုးနေတယ်လို့ ထင်တဲ့လူဟာ ဘယ်တော့မှ ကံမကောင်းဘူး။ သိမ်ငယ်တတ်တဲ့ လူဟာလဲ ဘယ်တော့မှ မအောင်မြင်ဘူး”

ထိုစာတမ်းအား သတိရလေမှ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်မြှင့်တင်အားတင်းလိုက်မိသည်။ အမှန်တော့ မိုးသည်မိုးတွင်းမို့ ရွာခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးတွင်းအခါ မိုးရွာခြင်းက အဆန်းမဟုတ်။ သူ၏ကံကြမ္မာနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်။ သူ့ကံကြမ္မာက သူ့အသားဖန်တီးနေခြင်းသာဖြစ်သည်။

လောလောဆယ် သူ့ကံကြမ္မာက အဆိုးနှင့်အကောင်းကြားတွင်ရှိနေ၏။ အကောင်းဘက်သို့ ရောက်အောင်ဆွဲယူရန်သာဖြစ်၏။ သည်အချိန်မျိုးတွင် ကံကြမ္မာဆိုးစေသော စိတ်ဓာတ်ကျစရာ အတွေးအခေါ်တွေကို ဘေးဖယ်ထားရမည်။

မိုးကတော့ စောစောကထက်ပို၍ ကြီးလာ၏။ မိုးမှုန်မိုးမှားမှသည် မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ ဖြစ်လာ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရွှံ့ရွှံ့နီ၍ သွားနီ၍။ သူ့ခြေလှမ်းအား သုတ်သုတ်နှင့်လိုက်၏။

သူသည် မိုးရေတောအတွင်း လမ်းလျှောက်နေရင်း မျက်စေ့

ကိုရှင်ရှင်ထားနေရ၏။ အငှားယာဉ်တစ်စီးစီးရဖို့နှင့် မြွေဟောက်ရာစာ၏ရန်ကို ရှောင်ရှားရန်ဖြစ်ပေသည်။

သူဟိုတယ်နှင့် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ခုချိန်ထိတော့ လူရိပ်လူယောင် မမြင်ရသေး။ သည်စဉ်မှာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ မီးအလင်းရောင် တစ်ရောင်တွေ့လိုက်ရ၏။

သေသေချာချာ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နံနက်စောစော ဖွင့်သော ကာကာကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဖြစ်နေသည်။ ထို နေရာသို့ သူအမြန်လျှောက်သွားနေမိ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူနှင့်ဆန့်ကျင်ရာ အရပ်ဆီမှ မိုးကာနက်ကြီးကို ခြုံထားသော လူတစ်ယောက်လျှောက်လာနေသူကို မြင်ရ၏။ ထိုသူမှာ ခေါင်းကိုးကိုးစိုက်ချလျှောက်နေရာမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်းသို့ ဖျတ်ခနဲဝင်သွားလေ၏။ သည်လူမြွေဟောက်နက်ဂိုဏ်းသားလေလား။

သူထိုဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်သွား၍မဖြစ်။ သို့သော် သွားစရာလမ်းကမရှိ။ သို့ကြောင့် ကားလမ်းကိုဖြတ်ကူး လိုက်သည်။ လမ်းတစ်ဘက်ခြမ်းမှ သွားမည်။ ထိုဘက်မှ သစ်ပင်ကြီး အရိပ်တွေကြောင့် မှောင်နေ၏။ အကယ်၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ လူကသူ့ကို စောင့်ကြည့်နေမည်ဆိုလျှင်တောင် သိပ်သံသဲကွဲကွဲ မမြင်နိုင်။ မြင်ရသော်လည်း သစ်ပင်တွေကြား ရှောင်ရှားနိုင်၏။

သူ့လက်မှ နာရီကိုကြည့်လိုက်၏။ မိုးရေကြောင့် ထင်၏။ နာရီမှာ ရပ်နေလေပြီ။ ရောင်နီပေါ် မိုးသောက်လျှင်ဖြစ်၏။ သို့သော် မိုးကြောင့် မှောင်မည်းနေသည်။ အလင်းရောင်မမြင်ရ။

ထိုခဏမှာပင် သူ၏နောက်ဖက်ဆီမှ “ဂေါက်...ဂေါက်... ဂေါက်” ဟူသော ခြေသံကြမ်းကြမ်းနှင့် မှန်မှန်လှမ်းလာသံကို ကြား လိုက်ရ၏။

သူ့ဖျက်လုံးအကြည့်နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ဦးခေါင်း တွင် ဦးထုပ်ပျော့ပိုင်းလေး ဆောင်းထားလျက် ရှည်လျားသည့် မိုးကာ အင်္ကျီကိုဝတ်ကာ လက်နှစ်ဘက်ကို မိုးကာအင်္ကျီအိတ်တွင်းသို့ နှိုက် ခွံတည်ငြိမ်စွာ လျှောက်လှမ်းလာနေသော ထောင်ထောင်မောင်း မောင်း လူတစ်ဦးအား တွေ့ရလေ၏။

ထိုလူ၏ခြေလှမ်းမှာ သူနှင့်ထပ်တူ လိုက်နေ၏။ ထိုလူအား လှည့်ကြည့်ရင်း ဦးကျော်စံ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားမိ၏။ ထိုလူ မြေဟောက်နက်ငိုဏ်းသား ဖြစ်မည်။ သူ့အား မြေဟောက်နက်ငိုဏ်း သားတို့ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်၍နေလေပြီမှာ သေချာနေ၏။ ရှေ့ တားလမ်းတစ်ဘက်ခြမ်း ကာကာကုလားဆိုသော တစ်ယောက်။ ယခု နောက်မှာတစ်ယောက်။

သူ့ဘာလုပ်ရမလဲ တွေးမနေနိုင်တော့။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို

အလျင်အမြန် ဖျက်စေကစား လိုက်၏။ သူ၏ညာဘက်ရှေ့ ငါးကိုက် လောက်တွင် ခြံစည်းရိုးပျက်တစ်ခုရှိနေ၏။ အတွင်းမှာလည်း တိုက် ပျက်ကြီးလိုလို မြင်လိုက်ရ၏။ အရိပ်မည်းမည်းကြီး။

သူတုန့်ဆိုင်းမနေတော့။ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်နေသည့် ခြေလှမ်းကို အပြေးမြှင့်တင်ကာ ထိုခြံအတွင်းသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။ သူ့ခုန်တိုးရာရှိ ခြံပျက်ကြီး၏ လမ်းဝတည်တည်မှ ကားနက်ကြီးတစ်စီး အားမြင်လိုက်ရလေမှ သူ့ရှေ့သို့ မတိုးသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုကားနက် ကြီးမှာ ရပ်ထားသော်လည်း နောက်ခန်းမီးကို ဖွင့်ထားသည်။ ကား နောက်ခန်းမှာတော့ ဣန္ဒြေရတိုင်နေသည့် အင်္ကျီနက်နှင့် လူတစ် ယောက်။

သွားပြီ...။

သူ့နောက်လှည့်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။ သူသည် ခြေလှမ်းအား နောက်ပြန်ဆုတ်ရှင်း လမ်းမရောက်သည်နှင့် အခြားဘက်သို့ ပြေးရန် ကြံလိုက်စဉ် သူ့နောက်ကျောဆီသို့ အေးစက်မာကျောသောအရာ တစ်ခုအထောက်ခံ လိုက်ရ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးထုပ်အပိုင်း မိုးကာနက်ရှည်နှင့် သူ့နောက်က လိုက်လာသူ။

“ခင်ဗျား...ရှောင်ပြေးဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့။ ဦးကျော်စံ။ တူရစ် လက်ထဲက သေနတ်ဟာ ကျည်ဆံအပြည့်နဲ့ဗျ”

ထိုသူ့ထံမှ တင်းမာသောလေသံက ဖိုးရွာသံတွေကို ဖြတ်
ကျော်ထွက်လာ၏။ သူတုန်လှုပ်စွာ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်လိုက်မိစဉ်
ရှေ့ပြုဖျက်တွင်းမှ ပိတ်ဆီးရပ်ထားသည့် ကားကတံခါးဖျတ်ခနဲ ပွင့်
သွားပြီး...။

“သူ့ကို ခေါ်ခဲ့တော့ သီဟ”

ကားနောက်ခန်းတွင် ထိုင်နေသူထံမှ အမိန့်ပေးသံ အဆုံး
သီဟဟု အခေါ်ခံလိုက်ရသည့် သူ့နောက်ကျောဘက်မှ လူသည်
သူ့ကျောအား သေနတ်ပြောင်းကို ပိုမိုဖိထောက်ထားရာမှ...

“ခင်ဗျား ကြားတယ်နော်။ ကျုပ် စောစောစီးစီး လူမသတ်
ချင်ဘူး။ သွား... ကားထဲဝင်တော့”

ဦးကျော်စံ ရင်မှာတင်းကျပ်ကျပ် ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်
ရသည်။ သူ့အလွန်ပင် ဖိုးရိမ်ထိတ်လန့်သည့် မြွေဟောက်နက်ရိုဏ်း
၏လက်သို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

သူဘာ လုပ်ရပါမည်နည်း။

ရှေ့မှာ ကားက တံခါးဖွင့်ထား၏။

သူ့နောက်ကျောမှာလည်း သေနတ်ဖြင့် အထောက်ခံထား
ရ၏။

ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ကလည်း မလွယ်၊ အော်ဟစ်
အကူ အညီတောင်းလိုလည်းမဖြစ်၊ အလျော့လည်း မပေးချင်ပြန်။

“ဟေ့... သီဟ မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ။ တင်လေကွာ ကား
ပေါ်၊ ဘာလဲ ငါက ဆင်းပြီးဆွဲတင်ရမှာလား”

ကားတွင်းမှ လူကစိတ်မရှည်သံဖြင့် သီဟဆိုသူကို ဟောက်
သည်။

“ဟေ့ကောင် ဖိုးသန်း အတူတူလူချင်း မင်းဆရာကြီး မလုပ်
နဲ့။ သူ့ကိုက ထုံပေပေ လုပ်နေတာကွ”

သီဟဆိုသူက ပြန်အော်၏။

အော်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် သူ့ကျောပြင်သို့ ဖိထောက်
ထားသည့် သေနတ်ပြောင်းမှာ လျောရိလျောရဲ ဖြစ်သွားသည်ကို
သူ သတိထားလိုက်မိ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် အာရုံက သူထံမှသည်
ကား အတွင်းမှ ဖိုးသန်းဆိုသူထံ ရောက်သွားသည့်သဘော။

ဒါသည်ပင် သူ့အတွက် အခွင့်အရေး။

ထိုအခွင့်အရေးကို သူမိမိရရ သုံးရတော့မည်။

သူသည် ခန္ဓာကိုယ်အား ချာခနဲနောက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး
နောက် သီဟ၏မျက်နှာအား လက်ဆွဲဆိတ်ဖြင့် အားတူနိမ့်ကံချ

လိုက်သည်။ သီဟမုက်နာကို လက်ဆွဲအိတ်က မိမိရကြီး ထိသွားသည်။ ရိုက်ချလိုက်သည် အရှိန်က အားပြင်းလှသဖြင့် သီဟမှာ သစ်ပင်ကို ပိုင်းဖြတ်တွန်းလှဲလိုက်သလို နောက်သို့ လဲပြိုကျသွားတော့သည်။

ဦးကျော်စံသည် တစ်ဆက်တည်းဆိုသလိုပင် ဖွင့်ထားသည့် ကားတံခါးကို ခြေဖြင့်ဆောင့်ကန် ပစ်လိုက်သည်။

“ဂျိန်း”

“အား...အ”

ကားတံခါးရုတ်က အပြင်သို့ ထုတ်ထားသည့် ဖိသန်း၏ လက်ကိုအရှိန်ပြင်းပြင်း ရိုက်လိုက်ရာ ဖိသံထဲမှ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံကြီးထွက်လာ၏။

ဦးကျော်စံသည် လှစ်ခနဲပင် ခြံပျက်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ပြေးခဲ့၏။ နောက်ဘက်ဆီမှ ကားစက်သံ၊ ကားဘီးနှင့်မြေကြီးတို့ အရှိန်ဖြင့် ဖွတ်တိုက်သံ ကြားနေရသည်။ ကားက သူ့နောက်သို့ လိုက်လာလေပြီ။

ကားလမ်းမဟုတ်သည့် မြေပြင်ချိုလမ်းအတွင်း မောင်းဝင်လာခြင်းပင်။ ခြံကြီးက ဘာအဆောက်အဦးမျှမရှိ။ ဟင်းလင်းပြင်၊

ခြံ၏တစ်ဘက်တွင်ကား မြေနီလမ်းသွယ်ကလေးကို ရေးရေးခြင်ရ၏။ ထိုနေရာတွင် လူနေအိမ်ခြေရှိနေမည် သဘော။

သူ့ခြေကုန် သုတ်ပြေးခဲ့သည်။ မိုးကလည်း တိတ်သွားပြီ။ ရောင်နီအလင်းက ဖြာကျလာ၏။ အလင်းမပီ၊ အမှောင်မပီ ဝိုးတဝါး။ ကားကလည်း ဖီးထိုး၍မောင်းလာနေသည်။

ကားပေါ်က လူတွေမှာသေနတ်ပါ၏။ သို့သော် သေနတ်ကို မသုံး။ ဒါသည်ပင် သူ့အတွက် အခွင့်အလမ်းတစ်ရပ် ဖြစ်နေ၏။ ဆိုလိုသည်မှာ သူ့ကို အသေသတ်လိုခြင်း မရှိသည့်သဘော။

ဟုတ်သည်။ သူသေသွား၍မဖြစ်။ သူတို့က သူ့ထံမှ ပစ္စည်း ကိုလိုချင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ဒါကို ဦးကျော်စံ အသုံးချရမည်။ ခြေလှမ်းကို မြှင့်တင်လိုက်ရင်း ရှေ့စည်းမိုးနား၌ သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ ပြေးသွားခဲ့သည်။

သစ်ရိပ်ကို ခိုရင်းလွတ်လမ်းရှာရန် ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်ခြေသို့ သူ့ရောက်သွား၏။ သစ်ပင်ခြေမှ လူတစ်ယောက် သွားခနဲ ပေါ်လာ သည်။ ရုတ်တရက်မို့ ကြောင်ငေးသွားစဉ် ထိုသူက လှုပ်ရှားလိုက် ၏။ သူ့ရှောင်ချိန် မရလိုက်။ သူ့နောက်တူသွားသိပြီ။

မေးခိုးဆီသို့ ဒုတ်ခနဲ ပြေးဝင်လာသော ထက်သန်သူနှင့် အတူ ဦးကျော်စံ မျက်လုံးများ ဖီးတိုပွင့်သွားကာ နောက်သို့ ပတ်သတ်

လန်လဲကျသွားတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကားနက်ကြီးက သူလဲ နေရာမလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုးရပ်သွား၏။

ဖြာထွက်လာသည့် အလင်းရောင်နှင့်အတူ သစ်ပင်ရိပ်မှ ထွက်လာကာ သူ့အား လက်သီးဖြင့် အလဲထိုးလိုက်သူကို လှမ်းမြင် လိုက်ရ၏။ အနက်ရောင် ဦးထုပ်ပျော့ကို မျက်နှာတစ်ဝက် ပိတ်မျှ ငိုက်ဆောင်းကာ မိုးကာနက်ကြီးကို ဝတ်ထားသည်လူ။

“ဟာ... ဆရာကြီး မြွေဟောက်”

ကားအတွင်းမှ သီဟ၊ ဖိုးသန်းနှင့် ကားမောင်းသမားတို့၏ ပြိုင်တူ အော်လိုက်သံကို ကြားရ၏။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သံလည်း ဖြစ်ပေသည်။

နောက် သီဟနှင့် ဖိုးသန်း တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ကားပေါ်က ဆင်းလာကြ၏။ မြွေဟောက်ရာအဆိုသူက လက်ဟန်ပြလိုက်၏။ ဦးကျော်စံအား ကားပေါ်တင်ရန် အမိန့်ပေးသည့်သဘော သီဟနှင့် ဖိုးသန်းတို့က သူ့ကို အတင်းဝင်ရောက် ချုပ်ကိုင်ကာ ကားအတွင်း သို့သွင်းလိုက်၏။

ကားတွင်းသို့ အိတ်တခြား လူတခြား ရောက်သွားစဉ် မြွေ ဟောက်ရာအဆိုသူမှာ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ လှုပ်ရှားမှုက မြန်ဆန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ အများက ပြောသလိုပင် မြွေဟောက်

ရာဇာသည် မြေလျှိုးမိုးပျံ နိုင်သည်ဆိုခြင်းမှာ ဟုတ်များဟုတ်နေ ရောသလား။

သူတွေ့နေဆဲမှာပင် ကားနက်ကြီးက ရုတ်တရက် ဆောင့် ထွက်သွားပြီး၊ သူ့နောက်ပိုးဆီသို့ ဒုန်းခနဲသော ရိုက်ချက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ကျရောက်လာ၏။ သူ့နောက်ဆုံး အသိအတွင်းမှာကား မိုး တို့ဒလဟော ရွာချလိုက်သံသာ ဖြစ်ပါတော့သည်။



(၄)

မြေတွင်းမှ သေမင်းဘွဲ့ကံသံ

ဦးကျော်စံသည် နားထဲမှာ လေတိုးနေသည် ထင်၏။

တကိုးပိုး ဖြစ်နေသည်။

တစ်စုံတစ်ရာသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုဖြင့် ထုနှက်ထားသကဲ့သို့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်မှာ ဆိုစရာမရှိပေ။

အထူးသဖြင့်... ဦးခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံးမှာ တူဖြင့်ထုနှက်ခြင်းခံထားရသကဲ့သို့ တစ်စစ်ဖြင့် ကိုက်ခဲနေသည်။ သူ့သတိရတော့ရနေပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့ဘာဖြစ်လာခဲ့သည်။ လောလောဆယ် ဖည်သည်နေရာသို့ ရောက်နေသည်ဆိုသည်ကိုမူ ဂယနဏ

မသိနိုင်သေး။ မြေယောက်နက်ရိုက်ခဲနှင့် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း လုပ်ရသည်ကို အိပ်မက်လို ထင်နေမိ၏။

မိတ်ထားသည် မျက်လုံးအစုံကို ဖြည်းလေးစွာဖွင့်ကြည့်သည်။ ကျိန်းစူးသော အလင်းတန်းတို့က ပြေးဝင်လာသဖြင့် မျက်စေ့အစုံကို အမြန်ပြန်မိတ်လိုက်မိသည်။

“ဪ...ဪ... သတိရလာမှကိုး”

နားထဲမှာ လူတစ်ယောက်၏ အသံဩဩကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့နား နားသို့ကပ်၍ ပြောလိုက်သည်အသံမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

သည်တော့မှ သူ့အဖြစ်ကို သူ့ပြန်၍မြင်ရ၏။ သူ့အဖြစ်က သူ့လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်ကို ပူးတွဲချည်နှောင်ထားပြီး တန်းတစ်ခုတွင် တွဲလောင်းချ ခံထားရသည်အဖြစ်။ သူ့ခြေထောက်တွေမှာ အောက်ခြေ လွတ်နေကာ လေဟာနယ်ထဲတွင် ရပ်နေရသည်အနေမျိုး။

“ရှိုး...ရှိုး...ရှိုး”

တရှိုးရှိုးမြည်သံတွေကို သူ့ခြေထောက်အောက်သတ်သီဟကြားနေရ၏။ သူ့အောက်သို့ ကြိုးစားငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

ရင်တုန်ဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းတစ်ခုပင်။ သူ့ခြေထောက်အောက်
ဘက်သစ်တလင်း ကြွင်းကြီးထဲတွင် လူးလွန်လှုပ်ရှားနေသော
သတ္တဝါတွေရှိနေ၏။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် တိုးဝှေ့လွန်းထိုး
နေကြသော ထိုသတ္တဝါတို့မှာ အဆိပ်ပြင်းထန်လှသော တောကြီး
မြွေဟောက်များပင် ဖြစ်ပေ၏။ မြွေတွေမှာ နည်းနည်းနောနော
အကောင်ကြီးတွေမဟုတ်။

မြွေသတ္တဝါတို့မှာ လူးလွန်လှုပ်ရှား ပါးပြင်းများထောင်ရင်း
တရွှီးရွှီးအော်မြည်နေကြသည်။ ညီစုံစုံအနံ့ဆိုးကြီးကလည်း နံလှ
၏။ သူသည်ကား ထိုမြွေတွင်း၏အပေါ်တည်တည်မှာ ကြီးဖြင့်တဲ့
လောင်းအချစ်ထားရသည်ပဲ။

အကယ်၍သာ...

သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးသာပြတ်
ကျသွားခဲ့ပါမူ ဆက်၍ပင် သူမတွေ့ရဲတော့။ တွေးပင်မတွေ့ရဲသော်
လည်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ကာ ဇောချွေးတိုပြန်လာ၏။ ညီစုံစုံ
အနံ့ကြောင့်လည်း အသက်ပင်ရဲရဲဝဝ မရှူနိုင်။

မြွေတွင်းကို အကြည့်လွှဲလိုက်ကာ ဘေးဘီသို့ ဝေ့ထိုက်ကြည့်
မိသည်။ အုပ်ချုပ်၊ အင်တေများ ကွာကျလျက်ရှိသော နံရံမှိုင်းမှိုင်း
ကြိုးသာရှိနေသည့် အဆောက်အဦးပျက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း သူသိ
လိုက်ရ၏။ ပိတ်ထားသည့် တံခါးကရံရံရွဲ့ရွဲ့။

မြွေဟောက်နက်ရိုဏ်းက သူ့အားဤနေရာတွင် ဖမ်းဆီး
ချုပ်နှောင်ထားခြင်းသာ ဖြစ်မည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်
ကိုက်ခဲနေခြင်းမှာ မြွေဟောက်နက်ရိုဏ်းသားတို့၏ ရိုက်နှက်နှိပ်စက်
ထားခြင်းကြောင့်သာဖြစ်ပေမည်။ သူသည် မြွေဟောက်နက်ရိုဏ်း
အပေါ် အလွန်ပင် မုန်းတီးရွံရှာနေမိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သတိရလာပြီလား ကိုယ့်လူကြီး”

ဒုတိယမို့ အသံဩဩကြီးကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

သူ၏နံ့ဘေးမှ ဖြစ်၏။ သူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဖိုးသန်း
ဆိုသည်ကောင် ဖြစ်နေသည်ကို သူမှတ်မိ၏။ ဖိုးသန်း၏ နောက်မှာ
တော့ခွေးခြေခုံနှင့် ထိုင်နေသည့် သူတစ်ယောက်ရှိသည်။ သီဟ။
သည်ကောင်နှစ်ကောင်ကိုတော့ သူကောင်းကောင်းမှတ်မိပေသည်။

“ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်တို့ကို ပညာပြုပြီး တော်တော်အလုပ်
ပေးခဲ့တာပဲ။ ခင်ဗျား လက်ချက်နဲ့ အခုကျုပ်လက် မလှုပ်နိုင်ဘူး”

သူ့ကန်ချက်ကြောင့် ကားတံခါးနှင့် လက်ညှပ်နာတူင်သွား
ရခြင်းအပေါ် ဖိုးသန်းမကျေမချမ်း ပြောနေ၏။

“ခင်ဗျားကြီးကြောင့် ကျုပ်တို့မှာ ကောင်းကောင်းဆီပ်ချ
ကောင်းကောင်းမနေရ၊ ခင်ဗျားနောက်ကိုပဲ အရိပ်လို ထထား
ကောက်လိုက်နေရတယ်။ ဒီကြားထဲ ဆရာကြီးအထူးပဲရတာလဲ ခဏ

ထေဝဲ။ ဟော... ဖိပြန်တော့လဲ ဆရာကြီးလိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းက ခင်ဗျား ကြီးဆီမှာ မပါဘူး”

ဖိုးသန်းအသံမှာ မကျေနပ်မှုနှင့် မခံချင်သံတို့ ရောနေ၏။

“အေးလေ...ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင်က တုံးတာပါ။ ဒီလောက် တန်ဖိုးရှိပြီး၊ အန္တရာယ်များတဲ့ ပစ္စည်းကိုသွားလေရာ ဘယ်ယူသွား ပါ့မလဲ။ လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ ထားမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား သီဟရာ”

ဖိုးသန်းက သီဟကို စစ်ကူတောင်းလိုက်၏။

“တော်စမ်းပါ ဖိုးသန်းရာ၊ ဒီကောင်ကြီးကြောင့် မျက်နှာမှာ အနာမပျောက်သေးပါဘူး။ ဆရာကြီးကြောင့် ငါ့သဘောဆို ဒီကောင် ကြီးကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

သီဟက ထိုင်နေရာမှ အော်လိုက်သည်။

သီဟမှာလည်း သူ၏လက်ဆွဲအိတ် ရိုက်ချက်အား ခံစားထား ရသည် မဟုတ်ပါလား။ သူ့အား ဒေါသဖြစ်နေသည်။

ဦးကျော်စံအနေဖြင့်တော့ ပြောစရာစကား ထူးထူးထွေထွေ မရှိတော့ပါ။ လွတ်မြောက်ရန် လမ်းစတွေ့ရလျှင်တော့ ရုန်းတန်လှုပ်ရား လိုက်မည်။ ငြိမ်၍အသေခံခြင်းထက် လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်ပြီး သေရ သည်က တော်ဦးမည်။

သည်တော့လည်း ဘာစကားမျှ မဆိုတော့ဘဲ၊ စက္ကန့်ပိုင်း

နှင့်အမျှ လစ်ဟာလာမည် အခွင့်အရေးကို စောင့်ရမည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အပြင်ဘက်ဆီမှ ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်၊ စက်သပ်သံ၊ တံခါးဖွင့်သံ၊ ဖိနပ်သံ ဂေါက်ဂေါက်ကက်ကက် ကြားရ၏။

“ဆရာကြီးလာပြီ”

သီဟအော်၍ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

ဖိုးသန်းက အခန်းဝဆီမှ ပျက်စီးစပြုနေသည့် သစ်သား တံခါးခွဲခွဲကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အပြင်လေ ကလေးတိုးဝင်လာ၏။

ညီစိုစို အနံ့ဆိုးကြီးကြောင့် အသက်ရှူမဝသော ဦးကျော်စံ ခုမှပင် အသက်ဝဝရှူလိုက်ရသည်။ လူဆိုတာ သေခါမှသေရော... စားသွားထက်က ပျားရည်စက်ကိုဖြင့် လျှက်လိုပါသေး၏။

အသက်ရှူရင်းမှ အခန်းသို့ လှမ်းကြည့်၏။

ဆရာကြီးဆိုသူ ဝင်လာသည်။

သူနှင့်တွေ့စဉ်ကလိုပင် အနက်ရောင် ဦးထုပ်မျက်နှာအုပ်၊ အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်လေ၏။ နောက်တွင် တပည့်တစ်ယောက် ပါသည်။ သူလည်း သည်လိုဝတ်စုံနှင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သူ့ဆီသို့ နှစ်ဦးစလုံးက တစ်ချက်စွာကြည့်ပြီး ဖိုးသန်း၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဖိုးသန်းက ရှိသေစွာဖြင့်...

“သူ့ဆီမှာ ဘာပစ္စည်းမှ မပါပါဘူးဆရာကြီး၊ မေးလို့လဲ ဘာမှမရပါဘူး”

ဆရာကြီးဆိုသူက လက်ကာပြလိုက်သဖြင့် ဖိုးသန်းပါးစပ် ပိတ်သွားသည်။ သူတို့သည် မြွေဟောက်ရာဇာဆိုသူ ဆရာကြီးအား အလွန်ကြောက်ပုံရပေသည်။

“ဒါတွေ အားလုံးကို သိပြီးပြီ။ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ မင်းတို့ နှစ်ယောက် အသုံးမကျလို့ ဖြစ်ရတာပဲ။ ခုတော့ စနစ်တကျ စီစဉ် ထားရတာတွေ အားလုံးလွဲချော်ကုန်ပြီ။

ဝိုင်းဝိုင်းပတ်ပတ် အစောင့်ချထားတဲ့ကြားက တို့လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းဟာ တစ်နေရာကိုရောက်သွားခဲ့ပြီ။ ဒီပစ္စည်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်ကတည်းက အင်းစိန်စာတိုက်ကနေ သူ့သမီးဆီကို ရောက် သွားပြီ။ ဒီတော့... တာဝန်ရှိတာဟာ ဘယ်သူတွေလဲ”

ထိုစကားကို ပြောလိုက်သူမှာ မြွေဟောက်ရာဇာ ဆရာကြီး မဟုတ်။ ဆရာကြီး၏နောက်မှ လှူဖြစ်လေ၏။ ဖိုးသန်းနှင့် သီဟ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုလဲကွ မဖြေတူးလား”

ထိုလူ၏အသံကြီးက အဆောက်အဦးပျက်ထဲမှာ ဟိန်းထွက် သွား၏။

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော်တို့ပါ နံပါတ်နှစ်”

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဖိုးသန်းတို့ နှစ်ယောက်သား ဖြေ၏။

“ဒါဆိုရင် ဂိုဏ်းရဲ့စည်းကမ်းအရ”

ဆရာကြီးအသံ။

နံပါတ်နှစ်ဆိုသူသည် ဆရာကြီးစကားသံ ဆုံးအောင်ပင် မစောင့်။ ရုတ်တရက်ပြေးထွက်လာပြီးနောက် ဖိုးသန်းနှင့် သီဟ၏ ဂုတ်ကိုဆွဲကိုင်ကာ မြွေတွင်းထဲသို့ ခေါ်လာပြီးနောက် တွန်းချလိုက် သည်။ နှစ်ယောက်သားမှာ ရုန်းကန်ချိန်ပင်မရ မြွေတွင်းထဲသို့ ဝုန်း ခနဲ ပစ်ကျသွားပြီးနောက် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံတွေ ကြား နေရလေ၏။

အလွန်ရက်စက်လှသည့် မြင်ကွင်းနှင့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပင်။

ဦးကျော်စံသည် မကြည့်ရက်သဖြင့် ငုံ့မကြည့်ပါသော်လည်း စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ အသံဆိုးများကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ် သွားသည်ကို သိနေပေသည်။

ခဏနေသော် မြွေတွန်သံများ၊ လှုပ်ရှားရုန်းကန်သံများ၊ ညည်းညူသံများ အိုးအိုးအစ်အစ် ဖြည့်သံများ တိုးတိတ်သွားတော့ သည်။

အဆောက်အဦးကြီးမှာ စောစောကအတိုင်းပင် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွားဆဲ...

သူသည် မြွေဟောက်ရာဇာဆိုသူကို အသေအချာကြည့်နေ ပိ၏။ တော်တော်ရက်စက်မည့် သူဟုလည်း မှတ်ချက်ချနေမိသည်။ ထိုစဉ် မြွေဟောက်ရာဇာက...

“နံပါတ်နှစ်သွားတော့” ဟုဆိုလိုက်၏။

ထိုအသံကြားသည်နှင့် နံပါတ်နှစ်ဆိုသူမှာ ချာခနဲ လှည့် ထွက်သွားတော့သည်။

ထိုသူအပြင်သို့ ရောက်လေမှ...

“ကိုကျော်စံ...ကိုကျော်စံ ခင်ဗျား တော်တော်အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့ပြီး မိုက်မဲလှတဲ့လူပဲ။ ဘာကြောင့်များ အပြစ်မရှိတဲ့သမီး ကလေးကို ဒီအရှုပ်တော်ပုံထဲ ထည့်ခဲ့ရသလဲဗျာ။ ခုဆိုသူဟာ ဘောက်ထော်က အိမ်မှာမနေဘဲ မစ်ရှင်ကျောင်း၊ ဘော်ဒါဆောင်မှာနေ နေရရှာတယ်။ ဘယ်မှလဲ မသွားရဲ့၊ မလာရဲဖြစ်နေရှာတယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် လက်ကလွတ်မယ်များ ထင်လို့လား”

မြွေဟောက်ရာဇာက သူ့ကိုတည့်တည့်ကြည့်ကာ အသံသြ ဩဖြင့်ပြောနေ၏။ စကားပြော အသံထွက်၊ လေယူလေသိမ်း... မြွေဟောက်ရာဇာသည် ပါးစပ်ထဲ သကြားလုံး ငုံ့ထားဟန်တူသည်။

“ဘာလဲ ကိုကျော်စံ၊ မြွေဟောက်ရာဇာရဲ့ အသံနဲ့ မျက်နှာ ကိုမှတ်မိအောင် အာရုံစိုက်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ပြောပြောဆိုဆို မြွေဟောက်ရာဇာက မျက်နှာတစ်ဝက်ကို ဖုံးကွယ်ထားသော ဦးထုပ်ကိုဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

“ဟာ...”

ဦးကျော်စံမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အသံထွက်ချိန်ပင် မရလိုက်၊ တန်းတစ်ခုတွင် သူ့လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဘက်ကို တွဲ လောင်းချည်ထားသော ကြိုးကိုစားဖြင့် ခုတ်ဖြတ်လိုက်သည်။

‘ဒုတ်ခနဲ’ မြည်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ဦးကျော်စံ၏ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးမှာ မြွေတွင်းထဲသို့ ကားခနဲ ကျသွား၏။

ဦးကျော်စံ၏ နာကျင်ခံခက်သည့် အသံနက် အော်သံရှည် ကြီးထွက်ပေါ် လာခဲ့ပေတော့သည်တကား။



(၉)

မြေကိုခြေရာခံမည်လူ

“ဘယ်လိုလဲ လူကလေးတို့၊ ကျွန်ုပ်တို့၊ စီအိုင်ဒီအဖွဲ့ကြီးကို ပင်လယ်ထဲ မျောပစ်ရတော့မှာလားဆိုတာ ပြောကြပါဦး။ ပင်လယ်ထဲ မမျောရင်တော့ သတင်းစာတွေရဲ့ တံတွေးခွက်ထဲမှာ မျောနေပြီ။ ဩဠာမိုက်တွေလိုပဲ အိပ်ငိုက်နေကြတော့မှာလား”

အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရုံးဝင်းအတွင်းရှိ စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာ စတီဗင်၏ ရုံးခန်းမှာဖြစ်လေသည်။ စုံထောက်မင်းကြီးမှာ မျက်နှာကြီး နီရဲလျက်။ သည်နေ့ထုတ် နေ့စဉ်သတင်းစာများကို လုံးချေကိုင် ထားရာမှ ငြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာစတီဗင်၏ ရှေ့တွင်မန္တလေးဆပ် ကျောင်းဆင်းများဖြစ်ကြသော စုံထောက်ရဲလှ၊ စုံထောက်ကျော်လှိုင်၊ စုံထောက်ကိုအောင်၊ စုံထောက်ရွှေအေးတို့မှာ သတိဆွဲလျက် မျက်နှာ သေကလေးများဖြင့် ရပ်နေကြသည်။

“ဖြေကြပါဦး လူကလေးတို့ရဲ့”

စုံထောက်မင်းကြီးက မျက်မှန်သေးသေးကလေးကို ပင့်တင် ရင်းထပ်မေး၏။

သို့သော် စီအိုင်ဒီစုံထောက်အပေါင်းတို့မှာ ဆွံ့အနေကြသူ များကဲ့သို့ပင် လုံးအသံမထွက်ဘဲ ရှိနေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ပြောပါဦး။ မောင်မင်းတို့ အရက်မရှိကြတော့ ဘူးလား။ ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးတစ်ဖွဲ့လုံးကို ရစရာမရှိအောင် ရေးနေတဲ့ သတင်းစာတွေအပေါ် အလုပ်နဲ့တုန့်ပြန်မပြပဲ။ အဲဒီသတင်းစာတွေ ကိုပဲ ငုံ့ပြီးငြိမ်နေကြတော့မှာလား”

စုံထောက်မင်းကြီးမှာ မြည်တွန်တောက်တီးနေရင်း... ဒေါသ ထွက်လာကာ လုံးချေထားသော သတင်းစာများကို လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ အခန်းတွင်းမှာ သတင်းစာတို့ ပြန့်ကျဲသွား၏။

ထို့နောက် သူသည် စားပွဲပေါ်ရှိ လူခေါ်ခေါင်းလောင်း ကလေးကို ဒေါသဖြင့် ဖိနှိပ်နေသည်။

အဆက်မပြတ် မြည်ဟိန်းသွားသော ခေါင်းလောင်းသံတို့

ကြောင့် စာရေးစာသင်ချန်ဒရာနှင့် မင်းစေဘာနူးတို့ ပြေးဝင်လာကာ အရိုအသေပေးလိုက်ကြပြီး ဖရဲသီးခွဲခြမ်းကြီးကဲ့သို့ ရဲရဲနီနေသော မင်းကြီး၏မျက်နှာကို မရဲတရဲကြည့်နေကြသည်။

မင်းကြီးသည် စာသင်ချန်ဒရာအား မျက်မှန်သေးသေးပေါ်မှ ကျော်ကြည့်လျက်...

“ဆားပုလင်းသက်ပြင်း ဘယ်မှာလဲ” ဟုမေးလိုက်လေသည်။

စာသင်သည် ကျောက်ရုပ်များကဲ့သို့ ရပ်နေကြသော စုံထောက်ကျော်များအား တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဆားပုလင်းသက်ပြင်း ပဲခူးမြို့ စိန်စားပြုမှုဖမ်းရာမှာ ပခုံးဒဏ်ရာရထားတဲ့အတွက် မင်းကြီးကိုယ်တိုင်ပဲ ဆေးခွင့်အနားယူခွင့် နှစ်လပေးထားပါတယ်” ဟုဖြေလိုက်သည်။

“အို... ဂေါ့၊ ကျွန်ုပ် ဦးနှောက်မကောင်းတော့ဘူး”

မိမိနဖူးအား မိမိလက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ရင်း မင်းကြီးဆိုလိုက်၏။

“မင်းကြီး ခင်ဗျား တင်ပြပါရစေ”

စုံထောက်ရွှေအေး ရှေ့သို့ဆက်၍ ပြောသည်။

မင်းကြီးက သူ့အားလှမ်းကြည့်ရင်း...

“ပြော... လူကလေး မောင်ရွှေအေး”

“ဆားပုလင်းသက်ပြင်း ခွင့်ရတာဟာ သြဂုတ်လ(၁၀)ရက်ကပါ။ အခု အောက်တိုဘာ(၁၅)ရက်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် နှစ်လပြည့်ပြီး(၅)ရက်ကျော်နေပါပြီ။ ဒါဟာ သက်သက်အခွင့်အရေးယူမှု ဖြစ်ပါတယ်။ ခုလို တိုင်းပြည်အတွင်း မှုခင်းကြီးတွေပေါ်နေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာဘုရင်ခံနဲ့ မင်းကြီးတို့အပေါ် ဖော်ကားသလိုဖြစ်နေပါတယ်”

ဘယ်အချိန်က ဆားပုလင်းသက်ပြင်းအပေါ် မကျေမနပ်၊ မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်နေသည် မသိသော စုံထောက်ရွှေအေးက အခွင့်ရခိုက် အဆင်းဘီးတပ် စကားဆိုလိုက်သည်။

“ဝွတ်... ဘဲဒီးဝွတ် လူကလေး မောင်ရွှေအေး၊ လူကလေး ပြောတာမှန်တယ်။ ဒါဟာ ကျွန်ုပ်ကို မလေးစားတာထက်၊ အင်္ဂလန်ပြည်ရှင်ကို ဖော်ကားတာဖြစ်တယ်။ အရေးယူဖို့ စာသင်ကြီး အချက်အလက်တင်ပြပါ”

စုံထောက်မင်းကြီးမှာ ပဒါသ လေခသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သဖြင့် စုံထောက်ရွှေအေးမှာ ဝမ်းသာအဲလဲဖြစ်နေရာ စုံထောက်ရဲလုက မျက်စောင်းထိုးကာ အံ့ကြိတ်လိုက်လေသည်။

“မင်းကြီးခင်ဗျာ ကျွန်တော် တင်ပြပါရစေ”

စာသင် ချန်ဒရာက အရဲစွန့်စကား ဆိုလိုက်၏။

“ပြော... လူကလေး”

“ဆားပုလင်း မောင်သက်ပြင်းဟာ ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက်ပြီး၊ ပုလိပ်အဖွဲ့ကို မထိမဲ့မြင်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား။ သူခွင့်ရက်စေတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အင်္ဂလန်ပြည်စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးမှာ နှစ်လတိတိ ပညာသင်လွှတ်ဖို့ မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ဘုရင်ခံထံ ထောက်ခံစာရေးပေးလို့ ဘုရင်ခံက ခွင့်ပြုပြီးဖြစ်ပါတယ်။ မနက်ဖြန်ဆို သွားကြတော့မှာပါ”

စာသင်ချန်ဒရာက တင်ပြပြောဆိုလိုက်လေလျှင် စုံထောက်မင်းကြီးမစ္စတာစတီဗင်မှာ “အိုး...ဂျီ” ဟု ဒုတိယအကြိမ် နဖူးကိုလက်ဝါးဖြင့်ရိုက်လိုက်စဉ် ရုံးခန်းရှိရာသို့ ခပ်မှန်မှန်လျှောက်လာနေသည့် ဖိနပ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဆင်နားရွက်တံခါးအား တွန်း၍ဝင်လာသောလူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ထိုသူမှာ အညိုရင့်ရင့် ဥရောပဝတ်စုံအား အချိုးအစားကျနသေသပ်စွာဝတ်ဆင်လျက် ရုံးခန်းတွင်းသို့ စည်းချက်ကျကျ ခြေသံဖြင့်ဝင်လာပြီးနောက်...

“ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ မင်းကြီး”

လေယူလေသိမ်း မှန်ကန်လှပြီး အလွန်မှပင်ခကောင်းမွန်သည့် အသံထွက်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ မင်းကြီးမှာ

အလွန်အမင်း ကျေနပ်လှသည့် မျက်နှာဖြစ်ပေါ်သွားသလို အားလုံးသော စုံထောက်တို့မှာလည်း...

“ဟာ... ဆားပုလင်းသက်ပြင်း” ဟု ပြိုင်တူအသံထွက်အော်လိုက်ကြပေ၏။

မှန်ပါသည်။ ဆားပုလင်းသက်ပြင်း ရောက်လာပါပြီ။ ဆားပုလင်းသက်ပြင်းသည် မရယ်မပြုံးဘဲ တည်ကြည်ခန့်ညားစွာဖြင့် စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာစတီဗင်ရှိရာသို့ မားမားကြီးလျှောက်သွားလိုက်ပြီး စားပွဲရှေ့တွင် အသင့်ရှိနေသည့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးအား ဆွဲယူထိုင်လိုက်သည်။

“အိုး ... မောင်သက်ပြင်း၊ ဘဲရီးဂလက်တူဆီးယူ” စုံထောက်မင်းကြီး၏ မျက်နှာမှာ ဆားပုလင်းသက်ပြင်းအား တွေ့သည်နှင့် တိမ်စင်လနယ်လင်းသွား၏။

ဆားပုလင်းသက်ပြင်းမှာ ဘာစကားမျှမဆိုဘဲ ကျောက်စွပ်ကဲ့သို့ ရပ်နေကြသော စုံထောက် .ရဲလှ၊ စုံထောက် ကျော်လှိုင်၊ စုံထောက် ကိုအောင်၊ စုံထောက် ရွှေအေး၊ စာရေးစာသင် ချန်ဒရာ၊ မင်းစေဘာနူးတို့ကို လိုက်ကြည့်နေ၏။

စုံထောက်ရဲလှက ပြုံးပြ၏။ သူက ပြန်ပြန်ပြလိုက်သည်။ စုံထောက်ရွှေအေးက မှဲပြသည်။ သူကပြုံးပြသည်။ စာရေးစာသင်ချန်ဒရာက ပြုံး၏။ လက်မထောင်ပြ၏။

သူကလည်း ပြုံးလျက်သားမှ လက်မထောင်ပြလိုက်သည်။ နောက်ဆားပုလင်းသက်ပြင်းသည် မတ်မတ်ထရပ်၍ စုံထောက်မင်းကြီးအား အရိုအသေ ပေးလိုက်ပြီးနောက် တိကျသွက်လက်လှသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော စကားများကို ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် ခွင့်ယူဆေးကုနေတဲ့အချိန်မှာ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးတစ်ဝိုက် ပုလိပ်အဖွဲ့ကို စိန်ခေါ်တဲ့ရာဇဝတ်မှုခင်းကြီးတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာ စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး။ အစိုးရအဖွဲ့နဲ့ ပုလိပ်တွေဟာ ရာဇဝတ်သား၊ ခိုးသားစားပြုကို ဖမ်းဖို့ပဲစိတ်ကူးကြပါတယ်။ သူတို့ဘာကြောင့် ခိုးဆိုးရတယ်ဆိုတာကို မလေ့လာ၊ မစုံစမ်း၊ မသုံးသပ်ကြဘူး။ အဓိကပြဿနာတွေကို ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ သဘောဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတွေဟာ ဝန်ကြီးဝန်ကလေးတို့ရဲ့ ပြုပြင်ရမယ့်ကိစ္စ ဖြစ်လေတော့ ထားပါတော့။

“ကျွန်တော်တို့ စုံထောက်တွေနဲ့ ဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေကိုပဲ ပြောကြရအောင်။ ခုတော့ရန်ကုန်မှာ အသောင်းကျန်းဆုံး လူဆိုးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကတော့ မြေဟောက်နက်ဂိုဏ်းပါပဲ”

“အိုး... ဟုတ်ပါတယ် မောင်သက်ပြင်း။ ကုန်သည်လမ်းက စိန်ဘာဘူကြီးရဲ့ အိန္ဒိယဒိုင်းမွန်းစိန်တိုက်ကို နေ့ခင်းကြောင်တောင်လုယက်ပြီး ဘာဘူကြီးကိုသတ်သွားတယ်။ လင်း(ခ)လမ်းက အစိုးရ

အဖွဲ့ဝန်ကြီးရဲ့ ဂါဒင်ပိတီပွဲမှာ ဝန်ကတော်ရဲ့စိန်လည်ဆွဲကို ဖမ်းဖြတ်ပြီးမှောင်မဲသွားချိန်မှာ လုယူသွားတယ်။ မနေ့ကပဲ လူသုံးယောက် မြေတွင်းထဲရပြီး သတ်ဖြတ်ခံခဲ့ရတယ်။ ဒါတွေဟာ မြေဟောက်နက်ဂိုဏ်းရဲ့လက်ချက်လို့ပဲ သိရပြီး၊ ဟိုမြည်းခိုက်တွေဆီက ဘာသတင်းမှမရပါဘူး”

စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာစတီဗင်က ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ရပ်နေသော စုံထောက်များအား လက်ညှိုးထိုးလျက်ဆိုလေသည်။

စုံထောက်များက ရပ်နေရင်း တုန်လှုပ်သွားသော်လည်း ဆားပုလင်းသက်ပြင်းကမူ မတုန်မလှုပ်ပင် စကားကိုဆက်လေ၏။

“မှန်ပါတယ် မင်းကြီး။ သူတို့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ ဒီမြေဟောက်နက်ဂိုဏ်းဆိုတဲ့ ဒုစရိုက်အဖွဲ့ရဲ့နောက်မှာ ဩဇာအာဏာရှိတဲ့အစိုးရအဖွဲ့က လူအချို့က ရပ်တည်အကာအကွယ်ပေးနေကြောင်းကို ကျွန်တော်သိရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အစိုးရခန့်မြူနီစပယ်လူကြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတွေကို အချိန်တန်ရင် ဖော်ထုတ်ပါ့မယ်။ မကြာခင်မှာပဲ မြေဟောက်နက်ဆိုတဲ့ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီး၊ မင်းကြီးရှေ့ အရောက်ပို့မှာပါ”

“အိုး... ဗဲဒီးဝွတ် မောင်သက်ပြင်း၊ ဒါမှလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရင်ခံ အဆူခံရတာက လွတ်မှာပါ။ မဟုတ်ရင်တော့ ကျွန်ုပ်ဟာ အင်္ဂလန်ကိုဘင်သံမကြားရဘဲ ပြန်ရပြီး၊ မက်ဆိုပိုတေးနီးယားဆိုတဲ့ စစ်မြေပြင်ကို သုံ့ပန်းအပြစ်နဲ့ သွားရောက်ရတော့မှာပါ။ အိုး—

နေ ဝါဦး မောင်သက်ပြင်းက ဒီဒုစရိုက်အဖွဲ့ကို ကျွန်ုပ်အရှေ့ပို့မယ်ဆို
တော့ မောင်သက်ပြင်းက မနက်ဖြန် အင်္ဂလန်သွားရတော့မယ် မဟုတ်
လား”

“မှန်ပါတယ် မင်းကြီး၊ ကျွန်တော် မရှိပါဘူး”

“အိုးဂေါ့ဒါ... ဒါဖြင့် ဘယ်သူဖမ်းမှာလဲ။ ဟိုမြည်းမိုက်
အိပ် ငိုက်နေတဲ့ကောင်တွေ ဖမ်းပေးမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မင်းကြီး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေဖမ်းပေး
မှာပါ”

“မောင်သက်ပြင်း မိတ်ဆွေဟုတ်လား။ ဘယ်သူလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူဖမ်းမှာပါ။ သူ့နာမည်က လောက
နီတိစိန်ဘန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“အိုး...ဂေါ့ဒါ၊ လောကနီတိစိန်ဘန်း လောကနီတိ
စိန်ဘန်း”

စုံထောက်မင်းကြီး မစွတာစတီဗင်သည် ထိုအမည်အား
အကြိမ်ကြိမ် ရွတ်ဆိုနေပြီး ခဏမျှငြိမ်သက်နေ၏။ နောက်မှ မျက်မှန်
သေးသေးကလေးကို ချွတ်၊ ဝှမ်းစဖြင့်သုတ်။ ပြန်တပ်ရင်း...

“လောကနီတိ စိန်ဘန်း၊ လောကနီတိ စိန်ဘန်း၊ ကျွန်ုပ်
လူချင်း မမြင်ဘူးပေမယ့်၊ သတင်းစာတွေမှာ တွေ့ဖူးနေပေတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်ဒီကို အလွန်ကူညီတဲ့ အလွတ်စုံထောက်ကျော်
တစ်ယောက်။ ဒါပေမယ့် အမှုတွေပေါ်ပေါက်လို့ ဆုပေးဖို့၊ နာမည်
ကောင်းလက်မှတ်ပေးဖို့ ဘုရင်ခံဖိတ်ကြားတာတောင် မလာတဲ့လူပဲ။
အာခံတဲ့လူပဲ” ဟုပြောလေရာ...

“မှန်ပါတယ်၊ မင်းကြီး သူဟာ ဗမာမျိုးချစ် စိတ်ဓာတ်
အလွန်ပြင်းထန်တဲ့လူပါ။ ကိုစိန်ဘန်းက ကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်တူ
အသက် (၂၈)နှစ် လူရွယ်လူပျို၊ လူလွတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။
သူ့ရှေ့က လောကနီတိဆိုတဲ့ ဝိသေသကတော့ သူ့ရဲ့ဆရာ
ဘုန်းတော်ကြီး ပုံရွာဆရာတော်ဦးတိလောက ကလောကမှာရှိတဲ့
နီတိကျမ်းတွေကို နှံ့စပ်လို့ ‘လောကနီတိစိန်ဘန်း’လို့ အမည်ပေး
လိုက်တာပါ မင်းကြီး...”

သူဟာ အရပ်ကထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ ယောက်ျား
ပိသပြီး၊ အလေးမ၊ တင်းပုတ်၊ စပရိန်စတဲ့ အားကစားတွေကို
လေ့ကျင့်သလို အနောက်တိုင်းလက်ဝှေ့၊ မြန်မာ့ရိုးရာသိုင်း၊ ဂျပန်
အိုက်ကီဒို၊ တရုတ်သိုင်းစတာတွေလဲ တတ်ပါတယ်။ အသတ်အပုတ်၊
အတိုးအကြိတ် လျင်မြန်သလိုပဲ ဉာဏ်လဲသွားလှပါတယ်။ ယဉာအရာ
မှာဥပစာသိပ္ပံ(ခ)အပိုင်းအထိ သင်ကြားခဲ့ပြီး၊ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ကို နှုတ်
ပေမယ့် အင်္ဂလိပ်စကားကို ကျွန်တော့်ထက် ကျွင်းကျင်လှပါတယ်။

ဝေဒ၊ ဂန္တီရ၊ ဘာသာရေးကျမ်းတွေကိုလည်း လေ့လာလိုက်စားသူမို့ ကျွန်တော်က သူ့ကိုမိတ်ဆွေအဖြစ်ထက် ညီအစ်ကိုလို အားကိုး၊ ဆရာသမားလိုလည်း လေးစားပါတယ် မင်းကြီး။ ဒါကြောင့် သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်ကတည်းက မြွေခြေရာကို ခံနေခဲ့ပါတယ်”

“အိုး...ဂေါ်ဒီ မြွေမှာ ခြေထောက်မရှိဘဲ ဘယ်လိုခြေရာခံမလဲ မောင်သက်ပြင်း”

“လောကနီတိစိန်ဘန်းကတော့ မြွေတွေမှာ ခြေရာရှိတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သူဟာမြွေခြေရာကိုခံပြီး၊ မြွေဟောက်နက်ငိုဏ်းကို ဗြဲခွင်းမယ်ပြောပါတယ် မင်းကြီး။ မင်းကြီး အင်္ဂလန်ကို မပြန်ရတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

ဆားပုလင်းသက်ပြင်းသည် စုံထောက်မင်းကြီးအား နှုတ်ဆက်အလေးပြုပြီးနောက် အားလုံးအား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေ၏။ သမံတလင်းနှင့် ခြေသံစည်းချက်မှန်မှန်နင်း၍ ထွက်ခွာသွားသော ဆားပုလင်းသက်ပြင်းအား ငေးကြည့်နေရင်း “မြွေကို ခြေရာခံမလို့ လူ... မြွေကိုခြေရာခံမလို့လူ” ဟု ရေရွတ်လျက် ပါးစပ်အဟောင်း သားကျန်ရစ်ခဲ့သူမှာကား စုံထောက်မင်းကြီးမစ္စတာ စတီဗင်သာ ဖြစ်ပေတော့သည်။



(၆)

မင်္ဂလာနွဲ့ခါတော်ပေးတာက နတ်ရေးငယ်ရွှေစာ

“သမီး မိမိစ်၊ အဖေ စာရေးလိုက်တယ်။ ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းကို အသေအချာသိမ်းပါ။ ဘောက်ထော်မြို့မှာ လုံးဝမနေပါနဲ့။ ဂျက်ဆင်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သြဂတ်စတင်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်နေပါ။ အဖေ့ရဲ့ ဒီမြေပုံကို သမီးသိပါတယ်။ မြွေဟောက်တွေ လိုက်နေပြီ။ သမီးညာတ်ရှိသလိုသုံးပါ။ ကျေးဇူးရှင်အမည်မသိ ဆေးဆရာကြီးရဲ့ စကားအတိုင်းလုပ်ပါ။ အဖေနဲ့သမီး ပြန်တွေ့ချင်မှတွေ့မယ်။ သတိအမြဲရှိပါ။

သမီးရဲ့အဖေ
ကျော်စံ

အင်းစိန်စာတိုက်မှ ကမာရွတ်စာတိုက်သို့ ပို့လိုက်သော အဖေဦးကျော်စံ၏ စာကိုဖတ်ရင်း မိမိစံ မျက်ရည်တောက်ခနဲ ကျ သွားမိ၏။

အဖေသည် သူ့ဘာသာသူ တရုတ်တန်းလမ်းမတော်ရှိ စားပွဲရုံကြာတွင် စားပွဲထိုးလုပ်ရင်း၊ သုံးတောင်ကျွေ့ရွာမြင်းလှည်း ဂိတ်တွင်ဘော်ဒါလုပ်ရင်း၊ ကမာရွတ်ကန်စွန်းခင်းရွာကလေးတွင် နေ လျှင်ဘာမှဖြစ်မည် မဟုတ်။

အဖေကြောင့်လား၊ ကံကြမ္မာလားတော့ မိမိစံမသိ။ တစ်ည ကမာရွတ်ရွာ ကန်စွန်းခင်း သူတို့အိမ်တွင် အဖေဦးလေးဆိုသူ အဖိုး ကြီးတစ်ယောက်၏ အသုဘဖြစ်၏။ ဦးကောက်ရတို့က ဦးစီးလုပ်ပေး ကြသည်။

ထိုစဉ်ကတည်းကပင် အဖေကိုမသင်္ကာ။

အဖေ၏အမျိုးဦးလေးဆိုသူ၏ အသုဘအား နာနတ်တောရွာ သင်္ချိုင်းတွင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်၏။ ထိုအသုဘပြီးကတည်းက အဖေ သည် တစ်ခုခုကို ထိတ်လန့်နေသလိုရှိ၏။ ကျီးလန်စာ စားလည်း ဖြစ်၏။ ထိုအတွင်းမှာပင် အဖေသည် မြင်းလှည်းဆရာကို ကောက်ရ အားကန်စွန်းခင်းရွာထိပ် အိမ်ခြံကလေးကို ပေးခဲ့ကာ ဘောက်ထော် ဘက်ရှိခြံသို့ ပြောင်း၏။

မိမိစံ အံ့ဩနေမိသည်။

သူ့ကိုလည်း ကျောင်းသို့ ဘတ်စ်ကားနှင့် မသွားရဘဲ၊ တက္ကစီနှင့်ပို့ကြိုလုပ်၏။ ပြီးတော့ အဖေသည် လမ်းမတော် ကြာစား ပွဲရုံသို့ လှည်းကောင်း၊ သုံးထောင်ကျွေ့ မြင်းလှည်းဂိတ်သို့ လှည်းကောင်း မသွားတော့။

မသွားသည်အပြင် ဆန်စပါးကုမ္ပဏီ၊ သစ်ကုမ္ပဏီများတွင် ရှယ်ဝင်ထားသေးသည်ဆို၏။ အဖေ သူဌေးလေးဖြစ်နေပြီ။

သူသည် ထိုအကြောင်းအား မကျေနပ်။

အဖေဒုစရိုက်အလုပ်တွေ လုပ်နေမှာစိုး၏။

သို့ကြောင့် သူ့အဖေအား ဖွင့်မေးခဲ့သည်။

ထိုသောအခါ အဖေက သူဖြစ်လာ ကြုံတွေ့ခဲ့သမျှ မျှော်လင့် မချန်ပြောပြခဲ့တော့သည်။

ဤသို့ပြောပြပြီးနောက် သားအဖနှစ်ယောက် ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်နေဆဲ...။

မြွေဟောက်နက်ဂိုဏ်းမှ စာတွေ့ရောက်လာသည်။ ဖုန်းတွေ့ ဆက်လာသည်။ အဖေသည် သူတည်ဆောက်ထားခဲ့သော ဘောက်ထော်အိမ်မှာ မနေရဲတော့။

သမီးကိုလည်း မနေခိုင်း၊ ခြံနှင့်တိုက်အား အပွန်းဆိုင်သည် မာလိထံအပ်ပြီး သူ့မစ်ရှင်ဘော်ဒါများတွင် လှည့်လည်နေထိုင်ရ၏။ အဖေသည် ရန်ကုန်မြို့အတွင်း ရှိသမျှ ဟိုတယ်များတွင် တည်းခိုနေ ထိုင်ပုံရ၏။ တိမ်းရှောင်နေခြင်းပင်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ထံသို့ ဖုန်းဆက်၏။

ခုနောက်ဆုံးတော့ သူ၏အဖေသည် စာပို့လိုက်ပြီးနောက် အရေးကြီးသည်ဆိုသော လက်တစ်ဝါးခန့် ပစ္စည်းတစ်ခုအားပေးလိုက် သည်။ ထို့နောက် ဘာသတင်းမှ မရတော့။

သူက ပညာတတ်ကောလိပ်ကျောင်းသူပေမို့ အဖေကို ကူညီရမည်။ စဉ်းစားတွေးတောရင်းနှင့် လူတစ်ဦးကို သတိရလာ၏။

သို့ကြောင့်ပင် သူသည်...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မိစ်ရယ်၊ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး နှိမ့်လျက် နဲ့ငိုနေရလား”

နံနက်ခင်းကမှ လက်ထပ်ထားလေသော ပီယာနိုဆရာ ကိုနိုနိုင်က ပြော၏။ ကိုမိုးခိုင်မှာ အလွန်တည်ငြိမ် ခန့်ညား၍ ယောက္ခား ဝိသသု။ အားကိုးထိုက်သူလည်း ဖြစ်ပေ၏။

ကိုနိုနိုင်က သူနှင့်ကျောင်းနေဘက် ဖြစ်၏။ သူ့ထက် စိန်ယာကျွန်။ အသက်အားဖြင့်လည်း သူ့ထက်ငါးနှစ်ကြီး၏။ ယခု

တော့ ကျောင်းမနေပဲ ဝါသနာပါရာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ် လုပ်နေသူဖြစ်၏။

ကိုမိုးခိုင်နှင့် သူ့မှာ ချစ်သူသမီးရည်းစားတွေလည်း မဟုတ် ကြပါ။

အဖေ၏အခက်အခဲ၊ သူ၏အခက်အခဲကြောင့်သာ မင်္ဂလာပွဲ ကို ရုတ်တရက် စီမံလိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဆိုရပါလျှင် သူ၏အတင်း အကူအညီတောင်းခံမှု၊ အခက် အခဲများကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်မှုကြောင့်သာလျှင် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

တိတိပပပြောရလျှင်တော့ သူတို့နှစ်ဦးသာ သိကြသည် ဟန်ဆောင် မင်္ဂလာပွဲကလေးမျှသာ ဖြစ်လေ၏။

ထိုမင်္ဂလာပွဲကလေးအား ဘောက်ထော်ခြံမှာပင် ကျင်းပ၏။

မိုးကောင်းကျောင်းတိုက်မှ ဘုန်းတော်ကြီးသုံးပါးပင့်၍ ဆွမ်း ကပ်၏။ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေအား နံနက်စာအဖြစ် နယူးဒေလီဆိုင်မှ သီးစုံခနဲပေါက်၊ ဒိန်ချဉ်တို့ဖြင့် ညှော်ခံလိုက်သည်။ ထိုညှော်ခံပွဲမှာပင် ဖက်ရှင်တရားသူကြီး ဦးဘသင်းရှေ့မှောက်တွင် လက်ထပ်စာချုပ် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့၏။

မင်္ဂလာပွဲက ဤမျှသာအကျဉ်းရုံးကလေး ဖြစ်လေ၏။

အမှန်တကယ်ဆိုလျှင် မည်မျှပျော်စရာ ကောင်းလိမ့်
မည်နည်း။

ခုတော့...

သူ့မှာအလွန်ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှသော
မြွေဟောက်နက်ဆိုသည် ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းဖြင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။

အဖေဦးကျော်စံမှာလည်း စာတိုက်မှ စာတစ်စောင်နှင့်ရတနာ
မြေပုံဆိုသည့်သားရေချုပ်တစ်ခု ပိုပြီးနောက် ဘာအဆက်အသွယ်မှ
မရတော့။

အဖေအသက်ရှင်လျက်ရော ရှိနေသေးပါရဲ့လား။

သို့ကြောင့်သာလျှင် မိမိစံ မျက်ရည်ကျရသည်။

ကိုမိုးခိုင်ကတော့ အားပေးနှစ်သိမ့်ရှာ၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မိမိရယ်၊ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး
နို့လျက် နဲ့ငိုနေရလား” တဲ့။

တကယ်တော့လည်း မိမိစံ မငိုချင်ပါ။

ယောက်ျားပီသတည်ကြည်ခန့်ညား လှသည် ကိုမိုးခိုင်ကို
အားနွဲ့သူ မိန်းမသားပီပီ အားကိုးလိုက်ချင်ပါ၏။

ဟိုးငယ်စဉ် ကျောင်းသူအပျိုဖျန်းကလေးဘဝကပင် ထိုလူ
ကိုကြည့်၍ ရင်ခုန်ခဲ့၊ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

တစ်ကျောင်းလုံးက ကွင်းဟုဆိုကြသော ဆိုရှယ်ကျကျ
မိန်းမလှများကလည်း ထိုလူကြီးအပေါ် တိမ်းညွတ်ယစ်ဖူးစွာ ချဉ်းကပ်
ခဲ့ဖူးပါသည်။

သို့သော် ထိုလူကြီးက သိက္ခာတော်ရ၊ ရဟန်းတစ်ပါးပမာ
တည်ကြည်စွာ နေခဲ့သည်။ ပုံမှန်သာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။

သည်လိုဖြစ်လေ သူတို့မိန်းမလေးတွေဘက်က ပိုဆိုးလေ
ဖြစ်ရ၏။

မိမိစံဆိုလျှင် ထိုလူကြီး၏ ရင်အုံကြီးအား လက်သီးနုနုဖြင့်
ဖွဖွထုရင်း ရန်တွေ့လိုက်ချင်ပေသည်။

ခုတော့... ထိုလူကြီးနှင့် သူသည် အဖေကြောင့်ခဏတာ
အတူအယောင် ဖူးစာဆုံခဲ့လေပြီ။

မနက်ကပင် ဘုန်းကြီးတရားတော်ကို အတူတွဲနွဲ့ခဲ့ရသည်။
ပရိသတ်များအား လက်တွဲကာ ညွှန်ခံခဲ့ရ၏။ တရားသူကြီး၏ ချွေ
မှောက်တွင် ယှဉ်တွဲလက်မှတ်ထိုးခဲ့ရ၏။ ခုလည်း တစ်တိုက်တည်း
နှစ်ယောက်တည်း။

ထိုအရာများသည်သာ ဟန်ပြမဟုတ်ပါလျှင်...

မိမိစံ မျက်ရည်စက်တွေကြားမှာ ရင်ဖိုနေမိလေသည်။

“ကဲ... မိခင် အိပ်တော့လေ။ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပါ မိခင်။ တိုယ့်ကို စိတ်ချပါ”

ထိုလူကြီးက နှစ်သိမ့်နှုတ်ဆက်စကားဆိုရင်း စာကြည့်ခန်း ဘက်သို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူသည် ထိုလူကြီး၏ ကျောပြင်အား ခဏ ငေးကြည့်နေခဲ့ပြီးမှ လေးတွဲစွာဖြင့် အိပ်ခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးအား ပိတ်ထားသော်လည်း တံခါးကို ဂျက်မချပဲထား၏။

အညှာလွယ်လိုချင်တော့ မဟုတ်ပါ။ အမှန်တကယ် အားကိုးလို၍ဖြစ်ပါသည်။ နေ့အဝတ်အစား ချွတ်ကာ၊ ညဝတ်အင်္ကျီ ပါးပါးကလေး ဝတ်လိုက်၏။ အဖိုဆို၍ ယင်ဖိုပင် မသန်းသေး သောသူ၊ မလှလို့လား၊ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးမှာ သူ့ကိုသူပြန် ကြည့်မိ၏။ တကယ်တော့ သူ့တွင် ပုရိသယောကျ်ားသားတို့ အကြိုက်ရှိကိစ္စကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ ရှိနေပါသည်။ သို့စင်လျက် ထိုလူကြီးမှာ ကျောင်းတုန်းကလည်း သူ့အပေါ်မတိမ်းမညွတ်။ ခုလည်း တိတ်ဆိတ်သော ညအချိန်၊ တိုက်ကြီးတစ်လုံးတည်းမှာ နှစ်ယောက်တည်း။ ပြီးတော့ မနက်ကမှ လက်ထပ်ထားသူတွေ...

မိမိခံတွေးရင်းဖြင့် ရှက်သွေးဖြာကာ ရင်နှစ်မြှာ ဖိုသွား မိသည်။

အခန်းမီးဆိုင်ကြီးကို ပိတ်လိုက်၏။ ပြာလဲ့လဲ့ ညအိပ်မိ

ကလေးလင်းလာသည်။ ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်ထားလိုက်သည်။ ပြီး တော့ ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေသည်။ အပြင်မှာ ထိုလူကြီး၏ ခြေသံကို များကြားရလေမလား။ မွေ့ယာပေါ်မှာ လှဲနေရသော်လည်း အိပ် မပျော်၊ လူးလူးလိမ့်လိမ့်ဖြင့် အိပ်ရာတွေကြေမှု တွန့်လိမ့်နေရင်း မနက်က ညှပ်ခွဲဓာတ်စက်အတွင်းမှ ဥဩတင်၏သီချင်းသံကလေး ကိုကြားယောင် သတိရနေမိလေ၏။

“မင်္ဂလာ... အခါတော်ပေးတာက နတ်ရေးငယ် ... ရွှေစာ တဲ့



(၇)

မိမိတို့အိမ်ဂရုဏ်လာသူ

မျှော်လင့်ထားသည်လည်း မဟုတ်။ ရုတ်တရက်ရောက်လာ
သောအခါ အားငယ်နေသော မိမိစံဝမ်းသာ အားကြိုဆိုပါ၏။

မိမိစံ၏ဘဝတွင် အားကိုးစရာဆို၍ သည်ဦးလေးသာ ရှိ၏။

မိမိစံ၏ ဘဝတွင် သွေးသားအရင်းဟူ၍ ဦးလေးသာရှိ၏။

ခုတော့ သည်ဦးလေး ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

သည်နေ့ မနက်စောစောတွင် ဦးလေးဦးမင်းအောင် ရောက်
လာခဲ့၏။ မနေ့က လက်ထပ်ပွဲတွင် ဦးလေးရှိလျှင် မည်မျှကောင်း
မည်နည်း။

“ငါ ဘော်ဒါဆောင်တွေကို ရောက်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး။ မင်္ဂလာပွဲရှိလို့မို့ သမီးတစ်ခါတည်း
ခြံကိုပြောင်းလာခဲ့တယ်”

“ငါသိပြီးပါပြီ။ မနေ့က လာဖို့ပဲ။ ကိစ္စလေးတွေရှိနေလို့။
အခု ညည်းဆင်ပွန်း ဘယ်မှာလဲ”

“ခြံနောက်မှာ အားကစားလုပ်နေတယ်”

သူဖြေတော့ ဦးမင်းအောင်၏ မျက်နှာမှာ အံ့သြသွား၏။

“ငါကြားတော့ ဂီတဆရာဆို၊ ခုတော့ အားကစားသမား
ပါလား”

“အချိန်အားတဲ့အခါမှာ သူက အားကစား လုပ်လေ့ရှိ
ပါတယ်။ ဒါထက် အဖေ့သတင်း ဘာများကြားလဲဟင် ဦးလေး”

အဖေ့အကြောင်း သူမေးလိုက်၏။

“အဖေမသိအောင် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးမှ ညည်းက အဖေ့ကို
သတိရနေလား”

ဦးလေးမင်းအောင်က အပြစ်တင်စကားဆို၏။

“သတိရတာပေါ့ ဦးလေးရယ်၊ အဆက်အသွယ်မရလို့သာ
စိစဉ်လိုက်ရတာပါ”

သူဖြေရှင်းလိုက်မိ၏။

သည်အချိန်တွင် ကိုမိုးခိုင် ရောက်လာ၏။ ဦးမင်းအောင် သည် ဘောင်းဘီရှည်ကျပ်ကျပ်၊ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ဖြင့် ကြည့်၍ ကောင်းလှသော ကိုမိုးခိုင်အား တစ်ချက်စွဲ ကြည့်၏။

“ဒါ ကိုမိုးခိုင်ပါ ဦးလေး ... သမီးရဲ့ ...”

“သိတယ်”

ဦးမင်းအောင်က စကားဆုံးအောင်ပင် မစောင့်ဘဲ ဖြတ်ပြော ၏။

“ကိုမိုးခိုင် ဒါ... မိစ်ရဲ့ဦးလေး ဦးမင်းအောင်ပါ။ အဖေ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောညီ”

သူက ဦးလေးမင်းအောင်နှင့် ကိုမိုးခိုင်ကို မိတ်ဆက်ပေး လိုက်သည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်ကယ်။ အန်ကယ် အကြောင်းကိုတော့ မိစ်ပြောပြထားလို့ အစောကြီးကတည်းက ကြား ရှုနေပါတယ်”

ကိုမိုးခိုင် ဝမ်းသာအားရ စကားဆိုရိုက် မိမိစ်အတွင်းသို့ ဝင် သွားသည်။

ဦးမင်းအောင်က ဘာမျှမပြော။ ခေါင်းကိုသာ တညိတ်ညိတ် ပြုနေ၏။ နောက်နံရံဘက်ရှိ ဦးကျော်စံနှင့် မခင်မိတို့၏ ဓာတ်ပုံကို

ငေးနေရင်း ဘလေစာကုတ်အတွင်းမှ စတိုင်လိုစီးကရက်ဘူးကိုထုပ်၊ တစ်လိပ်ယူ မီးညှိဖွာလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ မိမိစ် ပြန်ထွက်လာ၏။

ဦးမင်းအောင်အတွက် ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို ငွေလင်ပန်းကလေး ဖြင့်ယူလာကာ ဦးမင်းအောင်ရှေ့ချပေးလိုက်သည်။

ဦးလေးမင်းအောင်က ဆေးလိပ်ကိုဖွာရင်းမှ...

“သမီးဆီကို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်က သမီးအဖေက စာထည့် တယ်ဆိုဟု မေးလိုက်ရာ မိမိစ်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ‘ရှင်’ဟု အာမေဇိုတ်ပြုလိုက်မိ၏။

လနှင့်ချီ၍ အဝေးမှာနေသည့် ဦးလေးမင်းအောင်မှာ ထို အကြောင်းကို ဘယ်သို့သိပါလိမ့်။

“ဒီလိုပါ သမီး၊ သမီးကို လိုက်စုံစမ်းတဲ့အခါ ဘောက်ထော် ကဒီခြံမှာလည်း မရှိလေတော့။ စိန်ဩဂတ်စတင်း မစ်ရှင်ကိုရောက် တယ်။ ဂျက်ဆင်မစ်ရှင်ကိုရောက်တယ်။ ပိကျူကရင်မစ်ရှင်ကို ရောက် တယ်။ အဲ... ဂျက်ဆင်မစ်ရှင်ဘော်ဒါဘောင်၊ အဘောင်နှုတ် သမီး ဆီကို သူ့ဖခင်ဆီက စာလာတယ်လို့ ပြောပြလိုက်လို့ သိခဲ့ရလို့ပါ”

ဦးလေးမင်းအောင်က သူလိုက်လံစုံစမ်း သိခဲ့သမျှအား ရှင်းပြလေမှ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး။ အဖေ အဲဒီရက်က ဆက်သွယ်ခဲ့ပါတယ်”

မိမိစံက ပြောလေလျှင် ဦးလေးမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးနောက် စီးကရက်ကို ဆက်ဖွာနေ၏။

“ကော်ဖီသောက်လိုက်ပါဦး အန်ကယ်”

ကိုမိုးခိုင်က လောကဝတ်ပြုလိုက်သည်။

ဦးလေးမင်းအောင်က ကော်ဖီသောက်ရင်းနှင့်ပင် မိသားစုအရေး၊ စီးပွားရေးစသည့် ရောက်တတ်ရာရာတို့ ပြောနေကြသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မိမိစံတို့ခြံတွင် မာလီလည်းဟုတ်၊ ဒရုတ်လည်းမည်သည့်အပွန်း အပြေးအလွှားရောက်လာလေသည်။

“အမ၊လေး၊ အမ၊ လေး ခြံရှေ့မှာလေ၊ ပုလိပ်တွေ ရောက်နေတယ်။ အမ၊ လေးကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

အပွန်း၏ စကားကြောင့် မိမိစံနှင့်ဦးလေးမင်းအောင်တို့ မတ် တပ်ထရပ်လိုက်၏။ ကိုမိုးခိုင်ကမူ ထိုင်နေဆဲ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး ကိုမိုးခိုင်”

ကိုမိုးခိုင်က မလှုပ်။

မိမိစံ တိုက်တွင်းမှ ထွက်သွားသည်။ ဦးလေးမင်းအောင်လည်း လိုက်သွား၏။ ခဏနေတော့ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကိုင်ရင်း ငို၍ပြန်လာသည်က မိမိစံ။

“အဖေ ဆုံးငြိတဲ့ ကိုမိုးခိုင်။ အသတ်ခံရတာတဲ့ မြေတွင်းထဲ ပစ်ချအသတ်ခံရတာတဲ့။ အမည်နေရပ်တွေကို စုံထောက်တွေက လိုက် ရှာနေလို့ ကြာနေတာတဲ့။ ခုမှသိရလို့ သတင်းလာပို့တာ။ အခုရန်ကုန် ဟော်စပီတယ်မှာတဲ့။ ဖြစ်ရလေ အဖေရဲ့။ သမီးကို စိတ်မချဘူးဆို။ ခုတော့... အဖေ သမီးကိုထားရစ်...”

မိမိစံပြောရင်း ငိုရင်းဖြင့် လဲကျသွား၏။

ဦးလေးမင်းအောင်က ထူမပေးရင်း နှစ်သိမ့်နေသည်။

ကိုမိုးခိုင်က မတ်မတ်ရပ်လိုက်ရင်းက... “ဒါဟာ မြေဟောက်နက်ဂိုဏ်းရဲ့ လက်ချက်ပဲ” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ပေရာ။ ဦးလေးမင်းအောင်မှာ ကိုမိုးခိုင်အား သံသယ မျက်လုံးအစုံဖြင့် ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။



(၈)

မြေတုန်သောသူ

ထိုရက်များသည်ကား အလွန်အလုပ်များသည် ရက်များပင် ဖြစ်တော့သည်။

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ရင်ခွဲရုံသို့လည်းကောင်း၊ ပုလိပ်မှုခင်း ဗဟိုတန်းများသို့လည်းကောင်း သွားရောက်ကာ ဦးကျော်စံ၏ အထောင်းအား ပိုင်ရှင်အဖြစ်တာဝန်ယူ၍ သင်္ကြိုဟ်ခြင်း၊ ဆွမ်းသွပ် အမှုဝေခြင်းတို့ကို မရပ်မနားလုပ်ရ၏။

ဤသို့လုပ်ရာတွင် ကိုမိုးခိုင်က မလိုက်သဖြင့် ဦးလေး မင်းအောင်က မကျေမနပ်နိုင် ဖြစ်နေ၏။

“ဒီလို ခပ်ညံ့ညံ့ ယောက်ျားမျိုးယူရသလား” ဟု မိမိစံကို ကြိမ်းမောင်းမာန်မဲ ခဲ့သည်။ မိမိစံကတော့ မျက်ရည်တွေ တွေတွေ ကလေးကျရင်းဖြင့်သာ ဖြေလိမ့်ခဲ၏။

ယခုအချိန်မှာ အလွန်အရေးကြီးသည်အချိန် ဖြစ်နေသည်။ ဖခင်ကြီး ဦးကျော်စံ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သဖြင့် မြေဟောက်နက်ဝိုင်း အတွက် ပစ်မှတ်မှာ မိမိစံဆိုသောသမီးဖြစ်သူ ဖြစ်၍နေပေပြီ။

ထိုအန္တရာယ်က အချိန်မရွေး ကျရောက်နိုင်သည်။

အရေးအကြောင်းဆိုလျှင် ကိုမိုးခိုင်ကရော၊ ဦးလေးမင်းအောင် ကရော အားကိုး၍ရပါမလား။

ခုပဲကြည့်...

ကိုမိုးခိုင်က ဂါတ်တဲသို့ မလိုက်လို့၊ ပုလိပ်များနှင့် စကား မပြောလိုဆိုကာ မြဲတွင်းမှာပဲနေ၏။

ဦးလေးမင်းအောင်နှင့် မိမိစံသာလျှင် အစစအရာရာ လိုက် လုပ်ရသည်။

သည်လိုကျတော့လည်း ဦးလေးမင်းအောင်က လူရည်လည် ၏။ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ရှိ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိစံထာမှာ ထက်၍ အားထားရာ နှစ်ဦးရှိနေ၍ တော်သေး၏ဟုဆိုရမည်။

သူတစ်ယောက်တည်းသာဆိုလျှင် ဒုက္ခတွေ ထင်ထင်ထင်

ပေတော့မည်။ အသုဘရက်နှင့် ဆွမ်းသွပ်ရက်များအတွင်း ဦးလေး
မင်းအောင်က သူတို့နှင့်အတူ နေသော်လည်း အားလုံးပြီးစီးသွားသည်
အခါ ဦးလေးမင်းအောင် အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ ပြန်လာချင်မှ လာ
မည်ဆို၏။

ထိုအခါ ကျန်ရစ်ခဲ့သူက ကိုမိုးခိုင်နှင့် မိမိစံတို့သာ ဖြစ်၏။
သူတို့နှစ်ဦးမှာလည်း ပြောစရာစကား သိပ်မရှိသည်မို့ ညစာ
စောစောစားက အိပ်ရာဝင်လိုက်ကြသည်။

ကိုမိုးခိုင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အဖေဦးကျော်စံ၏ စာကြည့်
ခန်း၊ ဒါကတော့ သူ့အိပ်ခန်း။

ထိုညက လရေးရေးသာ၏။

ထုံးစံအတိုင်းပင် မိမိစံမှာ သူမ၏ရှေ့ရေးကို ဟိုတွေးသည်
တွေးဖြင့် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ တံခါးကိုဖြင့် ခါတိုင်းလိုပင်
စေ့ထား၏။

အိပ်ပျော်ပြန်တော့ ဖခင်ဦးကျော်စံနှင့် စကားပြောခြင်းကို
အိပ်မက်မြင်ကာ ခဏ ခဏလန့်နိုးနေ၏။ ဟိုလိုမိသည်လိုမိဖြင့်
အခန်း တွင်းရှိ သံစုံနာရီကြီးထံမှ တစ်ချက်တီးသံမြည်လေမှ မေးခနဲ
ဖြစ်သွား ခဲ့သည်။

ဘယ်လောက်ကြာကြာ မေးပျော်သွားသည်မသိ။

“ချလွမ်း” ဟူသော အသံကြောင့် ရုတ်တရက် သူလန့်နိုး
သွားခဲ့သည်။ ကိုမိုးခိုင်များ အိပ်ရာမှထ၍ နောက်ဖေ့နောက်ဖီ ထွက်
လေသလား။

မိမိစံ အိပ်ရာမှ မထသေးဘဲ နားစွင့်နေ၏။

အသံက တိတ်သွားပြန်သည်။

ဘူတာဘက်ဆီမှ ကြက်တွန်သံကြားလိုက်ရ၏။

သူမ နာရီကိုလှမ်းကြည့်၏။

နံနက်နှစ်နာရီတိတိ။ ကြက်တွန်သံမှအပ ညကတိတ်သွား
ပြန်သည်။

“ရှုပ်... ရှုပ်... ရှုပ်”

“ကလောက်... ကလောက်”

အပြင်ဖက်ဆီမှ အသံတို့က သူမ၏နားသို့ တိုးဝင်လာ
သည်။

ကိုမိုးခိုင်များလား။

ကိုမိုးခိုင်ဆိုလည်း သည်အချိန် ဘာလုပ်နေမှာလဲ။

သူမိုးတစ်ယောက်များ တိုက်တွင်းသို့ ရောက်နေပါသလား။

သူမ၏အတွေးတွင်းသို့ မြွေဟောက်နက်ဂိုဏ်းက ဝင်ရောက်လာ
သည်။

ထိုအတွေးရသည်နှင့်ပင် သူ့ရင်မှာ ဒိန်းခနဲခုန်လှုပ်သွားမိ
၏။ သူမသည် စိုးရိမ်စိတ်နှင့် အိပ်ခန်းညအိပ်မီးပြာပြာကလေးကို
လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

နောက် မွေ့ယာပေါ်မှ အသာအယာဆင်းလိုက်၏။

ခြေကိုဖော့နင်းကာ တံခါးဆီသို့ သွားသည်။ တံခါးဘုသီးကို
စမ်းကိုင်၍ ဖြည်းညင်းစွာ တွန်းဖွင့်လိုက်၏။ စေ့ယုံသာစေ့ထားသည်
တံခါးက ဟဟကလေးပွင့်အသွား။ သူမခေါင်းတစ်လုံးစာ ထွက်ပြု
ကြည့်လိုက်ရာ...

မြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူမရင်အစုံကို လက်ဖြင့် ဖိ
လိုက်မိ၏။

ညှော်ခန်းဆောင်နှင့် ကပ်လျက်သား ဘီရိုများနှင့် ပစ္စည်းများ
ထားရာအခန်းတွင် မီးရောင်သေးသေးမျှင်မျှင်ကလေးတစ်ခုကို ဟိုမှ
သည်မှ ဟိုသို့ လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေ၏။

သူမမှာ မျက်စိကို ပွတ်သပ်ကာအမှောင်တွင်း ထိုနေရာသို့
စူးစိုက်ကြည့်၏။

လူရိပ်တစ်ခုမှာ ဘီရိုများအား ဖွင့်လျက်ပတ်ကား မောင်တိန်
အရွယ်ခန့် လက်နှိပ်စာတ်မီးကလေးဖြင့် ထိုးကြည့် မွေ့နှောက်
နေသည်။

ထိုအခန်းမှာ ကိုမိုးခိုင် အိပ်သည့် စာကြည့်ခန်းနှင့် တစ်ဆက်
တည်းသောအခန်း။

ကိုမိုးခိုင်များ ဖြစ်လေမလား သူ့တွေးကြည့်၏။

မဖြစ်နိုင်။ ကိုမိုးခိုင်ဆိုလျှင် မီးဖွင့်ပြီးရှာမှာပေါ့။ မိုးကြောင်
ခိုးဝှက်လုပ်စရာ ဘာများရှိလို့လဲ။

ပြီးတော့ အန္တရာယ်ရှိသည်ဆိုသော သူမဖခင်ကြီး၏
အသက် အားသေစေသော ပစ္စည်းသည် ကိုမိုးခိုင်ထံတွင်ရှိ၏။
သူမကိုယ်တိုင် ယုံကြည်စွာ အပ်နှံထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဆိုလျှင်
ထိုရှာဖွေနေသူမှာ ကိုမိုးခိုင် မဖြစ်နိုင်။

ဖြစ်နိုင်သည်က မြွေဟောက်နက်ရိုဏ်း။

တွေးလေမှ သူမတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွား
တော့၏။

ကြည့်နေရင်းပင် ရင်ခုန်သံတို့ မြန်လာသည်။

သူမ... အော်လိုက်လျှင် ထိုသူက သူ့အသက်အား အသေ
သတ်နိုင်၏။ ကိုမိုးခိုင်ဆိုသော ဟိုလူကြီးကဖြင့် ကုလားသေ ကုလား
မောအိပ်နေပြီထင်၏။ ရပ်၍တွေးနေရင်း သူမနဖူးပြင်မှာ စော့စော့တို့
စိုလာ၏။

ထိုအခိုက် လူရိပ်ဆီမှ မီးမျှင်မျှင်ကလေးက သူ့အခန်းထက်

သို့ ဖျတ်ဖျတ်ပြေးလာပေရာ သူတံခါးကို ဆွဲစေရင်း ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။

သည်အချိန် ဟိုလူကြီး ကိုမိုးခိုင်နိုးလျှင် ကောင်းမှာပဲ။ ဒါမှ မဟုတ် ဦးလေးမင်းအောင်ရှိနေလျှင် သူ့တွေးနေရင်းနှင့်ပင် ကြည့်ချင် လာသဖြင့် တံခါးကို ပြန်ဟကာခေါင်းပြု လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မီးရောင်မျှင်မျှင် အရိပ်ဆီသို့ ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လျင်မြန်လှသည့် အရိပ်တစ်ခုက ပြေးဝင်လာပြီးနောက်...

“ခွတ်”

“ခွတ်”

“ဝုန်း”

ဟူသည့် ထိုးကြိတ်သတ်ပတ်သံကြီး ထွက်လာပြီး ဖျောက်ခနဲ မီးဖွင့်သံနှင့်အတူ တစ်ခန်းလုံး မီးတို့လင်းထိန်သွား၏။

မိမိစ် မျက်လုံးပင် ကျိန်းစစ်သွားရသည်။

မျက်စေ့တစ်ခဏ ဝိုက်၍ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ အကြည့်က ရှင်း သော်လည်း မြင်ကွင်းမှာ ဖရိုဖရဲရှိလှ၏။ ဘီရိုတွေလဲ ပွင့်နေ၏။ ခုံ တွေလဲနေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်နှင့် အနက်လူတစ်ယောက်မှာ ခွေခွေလေးလဲနေပြီး။ မားမားမတ်မတ်ရပ်နေသူမှာကား ကိုမိုးခိုင်ဖြစ် နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမ ပြေးထွက်သွားဖို့ စဉ်းစားလိုက်သေး၏။

စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ရှိုးခနဲမြည်သော အသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် လဲနေသူအနက်ရောင် လူထံသို့ အရာတစ်ခု ဘုတ်ခနဲကျလာသည်။ နောက် ရှိုးခနဲအသံနှင့်အတူ ကိုမိုးခိုင်ထံ အရာတစ်ခု ပြေးလာပြန်သည်။

ကိုမိုးခိုင်မှာ နောက်သို့ခုန်ငုံ့ရှောင်လိုဖို့ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ နှစ်ပတ်မျှလိုစွဲသွားလိုက်ပြီး တိုက်ဝင်ဝဆီသို့ ပြေးထွက်သွားခဲ့သည်။

ကိုမိုးခိုင်အား စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မိမိစ်အခန်းမှ အရဲစွန့်ထွက်လိုက်၏။ သို့သော် သူမ၏ခြေလှမ်းမှာ ရှေ့သို့မရောက်။

လဲကျနေသည့် အနက်ရောင်လူဆီမှ အားခနဲ အသံနက်ကြီး အော်သံနှင့်အတူ တရွှီးရွှီးအော်မြည် ဝါးပြင်းထောင်နေသော မြွေကြီးအား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ခြေလှမ်းရပ်ကာ ရှေ့မတိုးနောက်ဆုတ် ဖြစ်နေတော့၏။

အနက်ရောင်လူကြီးအား စိတ်တိုင်းကျ ခေါက်တိုက်နေသည်

မြေအပြင် ဘီရိုနားမှ ပါးပြင်းထောင်ရင်း တချိုးချိုးမြည်တွန်နေသည့် အခြားမြေတစ်ကောင်ကိုပါ သူမ မြင်လိုက်ရပေသည်။

မိမိစံမှာ ရပ်လျက်နေရင်းမှ ချွေးစတိုပေါက်ပေါက်ကျ တုန်နေမိလေသည်။

မြေကြီးမှာ ပါးပြင်းထောင်၍ မျက်လုံးသေးသေးစူးစူး ကလေးဖြင့် ခေါင်းကိုရမ်းကာ ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ကြည့်နေရင်း မိမိစံအား မြင်သွားပုံဖြင့် သူ၏လျှော့လျှော့လိပ်လိပ် ကိုယ်လုံးရှည် ရှည်ကြီးကို တွန့်ကာလိပ်ကာ မိမိစံဆီသို့လာတော့သည်။

မိမိစံမှာ မြေကြီးအား ကြည့်ရင်း အသက်ရှူရပ်မတတ်ဖြစ် နေရာမှ သတိဝင်လာပြီးနောက် အာခေါင်ခြစ်အသံဖြင့် အသံကုန်အော် ဖစ်လိုက်သည်။

“အား... အား... အား”

အော်ရင်းနှင့်ခွေခနဲ လဲအသွား သန်မာပူနွေးသော လက် အစုံက သူမအား ပွေ့ယူထိတွေ့လိုက်စဉ် သူမ သတိမေ့သွားရလေ တော့သည်။



(e)

ဘေဏံစရောက်၊ ဘက်စပျောက်

အန္တရာယ်အဖုံဖုံက သူ့အပေါ်သို့ စုပြုံကျရောက်ခဲ့လေပြီ။ ကျရောက်လာသည့် အန္တရာယ်ကလည်း အလွန်ပင်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလွန်းလှသည်။

မိန်းမသားတစ်ဦးအနေဖြင့် ရင်ဆိုင်ရန်၊ လွတ်မြောက်တော့ လွန်ရန် ခက်ခဲလှပေသည်။

ညကအဖြစ်ကို ပြန်လည် မြင်ယောင်မိလျှင် အသက်ရှူမည် မှားရပေသည်။ သူ့ထံသို့ တချိုးချိုးမြည်ကာ ဒေါ်နှင့်မောနှင့် ထိခြင်း ထောင်လာနေသည့် မြေကြီးက ပေါက်မည်ဖြစ်၍ ထဲကျသွားသော သူမအား ကိုပိုးခိုင်းသာ ဝင်ရောက်ပွေ့ယူသွားခဲ့လျှင် အနက်ရောင်

လူကဲ့သို့ပင် သူမသည် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ရင်ခွဲတိုက်သို့ ရောက်နေ ဖြစ်ကြောင်း။

ကိုမိုးခိုင် ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် သူမတို့ တိုက်အတွင်းသို့ အနက်ရောင် လူနှစ်ယောက် ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်လာပြီးနောက် တစ်ဦးက အခန်းများအတွင်းရှိ ဘီရိုများ၊ သေတ္တာများကို မွှေနှောက် ရှာဖွေပြီး တစ်ဦးက အခန်းဝတွင် စောင့်နေသည်ဟုဆို၏။

ဖော်ပြသေးသော ကိုမိုးခိုင်က အခန်းတွင်း ရှာဖွေနေသူအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရာ လက်ရမိနေစဉ် အခန်းဝတွင် စောင့်သူက ထိုသူအား နှုတ်ပိတ်သည်သဘော၊ ကိုမိုးခိုင်အား သေစေသော သဘောနှင့် မြွေဖြင့်ပစ်ပေါက် လုပ်ကြံခဲ့သည်ဆို၏။

လဲနေသော အနက်ရောင်လူမှာ မြွေနှင့်ရစ်ပတ်မိပြီး မြွေ တိုက်ခံခဲ့ရ၏။

ကိုမိုးခိုင်မှာမူ ရှောင်တိမ်းရင်း အခန်းဝစောင့်လူ၏ နောက် သို့လိုက်ရာ ထိုသူမှာ ခြံတံတိုင်းကို လျင်မြန်စွာ ဖြတ်ကျော်ပြေးသဖြင့် လွယ်မြောက်သွားခဲ့ရသည်။

ထိုသူတို့မှာ မြွေဟောက်နက်ဂိုဏ်းသားများ ဖြစ်သည်ဟု ကိုမိုးခိုင်က ဆို၏။ သူတို့တွင် သေနတ်ပါနိုင်သော်လည်း နေရာမှာ ဂါတ်တံဖြင့် နှိပ်ခြင်း၊ လေးခြံကျော်တွင် ခရိုင်စစ်ဟရီ စခန်းရှိခြင်းတို့ ကြောင့် အသုံးမပြုဖွယ်ရှိသည်ဟု ကိုမိုးခိုင်က ဆိုလေသည်။

ထိုညက ကိုမိုးခိုင်သည် သက်ဆိုင်ရာ အပိုင်ဂတ်တွင် အမှု ဖွင့်ခဲ့ပြီး၊ မြွေကိုက်ဒဏ်ဖြင့် မြွေဆိပ်တက် သတိလစ် မေ့မောနေသူ အား ပုလိပ်လက်သို့ အပ်ခဲ့၏။

သို့သော် ထိုသူမှာ ဆေးရုံမရောက်ခင် သေဆုံးခဲ့ပေသည်။

ထိုညက တိုက်တွင်းသို့ဝင်သူ မြွေဖြင့်လုပ်ကြံသူသည် မြွေ ဟောက်နက်ဂိုဏ်း၏ အမိပတိ မြွေဟောက်ရာဇာကိုယ်တိုင်ဖြစ်မည်ဟု ကိုမိုးခိုင်က သုံးသပ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဆိပ်ပြင်းသည် တောကြီးမြွေဟောက်နက်များကို နိုင်နင်းစွာ ကိုင်တွယ်အသုံးချနိုင် သူမှာမြွေဟောက်ရာဇာ တစ်ဦးသာရှိသည်ဟုဆို၏။

ကိုမိုးခိုင်၏ အပြောကြောင့် မိမိစံမှာ ရင်တုန်နေမိလေသည်။ ညကပါးပြင်းထောင်ထောင် မြွေကြီးကို ပြန်မြင်ရင်း ရင်အစုံကိုဖိ၍ မျက်စိမှိတ်ထားမိ၏။

ကိုမိုးခိုင်ရှိလိုသာပဲဟု အားကိုးစိတ်ဖြင့် တွေးရင်း ညကထို လူကြီး ပွေ့ယူလိုက်ခြင်းကို ပြန်လည်သတိရမိရာ မိမိစံမှာ ရင်တစိုစို ဖြစ်နေမိပြန်သည်။

မိမိစံအဖို့တော့ အန္တရာယ်ကိုပင် ကြိုလင့်ရမလိုဖြစ်၏။ သို့မှသာ ကောလိပ်မှာနေစဉ်ကတည်းကပင် တစ်ဘက်သတ်ကြိတ်မိုး ချစ်ခဲ့ရသူ ထိုလူကြီးက သူမအနားမှာ မခွဲမခွာနေမှာဟု ကလေးစား တွေးမိပြန်သည်။

ကိုးမိုင်းဆိုသော ထိုလူကြီးကို လှမ်းကြည့်လေတော့ ဣန္ဒြေ
ကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် သူမကို အသည်းယားစေခဲ့ပေသည်။

“ကိုယ့်အနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ ဒီလူတွေဟာ ရတနာမြေပုံ
တို့မရ၊ အရယူမယ့်သဘောရှိနေတယ် မိစ်။ မိစ်ရော၊ ကိုယ်ရော
ဒီ အခြေအနေမှာ ခြေလှမ်းမမှားဖို့၊ အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုမှားဖို့လို
နေပြီ။ ဒါမှလည်း မိစ်မှာအန္တရာယ်တွေ ရှင်းသွားမှာဖြစ်သလို၊ ကိုယ့်
ဘက်ကလိုချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လည်း အောင်မြင်မှာဖြစ်တယ်။ မိစ်က
အကူအညီတောင်းလို့ ကိုယ်ကကူညီရသလို၊ ကိုယ့်ကိုလည်း မိစ်က
ကူညီစေချင်ပါတယ်။ ကိုယ်ညကလိုမျိုး အသက်အန္တရာယ်ကြောင့်
မိစ်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိမိခဲ့တာမျိုးတွေကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ထိုလူကြီးက သူမကိုပင် တောင်းပန်နေသေး...

“ရပါတယ် ကိုမိုးခိုင်၊ အသက်အန္တရာယ်ကြောင့်ပဲလေ”

မိန်းမတို့ ဣန္ဒြေဖြင့် သူမပြောမယ့်သာ ပြောလိုက်ရ၊ ရင်
တွင်းကဖြင့် “လူကြီးရယ် အသက်အန္တရာယ်မရှိလဲ ဖက်ထားပါကွယ်”
ဟု တွေးနေလေသည်။

“ညကကိစ္စကိုလည်း သတင်းစာထဲ မပါဖို့ ကိုယ်မေတ္တာရပ်
ခံထားခဲ့ပါတယ်။ မြွေကိုက်ခံရပြီး သေသူဟာ ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်း
မှာတော့ စာတယ့်ထိပ်သီး လူ့မိုက်ကြီး ဆင်မလိုက် ‘ချက်ဖောင်း’ဖြစ်
ပါတယ်”

“ရှင်”

ကိုးမိုင်း၏ စကားကြောင့် မိမိစံအံ့သြသွားမိသည်။ တုန်
လှုပ်၍လည်းသွားမိသည်။ သူမတို့ ကန်စွန်းခင်းရွာတွင် နေစဉ်က
ဆင်မလိုက်ရွာနှင့် အလွန်ပင်နီး၏။ ဆင်မလိုက်ရွာသည် ဝက်သတ်
သမားတို့နေသော နေရာဖြစ်၏။ ချက်ဖောင်းမှာ လူ့မိုက်ခေါင်းဆောင်
ဖြစ်ပြီး လူသတ်ရာတွင် အလွန်ပင်လက်ယဉ် ရက်စက်ကြောင်း ကြား
ဖူးနေ၏။

ကလေးများ ငိုယိုသည့်အခါ ‘ချက်ဖောင်းလာပြီ’ဟု ခြောက်
လိုက်လျှင် အငိုတိတ်သွားတတ်၏။ ထိုမျှပင် နာမည်ကြီးပေ၏။

(မှတ်ချက်။

ချက်ဖောင်းမှာ ချက်ဖောင်းကြီးနှင့် ချက်ဖောင်းလေးဟူ၍
နှစ်ယောက်ရှိ၏။ ချက်ဖောင်းကြီးမှာ ၁၉၂၀-၃၈ တစ်ဝိုက်က နယ်ချဲ့
အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်တွင် ဆင်မလိုက်၊ အုံးတော၊ သုံးတောင်
ကျွေ၊ ကမာရွတ်၊ ကြည့်မြင်တိုင်တစ်ဝိုက်တွင် ဆိုးမိုက်ခဲ့သူဖြစ်၏။
ချက်ဖောင်းလေးမှာ ချက်ဖောင်းကြီး၏ ဒုတိယမယားမှ မွေးသောသား
ဖြစ်ပြီး၊ လွတ်လပ်ရေးရပြီး ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်အထိ ဆင်မလိုက်၊ အုံး
တော၊ သုံးတောင်ကျွေ၊ နာနတ်တော၊ ကြံတောတို့ကို စိုးမိုက်ခဲ့တာ
၁၉၇၀ တွင် ထောင်ကျခဲ့ပြီး၊ ၁၉၇၅-ခုနှစ်ထောင်မှ လွတ်ငြိမ်းခန့်ခွင့်
လှည်းတန်းကုန်းကျော်တံတား၊ ယခုမဟိုလမ်းဘေးတွင် အမည်ထင်

လူ၏စားထိုးချက်များကြောင့် သေဆုံးခဲ့၏။ ၎င်းတို့မှာ လူထိုးလူပိုက်များပင်ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ဘဝများမှာ ကြေကွဲဖွယ်၊ သနားစဖွယ်၊ ချစ်ခင်ဖွယ်၊ ရွံရှာဖွယ်၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်များဖြင့် ပြည့်နက်နေသည် ဖြစ်၍ နောင်အလျဉ်းသင့်ပါက စာဖတ်သူများ သင်ခန်းစာယူနိုင်ရန် ချက်ဖောင်းကြီး၊ ချက်ဖောင်းလေး အကြောင်းစာတစ်အုပ်ရေးသား ဆည်ဖြစ်ပါကြောင်း။

စာရေးသူ)

ဤမျှနာမည်ကြီးလှသော ချက်ဖောင်းကိုယ်တိုင်ပင် သူမတို့ ထံပါဝင်ပတ်သက်နေပြီဆိုသောအခါ မိမိမိအဖို့ မြေလျှိုး၍ဖိုးပုံနိုင် လျှင်ပင် လုံခြုံဖွယ်မရှိဟု တွေးကာငိုချင်လာပေတော့သည်။

“မိမိ ကြောက်လာပြီ ကိုဖိုးခိုင်၊ ဒါတွေဟာ အဖေ့ရဲ့ ရတနာ မြေပုံကြောင့် ဖြစ်လာရတာ မဟုတ်လား”

သူမက အားငယ်စိတ်ဖြင့် မေးမိ၏။

ကိုဖိုးခိုင်က သက်ပြင်းရှည် တစ်ချက်ချလိုက်ရင်းမှ...

“အကြောင်းပဲပေါ့ မိမိ။ တကယ်တော့ ဒီရတနာမြေပုံကိစ္စက မိမိအပေါ်အကျစ် ကိစ္စပဲ။ ဒီရတနာမြေပုံ ပိုပြီးလုံခြုံမှုရှိအောင်ဆိုပြီး မိမိဆီ ပို့လိုက်တဲ့နောက်ပိုင်း ရတနာမြေပုံလက်ထဲမှာ မရှိတော့တဲ့ ဦးကျော်စံကို ရှင်းပစ်တယ်။ ရတနာမြေပုံလက်ထဲ ရောက်လာတဲ့

မိမိအဖို့လည်း မြွေဟောက်နက်ဂိုဏ်းရဲ့ ပစ်မှတ်ဖြစ်လာတော့တာပေါ့ လေ”ဟု ခပ်လေးလေး ဖြေလေ၏။

“ဒါဆိုရင်လဲ ဒီမြေပုံကို လွှင့်ပစ်လိုက်ရအောင်”

မိမိမိက ဖိုးဖိုးဇော်ဇော် ပြောလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

ကိုဖိုးခိုင်က သဘောကျစွာ တဟားဟား ရယ်နေ၏။

“ဘာရယ်တာလဲ ကိုဖိုးခိုင်”

“ရယ်စရာပေါ့ မိမိရာ၊ ကိုယ့်ညီမလေးက တော်တော် ကလေးတွေေးတွေေးတာပဲ။ ဘာလဲ ညည်းတို့ကောလိပ်က သင်လာတဲ့ ကိုလိုနီပညာဟာ ဒီလောက်တွေေးတတ်အောင်ပဲ သင်ပေးသလားဟင်။ ညီမလေး စဉ်းစားလေ။ ဒါကိုလွှင့်ပစ်လိုက်တော့ကော မြွေဟောက် နက်တွေက လိုက်ကောက်ပြီး ငြိမ်နေမလား။ လွှင့်ပစ်တာကိုဆရာ သူတို့သိမှာမို့လား။ ရတနာမြေပုံ မိမိဆီမှာ ရှိတယ်ဆိုပြီး မိမိဆီကိုပဲ လာမှာပေါ့ကွယ်”

“အလယ်... ဟုတ်သားပဲ။ ဒါဆို သတင်းစာထဲမှာ မြွေဟောက် လာယူပါဆိုပြီး ထည့်မယ်ဆိုရင်ကော”

“ဖြစ်မလား မိမိရယ်၊ ဒီလောက်ရင်ဆိုပဲဦးနော်”

ယောက်လုံး အသက်ဆုံးရှုံးခံထားရပြီးမှတော့ အဖေ့ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်အောင် ဆုံးခန်းတိုင် ဇွဲရှိစမ်းပါကွာ။ ကိုယ်တစ်ယောက် လုံးပျံ့ပါတယ်”

“ဒါဆိုလဲပြီးရော မိခင်အားတင်းထားမယ်”

“ဒါထက် မိခင်ကို သတိပေးရဦးမယ်”

“ပြောလေ”

“ကိုယ့်လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားကုန်မပြော

ဝါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

မိမိခင်က အမေးတွင် ကိုမိုးခိုင်၏ အကြည့်ကတိုက်တံခါးဝ သို့ရောက်သွား၏။ တိုက်ဝတွင် ဦးမင်းအောင် ရောက်နေသည်။



(၁၀)

မြွေဟောက်ကို ဖွေးစားသူ

“မင်းတို့ ဘာအကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးနေကြသလဲဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ညကအကြောင်းမို့လား”

ဧည့်ခန်း ကုလားထိုင်တွင် မထိုင်သေးမီကပင် ဦးလေး မင်းအောင်က မေးလိုက်သည်။

ဦးလေးမင်းအောင်၏ စကားကြောင့် ကိုမိုးခိုင် မျက်မှောင် တစ်ချက်ကုပ်သွား၏။ မိမိခင်ကမူ အံ့သြနေမိလေသည်။

“အန်ကယ်... ဒီအကြောင်း ဘယ်လိုသိလဲ”

“ကျွန်တော်... ဘယ်သူမှ မသိအောင် ဖုလိပ်တွေတို့ စိတ် ခဲ့တာ”

“နယ်ချဲ့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့ ပုလိပ်ဆိုတာ နှုတ်လုံးတဲ့ကောင်တွေမဟုတ်ဘူးကွ။ လူဆိုးလူမိုက်လောက်တောင် သစ္စာကတိတည်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့လိုတာက ဝိုက်ဆံပဲ။ ဝိုက်ဆံရရင် အကုန်လုပ်တယ်”

ဦးလေးမင်းအောင်က ပြော၏။

“အင်းလေ... ဒါလဲဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါတွေထားပါတော့၊ ညက အန်ကယ့်တူမ ကံကောင်းလို့မသေတာ။ ဒါတွေဟာ ဘာကြောင့်ဖြစ်တယ်။ ဘယ်သူ့လက်ချက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အန်ကယ်ထင်မြင်ချက်မပေးနိုင်ဘူးလား”

လေသံအေးအေးကလေးဖြင့် ကိုမိုးခိုင်က မေး၏။

ဦးလေးမင်းအောင်သည် ခုမှကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ပြီးမှစတိုင်လို စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်၊ စီးကရက်တစ်လိပ် နီညှိ တစ်ရှိုက်နှစ်ရှိုက် ဖွာထုတ်နေရင်း...

“ငါထင်တာကတော့ ဒါဟာ အစ်ကိုကျော်စံရဲ့ ရတနာမြေပုံကြောင့်လို့ပဲ ထင်တယ်” ဟုပြောလိုက်ရာ....

“ရှင်”

“ခင်ဗျာ”

မိမိနှင့် ကိုမိုးခိုင်ထံမှ ရေရွတ်အသံတို့ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဒီရတနာမြေပုံအကြောင်း ဦးလေးသိတယ် ဟုတ်လား” မိမိစံက တအံ့တကြဲ မေး၏။

“သိတာပေါ့ သမီးရာ၊ သမီးအမေ ဆုံးတော့ အသုဘကိစ္စအပြီးမှာ ကိုကျော်စံနဲ့ဦးလေး တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဒီကိစ္စကို တိုင်ပင်ကြသေးတာပဲ။ သမီးအဖေက ဦးလေးကိုတောင် မြေပုံကိုမြေခဲဘူး။ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် တို့နှစ်ယောက် ရတနာတွေ သွားယူကြမယ်လို့ပဲ ပြောခဲ့တာ။ ခုတော့ ဒီကိစ္စကို ရန်ကုန်ဒုစရိုက်လောကမှာ ထိပ်သီးဖြစ်တဲ့ မြေဟောက်နက် ဝိုင်းကတောင်သိပြီး၊ လိုက်နေခဲ့တာ။ သူလဲပဲ မြေဟောက်နက်ဝိုင်းရဲ့ လက်ချက်နဲ့ပဲ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ။ အင်း... အစ်ကိုကျော်စံ၊ အစ်ကိုကျော်စံ... တော်တော်မိုက်မဲတာပဲ”

ဦးလေးမင်းအောင်က ငြီးတွားပြောဆိုရင်း စတိုင်လိုစီးကရက် မီးခိုးငွေ့တွေကို မှုတ်ထုတ်နေ၏။

ကိုမိုးခိုင်ကတော့ အကွင်းအကွင်း လှင့်ပါးတက်သွားသည့် မီးခိုးငွေ့တို့ကို ငေးလျက်။ မိမိစံမှာမူ အဖေကိုသတိရမျက်ရည်စိစိ။ ခဏနေတော့ ဦးလေးမင်းအောင်၏ စကားသံပေါ်လာ၏။

“ကိုယ့်မှာလဲ စီးပွားရေးအခြေခိုင်နေပြီပဲ။ ဒီမြေပုံကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့လား။ ခုတော့ အသက်ကိုအသေခံပြီး ဘာထင်မှ မသိရှာတဲ့ သမီးလေးကို အရှုပ်ထဲဆွဲသွင်းခဲ့တယ်။ ခုတော့ မြေဟောက်နက်ဝိုင်းလို နာမည်ကြီး ဒုစရိုက်အဖွဲ့ကြီးနဲ့ တိုက်သင်္ကြံ

ရင်ဆိုင်နေရပြီ။ သမီးလေး ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များသလဲ။ မြေဟောက်နက်ရိုက်ဖမ်းဟာ ပေါ့သေးသေးမဟုတ်ဘူး။ ရန်ကုန်ပုလိပ် အဖွဲ့ကတောင် လက်မှိုင်းချနေရတဲ့အဖွဲ့။

ငါလဲ လမ်းမတော် ကိုဖိုးတုတ်တို့လို၊ ဗိုလ်တထောင်ကိုခိုး တို့လို လူခိုက်ကြီးတွေနဲ့ ပေါင်းခဲ့ဖူးလေတော့ သိတယ်။ မြေအောက် အဖွဲ့တွေထဲမှာ မြေဟောက်ကိုနိုင်နင်းတာဟာ သူတို့ပဲရှိတာ။ အဲဒီမှာ မြေအကြောင်း ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် ပြောပြမယ်။

မြေဟောက် လောကမှာ မြေဟောက်(၁၀)မျိုးရှိတယ်။ အဲဒီ အထဲ ခုနစ်မျိုးက အာဖရိကတိုက်မှာရှိပြီး၊ မြေဟောက်ဆန်း တစ်မျိုးက ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းမှာရှိတယ်။ ကျန်နှစ်မျိုးကတော့ မြန်မာနဲ့ အိန္ဒိယ မှာရှိကြတာ။ ဒီမြေဟောက်တွေက ရိုးရိုးမြေဟောက်နဲ့ ငန်းပုတ်လို့ ခေါ်တဲ့ တောကြီးမြေဟောက်တွေ၊ ဒီမြေဟောက်တွေဟာ ရန်သူကို တွေ့ရင် ပါးပျဉ်းထောင်ပြီး ရန်မူလေ့ရှိတယ်။ ရန်သူမရှိရင် ပါးပျဉ်း တျဉ်းငြိမ်နေတတ်ကြတာ။ မြေအလွယ်ဆရာတွေ အလွယ်ပြ ရင်သုံးတဲ့ မြေဟာဒီမြေဟောက်မျိုးပေါ့။ ပါးပျဉ်းထောင်ထားရင် လှပ သလောက် အဆိပ်ပြင်းတယ်။

ဒီမြေမျိုးဟာ မွေးလို့မရဘူး။ သခင်ကို မသိဘူး။ ဒေါသ ကြီးပြီး သခင်ကို ပြန်ကိုက်တတ်တယ်။

ဒီအကြောင်းကို ကေနီပါတ်၊ ဝေဠုကဇာတ်မှာ ဟောထား တာရှိတယ်။ ရှေးအခါက ဘုရားလောင်းဟာ ရသေ့ဖြစ်စဉ် ရသေ့ပါး

ရာကို ဦးစီးကြီးမှူးရတယ်။ တောအတွင်းနေရင်း ရသေ့ငယ်တစ်ဖီး ဟာ မြေဟောက်ငယ်တစ်ကောင်ကိုတွေ့ပြီး ချစ်ခင်သနားပြီး သား အဖြစ် အစာကျွေးလို့ ဝါးလုံးခေါင်းမှာ မွေးထားတာ။ ဒီလိုဝါးလုံး ခေါင်းမှာထားလို့ ဝေဠုကလို့ အမည်တွင်တယ်။ ရသေ့ကိုလဲ ဝေဠုကပီတာလို့ခေါ်တယ်။ မြေဟောက် အဖပေါ့။

ဒီအကြောင်း ဘုရားလောင်းရသေ့ သိတဲ့အခါ “ငါ့ရှင် လောကဌမြေနွှဲနှင့် အကျွမ်းဝင်မနေသင့်”လို့ ဆုံးမခဲ့တယ်။ မရခဲ့ ဘူး။ တစ်နေ့ ရသေ့တို့ဟာ သစ်သီးသစ်ဖု၊ သစ်ဥရွာစို့ တောတွင်း သွားကြတဲ့အခါ ဒီရသေ့လဲ မြေဟောက်ကို ဝါးလုံးခေါင်းထဲ ဝိတ်ပြီး လိုက်သွားတာပေါ့။

ရက်လွန်မှ ကျောင်းသင်ခန်း ပြန်ရောက်လေတော့ ရသေ့ ဟာသူ့သားကို အစာကျွေးမယ်ဆိုပြီး ချစ်သားလာလော့၊ ထွက်လာတဲ့ ဆိုပြီး ဝါးလုံးခေါင်းကို ဖွင့်လက်ဖြန့်ခေါ်လိုက်တဲ့အခါ ရက်လွန်လို့ အစာဆာအမျက်ကြီးတဲ့ မြေကကိုက်လိုက်တော့ ရသေ့ဟာ ဒီနေရာ မှာပဲ အဆိပ်မွှန် အသက်ကုန်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မြေကိုမမွေးသင့်လို့ ဘုရားလောင်းရသေ့က ဟောခဲ့တာ...။

အဲဒီလိုပဲ မြတ်စွာဘုရားက ကောသလခင်းကြီးကို လေးလေးစားစား ပြုကျင့်ရမယ့် အရာလေးမျိုး ညွှန်ပြခဲ့ရာမှာ မြေက ထိပ်ဆုံးကပါတယ်။ အဲဒီလေးမျိုးက...

“တစ် - အဆိပ်ပြင်းသောမြေ၊ နှစ် - ငါး - သုံး - ဆင့်

အရံရှိသောမင်း၊ လေး - အကျင့်သီလပြည့်သောရဟန်း” တို့ဖြစ်
တယ်။ ငါဆိုလိုတာက မြွေဟောက်ဟာ မွေးလို့မရတာ မှန်တယ်။
ဒါပေမယ့် မြွေဟောက်နက်ဂိုဏ်းကသုံးတဲ့မြွေက တောကြီးမြွေ
ဟောက်လို့ခေါ်တဲ့ မြွေဟောက်နက်မျိုးဖြစ်တယ်။ ဒီမြွေဟောက်
ကတော့ ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းက မြွေဟောက်ဆန်းမျိုးပဲ”

“ဒီမြွေဟောက်ဆန်းမျိုးဟာ ခွေးများလိုပဲ သခင်ရဲ့အနံ့ကို
သိတယ်။ သူ့ကိုရင်းရင်းနှီးနှီး အစာနေ့စဉ်ကျွေးတယ်ဆိုရင် ဒီသခင်
ကိုမှတ်ထားပြီး ဘယ်တော့မှ ရန်မပြုဘူး။ ကိုင်လို့ရတယ်။ သွားလေ
ရာခေါ်သွားလို့ရတယ်။ သူ့ဟာသခင်ကို တွေ့တာနဲ့ ခွေးများလို
အငြိန်ပြတယ်။ ရန်သူဆိုရင်တော့ ပါးပျဉ်းထောင်တာပေါ့။ ဒီမြွေမျိုး
ကို သူတို့ကသုံးကြတာ။ ပြီးတော့ ဒီမြွေဟာ ဘယ်လောက်ထိ
အဆိပ် ပြင်းသလဲဆိုရင် မြွေဆိပ်ထိတာနဲ့ သုံးမိနစ်က ငါးမိနစ်အတွင်း
သေစေနိုင်သလို အဝေးကနေပြီး အဆိပ်ကိုမှတ်ထုတ်ပြီး ရန်ပြု
တတ်တယ်။

ဦးလေးမင်းအောင်၏ စကားများကို ကြားရတော့မှ “ဘုရား
ဘုရား” ဟု မိမိစံ ဘုရားတမိသည်။ ညက မြွေသည်အဆိပ် မမှတ်
လို့တော်သေးရဲ့ဟု ဘုရားတမိခြင်းပင်။

“ဦးလေးက မြွေအကြောင်း သိလှချည်လား”

“သိဆို... ကိုယ့်တူမလေး မြွေဟောက်နက်ဂိုဏ်းရဲ့ ပစ်မှတ်

ဖြစ်၊ အသက်အန္တရာယ်ရှိနေတော့... ဟို...ဒီ...လိုက်လေ့လာရင်း
မြွေဟောက်အကြောင်း ဖတ်မိလို့ ပြောနိုင်တာပေါ့ကွယ်”

ဦးလေးမင်းအောင်က စကားဆက်ပြန်၏။

“အဲဒီတော့ကွယ်... သမီးလေးအတွက် အသက်အန္တရာယ်
များလှပါတယ်။ မြွေဟောက်နက်ဂိုဏ်းကို ဆက်သွယ်ပြီးတော့သာ
ရတနာမြေပုံကို ပေးလိုက်ပါတော့”

စကားကို အဆုံးသပ်လိုက်ပြီး ဦးလေးမင်းအောင်က
စီးကရက်တစ်လိပ် ထပ်ညှိကာဖွာနေ၏။

“ဘယ်လို ဆက်သွယ်ရမှာလဲဟင် ဦးလေး”

မိမိစံက မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ... ငါစဉ်းစားနေတယ်။ အဲ...အင်း... နေဦး အင်း...
ဒီလိုလုပ်ကြည့်ရင် ဘယ်နှယ်လဲ။ နေ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာတွေမှာ
'မြွေ နဲ့ မြွေလဲမယ်၊ ဆက်သွယ်ပါလို့' ကြော်ငြာထည့်ကြည့် လိုက်ရင်
ကောင်းမလားလို့”

ဦးလေးမင်းအောင်က တွေးတွေးဆဆ ပြော၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး အန်ကယ်။ ကျွန်တော် သဘောမတူဘူး။
အန်ကယ်ဦးကျော်စံ တစ်ယောက်လုံးလည်း အသက်အဆုံးခံခဲ့ပြီးပြီ။
တိုက်ထဲခြံထဲအထိ ဝင်ပြီးတော့လဲ လုပ်ကြတာခံခဲ့ရပြီး ဦး ကျွန်တော်

တို့အထက်မသေလို ကျန်တာ။ ဒီတော့ သူတို့ကို ခုမှအလျှော့မပေး နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်မယ်”

ကိုမိုးခိုင်က ပြောလိုက်ရာ ဦးလေးမင်းအောင်မှာ မျက်ခုံးပင့် အောင် အံ့ဩသွားပြီး...

“ဒီလောက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ဒုစရိုက်ရှိလိမ့်ကြီးကို မောင်ရင်လို ပီယာနိုဝိတ အနုပညာသမားတစ်ယောက်က ရင်ဆိုင် မယ်ဟုတ်စ။ ဟား...ဟား ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါငါ့တူရာ။ မင်းလို ဝိတအနုပညာသမား နုနုနယ်နယ်လေးက” ဟု သရော်သံဖြင့်ဆို၏။

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် ပီယာနိုကိုတီးပြီး ခြွေဟောက်ကို မွေးစားမယ်”

ကိုမိုးခိုင်က ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောလိုက်ပေတော့သည်။

□□□

(၁၀)

လူပောင်ဘောင်မည်မြွေ

ဘောင်ဒရီလမ်းပေါ်မှ မောင်းတက်လာသည့် ကားကလေး သည် ဝဲဘက်ရှိ ကုက္ကိုင်းလမ်းပေါ်သို့ အရှိန်ဖြင့် တိုးဝင်လာလေ သည်။

(မှတ်ချက် ။

(ကိုကိုင်းလမ်းဆိုသည်မှာ ဘောင်ဒရီလမ်းထိပ်နှင့် ချာချီလမ်း မှစကာယူနီဗာစီတီအဲလင်းနယူး လမ်းထိပ်နှင့် ကုလားသူဌေး အာစစ် လမ်းထိပ်အထိကို ကိုကိုင်းလမ်းဟုခေါ်၏။ ကိုကိုင်းဆိုသော တစ်ခုစွာ ကျောင်းတည်ရာအရပ်မို့ ကိုကိုင်းလမ်းဟုခေါ်ရာမှ ကုက္ကိုင်းလမ်းဟု လည်းခေါ်ကြ၏။ ယခုအခေါ်မှာကား ဘောင်ဒရီလမ်း (ဓမ္မစေတီ

လမ်း)၊ ချာချိုလမ်း(ကိုယ့်မင်းကိုယ်ချင်းလမ်း)၊ ယူနီဘာစိတီအဲဒင်း
နယူးလမ်း (တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း)၊ အာစစ်လမ်း (တက္ကသိုလ်ရိပ်
သာလမ်းသစ်)၊ ကိုကိုင်းခေါ် ကုက္ကိုင်းလမ်း (ကမ္ဘာ့အေးစေတီလမ်း)
များဖြစ်ကြောင်း ဗဟုသုတရဖွယ် ဖော်ပြပါသည်။

စာရေးသူ)

လမ်းမပေါ်တွင် ကားရှင်းနေသဖြင့် အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်
လူသည် ကားကိုအရှိန်ဖြင့် မောင်းလိုက်၏။ ကားက အော်စတင်
အနက်ရောင်ဖြစ်လေ၏။ ညခုနစ်နာရီခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့် မောင်းလိုက်သည်နှင့်ပင် အာစစ်လမ်းကို
ကျော်လာပြီးနောက် အင်းယားကန်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ လမ်းနီး
ကလေးအတွင်းသို့ ချိုးဝင်ခဲ့သည်။ ခဏမျှ မောင်းဝင်လိုက်ပြီးနောက်
သစ်ပင်ဝါးပင်တို့ ထူထပ်စွာပေါက်ရောက်နေသော မြဲကြီးတစ်ခြံ
ရွေ့တွင် စက်သစ်ရပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အနက်ရောင်လူသည် ကားဟွန်းကို ပေါ်...ပေါ်
ဟုနှစ်ချက်နှိပ်လိုက်ရာ၊ ထူထဲစွာ ပိတ်ထားသည့် တံခါးကြီးနှစ်ချပ်
မှာခွင့်သွားလေ၏။ ထိုအခါ အနက်ရောင်လူမှာ ကားစက်ကို နှိုးပြီး
နောက်ခြံအတွင်းသို့ မောင်းဝင်ခဲ့သည်။

အပြင်က ကြည့်လျှင်သစ်ပင်ဝါးပင်များဖြင့် တောကြီးသဖွယ်
ထင်ရသော်လည်း အတွင်း၌ကား ခေတ်မီလှသော တစ်ထပ်တိုက်
ကလေးတစ်လုံးရှိလေ၏။

အော်စတင်ကားကလေးမှာ တိုက်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်တွင်
စက်သစ်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးကားပေါ်မှာ အနက်ရောင်လူက ဆင်းလာ
၏။ အနက်ရောင်လူမှာ ကားပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် အနက်ရောင်ခေါင်း
စွပ်ကို စွပ်လိုက်ရာ မျက်လုံးနှစ်လုံးနေရာသာလျှင် အပိုင်းပေါက်
နှစ်ပေါက်ရှိလေသည်။

တိုက်တစ်တိုက်လုံးမှာ မှောင်ပိန်းနေ၏။

အတွင်းခန်းကလေး တစ်ခုတွင်သာ အပြာရောင်လဲ့လဲ့ မီးနှိန်
မှိန်ကလေးလင်းသည်။

သံဘာဂျာတံခါးဝတွင် ရပ်ရင်း လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကလေး
ကိုဆွဲလိုက်သည်။

နှစ်ချက်ခန့် ခေါင်းလောင်းကိုဆွဲလိုက်သည်နှင့် အတွင်းမှ
အနက်ရောင် လူတစ်ဦးပေါ်လာပြီးနောက် တံခါးဖွင့်ပေး၏။

အပြင်မှ အနက်ရောင်လူကြီးသည် မြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် မီး
ရောင်လင်းနေသော အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

အခန်းကလေးက ဆယ့်ငါးပေပတ်လည်မျှသာ ကျယ်၏။
အခန်း၏ဗဟိုတည့်တည့်တွင် စားပွဲတစ်လုံးချထားပြီး ဘရန်ဒီ၊ ဝီစကီ
စသည် အရက်ပုလင်းများ၊ ဖန်ခွက်များ၊ ရေခဲထည်ငွေ့ချိုင့်၊ ခက်ရင်း
ညှပ်၊ ဇွန်း၊ ဓားတို၊ စနစ်တကျ ချထားပြီး ကြက်၊ ဝက်၊ အသီးအရွက်
စားဖွယ်ပန်းကန်တို့လည်း ရှိနေလေ၏။

စားခွဲဝိုင်းတွင် အနက်ရောင်ဝတ် လူဝဝကြီးက အရက်ခွက် အား တစ်ခွက်ခွက် ငုံ့သောက်နေ၏။ သူသည်လည်း မျက်လုံးနှစ်လုံးမျှ သာဇော်ထားသော လူဝကြီးဖြစ်ပေသည်။

“ထိုင်”

အပြင်မှ အနက်ရောင်လူကြော်ရပ်လိုက်သည်နှင့် လူဝအနက် ကြီးက လက်ဟန်ပြုရင်း ပြော၏။ အပြင်မှ အနက်ရောင်လူကြော် တုလားထိုင်အား ဆွဲကာ လူဝကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက် သည်။

“သောက်ပါ”

လူဝကြီးက ထပ်ပြော၏။

အပြင်မှ အနက်ရောင်လူသည် ဘရန်ဒီပုလင်းအား လှမ်း ယူ၍ ရှေ့ရိုးဖန်ခွက်တွင် လောင်းထည့်၊ ရေခဲညှပ်ဖြင့် ရေခဲတုံးသုံးတုံး နှူထည့်ကာ ဖန်ခွက်အား လှုပ်နေ၏။

ခထကြာလှုပ်ပြီးနောက် ဘရန်ဒီခွက်အားယူ၍ ဝှတ်ခနဲ သောက်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဝက်အူချောင်းကျော်တစ်ဖတ်ကို ခက် ရင်းဖြင့် ထိုးကော် စားနေစဉ်...

“နံပါတ်နှစ်ဆုံးရှုံးသွားပြီ”

လူဝကြီးက ဆို၏။

“တာဝန် မောင်းပါဘူး”

အပြင်လူက ပြော၏။

“အပြင်ပေးလိုရဲ့တယ်၊ သံမဏိစည်းမျဉ်းရှိတယ်”

လူဝကြီး ထပ်ပြော၏။

“စည်းကမ်းအတိုင်းပါ၊ လိုက်နာရန် အသင့်ပါ”

အပြင်လူက ထပ်ပြော၏။

တစ်ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ လူဝကြီးထံမှ အရက်ချို ချသံကြားနေရသည်။ အပြင်လူက ငြိမ်၍နေသည်။

နံရံထက်မှ နာရီသံက တစ်ချက်ချက် ဖြည့်နေ၏။

လူဝကြီးက အရက်ခွက်အားချလိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချကာ အပြင်လူကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“နိုင်ငံရေး အခြေအနေတွေ သိပ်မကောင်းဘူး။ ကြောခင် မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အခြေအနေ တွေလဲ မကောင်းဘူး။ ဒီတော့ စည်းကမ်းကို ခဏဖယ်ပြီး လုပ်စရာ ရှိတာကို အပြီးလုပ်ပြီး ငြိမ်နေကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

လူဝကြီးက စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ဖြည်းလေးစွာ ပြော၏။

“ဟုတ်”

အပြင်လူက ဒါပဲဆို၏။ လူဝကြီးက “သောက်ပါ” ဟု ဆို ပြောသဖြင့် အပြင်လူက ထပ်ထည့်ကာ အပြင်လူက

“ကျုပ်...အပြင်ပြောရရင်၊ သူတို့ကို ရှင်းပစ်ဖို့ မလွယ်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူတို့နားမှာ စစ်ဗာရီစခန်းရှိတယ်။ ဂါတ်လည်းရှိနေ တယ်။ လုပ်မယ်ဆို ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်”

“ပစ္စည်းရဖို့ အဓိကဖို့ ဆုံးခန်းတိုင်အောင်ပဲ ရအောင် လုပ်ပါ။ အပြစ်က လျော့ပေါ့တာကို ထည့်စဉ်းစား၊ ဘယ်လိုလုပ်မယ်၊ ဘယ် လိုတာဝန်ကျေမယ်ဆိုတာ တိုတိုတုတ်တုတ် သိချင်တယ်”

လူဝကြီး လေသံက အေးသော်လည်း မာ၏။ အပြင်လူ သည် မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် စကားတစ်ခွန်းဆိုကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ထိုစကားသည်ကား...

“လူယောင်ဆောင် မြွေ” ဟူသတည်း။

□□□

(၁၂)

မြွေကိုလေ့လာခြင်း

ညက တိုက်တွင်းသို့ မြွေဟောက်နက်ဝိုင်းသားများနှင့် မြွေနှစ်ကောင်ရောက်လာသည့်အတွက် မိမိစံမှာ ကိုယ့်အခန်းတိုက် ကိုယ်မဝင်ရဲ၊ ရေအိမ်ကိုပင် တစ်ဦးတည်းမသွားရဲ ဖြစ်နေ၏။ သည် ကြားတည်း ဦးလေးဖြစ်သူဦးမင်းအောင်က မြွေဟောက်နှင့် ပတ်သက် သည့်စကားတွေ ပြောသွားပေရာ သူမမှာရှုပ်ရှုပ်မြည်လျှင်လည်း မြွေ ကြိုးခွေကလေး တစ်ခွေမြင်လျှင်လည်း မြွေ၊ တတ်ကြီးတန်းတန်း ကျနေလျှင်လည်း မြွေဖြစ်နေလေသည်။ ယုတ်စွအဆုံး ဒေသစ် အပ္ပနား၏ ဘောင်းဘီခါးပတ်ကိုပင် မြွေဟုအော်နေသေး၏။

ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ဘဲ ကိုမိုးခိုင်၏ အနားတွင်သာ ကပ်နေလေသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ မူမမှန်တော့သလို၊ အပြောတို့လည်း ကယောင်ချောက်ခြား ရှိနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုမိုးခိုင်က သူ့အနားမှာ ကိုယ်ရံတော်တစ်မျိုးတစ်ဦးလိုပင် နေနေရ၏။

ထမင်းစားခန်းလည်း လိုက်ရ၊ ရေအိမ်ခန်းလည်း လိုက်ရ၊ ရေချိုးလည်းစောင့်ရ၊ သနပ်ခါးလိမ်းလည်း ကြည့်နေရ။ ခက်တော့လည်း ခက်နေလေပြီ။

ခုလည်း သူ့အခန်းတွင် မအိပ်ရဲဆိုကာ ကိုမိုးခိုင်နေရာ စာကြည့်ခန်းသို့ ဝင်နေ၏။

ကိုမိုးခိုင် အိပ်မည့်ယာယီ အိပ်ရာကလေးမှာ သူ့ကိုထားရ၏။ ကိုမိုးခိုင်ကတော့ စာအုပ်ပုံကြားမှာ ခေါင်းထိုးရင်းပင် အန်ကယ်ဦးကျော်စံ စုဆောင်းထားသည့် စာအုပ်တွေကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဖတ်နေမိ၏။

ညကလည်း တိုက်တွင်းသို့ မြေဝင်သဖြင့် မအိပ်ရ။

နေ့လည်ကလည်း မိမိစံကို စောင့်နေရသဖြင့် မအိပ်ရ။

ခုကျတော့ကော ဘယ်သို့အိပ်ရမည်။ အမှန်စစ်စစ်တော့လည်း ကိုမိုးခိုင် အိပ်၍မဖြစ်။ မိမိစံတွင် အန္တရာယ်တို့ဖြင့် ဝိုင်းနေ၏။

သည်တော့ သူ့စောင့်ရပေတော့မည်။ စောင့်ရခြင်း အတူတူတော့ မထူးတော့။ မြေအကြောင်းကိုသာ လေ့လာတော့မည်။

သူသည် စာကြည့်ခန်းတွင်းရှိနေသည် မြေနှင့်ဆိုင်ရာ အရှေ့ တိုင်း၊ အနောက်တိုင်း စာအုပ်တွေကိုရှာလိုက်၏။

စာအုပ်ငါးအုပ် ထွက်လာသည်။

သူမြေများကို စတင်လေ့လာတော့သည်။

မြေသည် အမျိုးကွဲများစွာရှိသော်လည်း ကိုယ်အနေအထား ရှည်လျားခြင်း၊ ခြေမရှိခြင်းတို့ အတူတူပင် ဖြစ်၏။

မြေတွင် အကြေးခွံမရှိ။ ကြံဆစ်ကဲ့သို့ အဆစ်အဆစ်၊ အထစ်အထစ်သော အရေပြားက ဝမ်းပိုက်တွင်ရှိ၏။ ကိုယ်လုံးမှာ ပြောင်ချောနေ၏။ အရောင်အသွေးမှာမူ မြေအမျိုး၊ နေရာ၊ မြေကို လိုက်၍အရောင်အမျိုးမျိုးရှိ၏။

မြေ၏မျက်စိသည် မျက်ခွံမပါ။ အခြားသတ္တဝါများကဲ့သို့ အဖွင့်အပိတ် လုပ်မရ။ ပြူးကြောင်ကြောင်သာ ရှိသည်။

မကတော့သာဖြင့်ဆိုလျှင် မြေ၏အဟော ပရိယာယ်ပုဒ် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပိုဒ်ရှိသည်။

အာသီဝိသ၊ ဘုဇော်၊ အဟိ၊ ဘုဇေ၊ ဘုဇော်မ၊ သင်္ခါသတ၊ ဖဏိ၊ သပ္ပ၊ အလဂဒ္ဒ၊ ဘောဂိ၊ ပန္နဂ၊ ဒွိဇိဝှ၊ ဥရဂ၊ ဝါဠ၊ (ဗုထ)၊ ဒိဃ၊ ဒိဃပါဠိက၊ ပါဒူဒရ၊ ဝိသရေ ဟူ၍ဖြစ်သည်။

အဓိကဆိုရပါလျှင် အဆိပ်ရှိသောကြောင့်၊ တွန့်လိမ့်မည်။

တတ်သောကြောင့်၊ ပြေးသွားတတ်သောကြောင့်၊ ရှားရှားခါးခါးပြည်
 သောကြောင့်၊ ပါးပျဉ်းရှိသောကြောင့်၊ ရင်ပတ်နှင့်မြေကြီးထိသွားတတ်
 သောကြောင့်၊ လျင်မြန်စွာ သွားတတ်သောကြောင့်၊ ပါးပျဉ်းနှင့်ယှဉ်
 ချ်ကိုယ်ရှိသောကြောင့်။ ခြေမရှိသောကြောင့်၊ လျှာနှစ်ခွရှိသော
 ကြောင့်၊ ဝမ်းဗိုက်ပွတ်တိုက်သွားတတ်သောကြောင့်၊ အသက်ကို
 ဖမ်းယူတတ်သောကြောင့်၊ ကိုယ်နေရှည်လျားသောကြောင့်၊ ရှည်
 သောကျောက်ကုန်း ရှိသောကြောင့်၊ ဝမ်းဗိုက်သာလျှင် ခြေဖြစ်
 သောကြောင့်၊ အဆိပ်ကိုသာ ဆောင်တတ်သောကြောင့် မြွေဟုခေါ်
 သည်ဆို၏။

မြွေတွင် မြွေတွင်းအောင်းမြွေ၊ သစ်ပင်နေ၊ ရေနေ၊
 ပင်လယ်နေနှင့် ကြည်းကုန်းနေမြွေဟူ၍ ခွဲခြားထားသည်။ ထိုအတွင်း
 မှအဆိပ်ရှိ အဆိပ်မဲ့ ထပ်ခွဲပြန်သည်။

ထိုအတွင်းမှ မြန်မာနိုင်ငံတွင်ရှိပြီး၊ အဆိပ်ပြင်းထန်လှသည်
 မြွေမျိုးမှာ လေးမျိုးသာရှိသည်။ မြွေဟောက်၊ မြွေပွေး၊ ငန်းတော်
 ကြားနှင့် ငန်းမြွေမျိုးစုံ၊ ပင်လယ်မြွေ(ခ)လှုပ်မြွေတို့ပဲ ဖြစ်၏။

မြွေဟောက်...

ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးသော မြွေဖြစ်သည်။

အလွန်အဆိပ်ပြင်းထန်၍ သူ့ကိုက်လိုက်ပါက မီးစနှင့်ထိုး
 လိုက်သကဲ့သို့ မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် ပူလောင်နာကျင်၏။ အစွယ်ထိ

ရာနေရာတွင် ရောင်လာသည်။ ထိုအစွယ်ပေါက်မှပင် သွေးနှင့်သင်
 ရေအနီရောင် ကျဆင်းလာ၏။ အစွယ်ရာတစ်ပိုက်အတွင်း ကျေသကဲ့
 သို့ ညိုမဲရောင်အနားလာသည်။

ခဏကြာလျှင် ဇက်ကျိုးသွားကာ စကားမပီရိုပြီး၊ ပါးစပ်
 ပိတ်မရ၊ တံတွေးတို့ ယိုစီး၏။ မျက်တောင်စင်းကာ အိပ်ချင်လာပြီး
 အသက်ရှူကျပ်ကာ အော့အန်ရင်း သေဆုံးတော့၏။

မြွေဟောက်တွင် အမြင်အာရုံနှင့် အနံ့အာရုံသာရှိ၏။
 အကြားအာရုံမရှိပေ။ ဆိုလိုသည်မှာ မြွေဟောက်တွင်
 နားမပါချေ။ သို့ကြောင့် သောတအာရုံကို မခံစားတတ်။

မြွေဟောက်အနီးတွင် ကပ်လျက် ဗုံးခွဲသော်လည်း မြွေ
 ဟောက်က မကြောက်။ သူက နားမကြားပေ။

လှုပ်ရှားမှုအမြင်နှင့် အနံ့ကိုသာ မြွေဟောက်က ခံစားတတ်
 ၏။ ပလွေမှုတ်၍ မြွေဦးခေါင်းပါးပျဉ်း လှုပ်နေခြင်းမှာ အသံကြောင့်
 မဟုတ်။ လှုပ်ရှားနေသော ပလွေနှင့်လူ၊ ပလွေမှထွက်သည် အနံ့ကို
 ခံနေခြင်းသာဖြစ်ပြီး၊ သူ့အား ရန်ပြုလာပါက ပေါက်ရန် ဦးခေါင်းကို
 ကနေဟန်ပြု လှုပ်ရှားနေခြင်းသာ ဖြစ်လေ၏။

မြွေဟောက်သည် နားမပါပါ။
 လေလှိုင်းမှ အသံများကိုကြားနိုင်ပါ။

သို့သော် မြေပြင်၊ မြေတွင်းလှုပ်ရှားသံများကိုမူ မြေဟောက် တကြား၏။

တွင်းထဲမှ ကြွက်လှုပ်သံ၊ ဖားတစ်ကောင် တွားသွားသံတို့ ကိုသူသိပေသည်။

ထို့ကြောင့် မြေဟောက်သည် လေတွင်းမှအသံကို မကြား နိုင်သော်လည်း မြေတွင်းအသံများကိုမူ ကြားနိုင်သည့် နားမပါသော သတ္တဝါဖြစ်ပေသည်။

နားမကြားသော်လည်း မျက်စိမှာ အထူးလျှင်၏။

မျက်လုံးနက်နက် သေးသေးလေးအစုံမှာ စူးရှပြီး ကိုက်သုံး ဆယ်အထိ မြင်နိုင်သည်ဆို၏။ မြေကြီးလျှင် ကြီးသလောက် ပိုမြင်၏။

မြေဟောက်ကြိုက်တတ်သော အစားအစာများမှာ ကြက်၊ ဖား၊ ငှက်၊ ကြက်ဥငှက်ဥတို့ဖြစ်၏။ မိတ်လိုက်လျှင် အထီးအမ ဘောလုံးကဲ့သို့ရှိ၏။

မြေတိုင်းတွင် လျှာနှစ်ခွရှိသော်လည်း မြေဟောက်၏ လျှာ နှစ်ခွက ပို၍ထင်ရှား၏။

မြေဟောက်မ တစ်ကောင်သည် တစ်ကြိမ်လျှင် ဥနှစ်ဆယ် ခန့်ဥတတ်ပြီး၊ ကြက်ဥကဲ့သို့ ရှည်မျောမျောကလေးများဖြစ်၏။

နှစ်လအကြာတွင် သားပေါက်၏။ မြေဟောက်မက မစောင့်ရှောက် ပါပဲ ပေါက်သောမြေဟောက်ကလေးများမှာ ချစ်စရာကောင်းပြီး၊ လှပသော်လည်း မြေမကြီးကဲ့သို့ပင် အဆိပ်ပြင်း၏။

မြေလောကတွင် မြေဟောက်ဆယ်မျိုးရှိသည်ဆို၏။ ခုနစ် မျိုးက အာဖရိကတိုက်တွင် ရှိသည်။ နှစ်မျိုးက မြန်မာနိုင်ငံ၊ အိန္ဒိယ နိုင်ငံတို့တွင်ရှိသည်။ ကျန်တစ်မျိုးကား ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းတွင်ရှိပြီး၊ မြေဟောက်အဆန်းဖြစ်၏။ ခွေးကဲ့သို့ သခင်ကိုချစ်ခင်၏။

ထိုစာကို ဖတ်ရင်းဖြင့် နေ့လည်က မိမိစံ၏ဦးလေး ဦးမင်း အောင်ပြောသမျှ ပြန်လည်ကြားယောင်လာခဲ့သည်။ ဆက်ဖတ်ရန် ပြုစဉ်...

“မြေဟောက်ကြီး... မြေဟောက်ကြီး... လုပ်ကြပါ” ဟု သောအသံကြီးကို ကြားလိုက်ရ၏။

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မိမိစံအော်ခြင်းဖြစ်သည်မို့ သူသည် စာအုပ်အား ပစ်ချကာ မိမိစံ၏ခုတင်ရှိရာသို့ ပြေးသွားခဲ့၏။

မိမိစံ ခုတင်ပေါ်မှာ ထထိုင်နေ၏။ ခွေးတွေလည်း ခြံ နေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မိစံ”
“ဟို... ဟို... မြေ... မြေကြီး”

သူ့တင်ကြို။ ခုတင်ကြားနှင့် ဘေးဘီသို့ ကြည့်၏။ အတန်
ကြာလှည့်ပတ် ကြည့်ရှု၏။ ဘာပြောမှ မမြင်။

နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ ညတစ်နာရီ။

“မိစ် အိပ်မက်၊ မက်တယ်ထင်တယ်။ ချွေးတွေလဲ ပြန်လို့
နေဦး။ ကိုယ်ရေခပ်ပေးမယ်”

ကိုမိုးခိုင် ပြောရင်း ရေတစ်ခွက် ခပ်ပေးလိုက်၏။

မိစ်သည် ရေကို အသံမြည်အောင် ခြုံချနေရင်း...

“မိစ်လေ... အိပ်မက်တွေ မက်နေတယ်။ မိစ်ကို မြွေကြီး
ကပေါက်မလို့” ဟု ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် ပြောနေ၏။

ကိုမိုးခိုင်က မိစ်ထံမှ ရေခွက်ကိုယူလိုက်ပြီး ချွေးသုတ်ရန်
လက်ကိုင်ပုဝါကလေး ထုတ်ပေး၏။

မိစ်သည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပင် ချွေးစသုတ်ရင်းမှ...

“ကိုမိုးခိုင်က ခုထိ မအိပ်ဘဲ ဘာလုပ်နေလဲ” ဟု မေးလေ
၏။ ရန်တွေ့သံလေးလည်း ပါ၏။

ကိုမိုးခိုင်ဆိုသော အမည်နာမရှိသူ။ သူက အမှန်အတိုင်း
မဖြေတော့ပါ။

“အိပ်မပျော်လို့ရယ်၊ မိစ်ကို စောင့်ဖို့ရယ်၊ ဒါကြောင့်
မအိပ်တာပါ” ဟုသာ ပြောလိုက်၏။

မိမိစ်က ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြင့် ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲ၏။

ကိုမိုးခိုင်ဆိုသော သူ့အမှန်အတိုင်း ပြော၍မဖြစ်။ ပြောလိုက်
ပါက ကောင်မလေး အိပ်ပျော်မည် မဟုတ်။

အမှန်စင်စစ်တော့ ကိုမိုးခိုင်က မအိပ်သေးပါပဲ ‘မြွေကို
လေ့လာခြင်း’။



(၁၃)

သေမင်းနှင့်ရင်ဆိုင်

“မိမိ သိပ်ကြောက်နေတယ် ကိုမိုးခိုင်”

အိပ်ရာမှထ၊ အားကစားလုပ်၊ ကိုယ်လက်သုတ်သင်၊
တော်စီစားခွဲတွင် ထိုင်ရင်း ကော်ဖီတစ်ကျိုက်သာ သောက်ရသေး။
မိမိစိတ် ပြော၏။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ မိမိ၏ မျက်နှာကလေးမှာ
နေထိန်းသို့ ဖြစ်နေလေသည်။ မျက်တောင်ကော့ကော့ အောက်
မှမျက်လုံးကြည်ကြည် ကလေးက မှိုင်းလို့၊ ပါးမို့မို့ ကလေးကလည်း
ဖြူလျှော်လျှော်ပြီး၊ နှင်းဆီရောင်၊ နှုတ်ခမ်းနီ ဖူးဖူးလေးကလည်း
အနီ ရောင်ဖျော့ဖျော့...

“ဘာကို စိုက်ကြည့်နေတာလဲ ကိုမိုးခိုင်”

မိမိစိတ် ပြောလေမှ သူသတိရ၏။

သူ မိမိစိတ်မျက်နှာအား အကဲခပ်ရာတွင် ပိုသွားလေသလား။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး။ မိမိ ကိုယ်မိမိမျက်နှာအလှကို
အရသာခံ ကြည့်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်က ကိုယ်ညီမလေး
မိမိစိတ် ဘယ်လောက် ကြောက်လန့်မှု ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ
လေ့လာတာ”

ကိုမိုးခိုင်၏ ဖြေရှင်းချက်အား မိမိစိတ်က ‘သွား’ဟု တုန်ပြန်
ကာ နှုတ်ခမ်းစုလိုက်သည်။ ထိုအမှုအယာကလေးမှာ ရယ်စရာ
ကောင်းလှသော်လည်း သူမရယ်နိုင်။ စောစောက မိမိစိတ်မေးသည့်
မေး ခွန်းကိုပင် ဖြေသိမ့်ရတော့မည်။

“မိမိ သိပ်ကြောက်နေတယ်ဆိုတာ ဘာကို ကြောက်တာလဲ
မိမိ ကိုယ်ရှိနေတဲ့ဟာပဲ”

သူမေးပြောပြောလိုက်သည်။ မိမိစိတ်သည် ဘယ်ဘက်
လက်မကလေးအား ကိုက်ရင်း... ‘မြွေဟောက်နက်စိုထိန်း မြွေတွေ’
ဟုဖြေ၏။

သူ မရယ်ချင်ပဲနှင့်ပင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်၏။
ဆိုရပါလျှင် ဓာတ်ရှင်ထဲက လူတွေရယ်နည်းမျိုး။ ပါးစပ်တစ်ခြား
အသံတစ်ခြား ဖြစ်မည်ထင်၏။ လုပ်ရယ်သံ။

မိမိစံကလည်း ခစ်ခစ်မြည်ရယ်၏။ ရယ်သံပင်မဆုံး တိုက်ဝ
မှာဦးလေးမင်းအောင် ရောက်နေ၏။ မိမိစံက ရယ်သံမပျယ်သေးဘဲ
တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ဦးလေးမင်းအောင်မှာ လက်တွင်းမှ အထုပ်တွေဖြင့် ဝင်လာ
သည်။

“ငါကတော့ စားပြီးပြီဟေ့။ ငါ့တူနဲ့တူမအတွက် မလိုလမ်း
က ပန်းသေးခေါက်ဆွဲ ဝယ်လာတယ်”

အော်၍ပြောရင်းဖြင့် မိမိစံ အထုပ်တွေပေး၏။

မိမိစံက အထုပ်များကို ကော်ဖီစားပွဲပေါ်တင်ကာ ပန်းကန်
တွေဖြင့် ထည့်နေသည်။ ခေါက်ဆွဲတို့မှာ ပူနွေးဆဲပင်ရှိသည်။

ကိုမိုးခိုင်က ခေါက်ဆွဲအရည်အား သူ့လက်ဖြင့် ထိကြည့်
၏။ သူ့လက်မှာ ငွေရောင်လက်စွပ်ရှိလေသည်။ ခေါက်ဆွဲရည်
အရောင်ကမပြယ်။ အဆိပ်မပါကြောင်း သူ့သိလေသည်။ ဆရာတော်
ဦးဘိလောက ပေးထားသော အဆိပ်စမ်း လက်စွပ်ဖြစ်၏။

မိမိစံက ပျော်နေသည်။

“မိစံကလေ ပန်းသေးခေါက်ဆွဲ သိပ်ကြိုက်တာ။ မလိုလမ်း
ယူနန်ဆိုတာဆို အရမ်းကောင်းတာပေါ့။ အဖေ ဝယ်ကျွေးနေကျ”

ပြောရင်းဖြင့် ပန်းကန်နှစ်လုံးတွင် ခေါက်ဆွဲဖြည့်၊ အရည်
ဖြည့် ဖွန်းတပ်ကာ ကိုမိုးခိုင်သို့ တစ်ပန်းကန်ပေး၏။

မှတ်ချက်။

ထိုအချိန်က မလိုလမ်းဟုခေါ်၏။ မလိုမူစလင်များ ရွှေတုန်
ကူးသန်းရောင်းဝယ်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ မလိုလမ်းဟု ခေါ်ခြင်း
ဖြစ်၏။ ယခုမူ ရွှေဆိုင်များရှိသဖြင့် ရွှေဘုံသာလမ်းဟုခေါ်၏။ ထို
လမ်း၏ အလယ်လမ်းတိုက်သုံးတိုက် ကျော်တွင်မူ မူဆလင်ဗလီကြီး
တစ်ခုရှိ၏။

ထိုဗလီကြီး၏ အောက်အခန်းတွင် ခြေထောက်သေးသေး
ကလေးများရှိသော တရုတ်မနှစ်ဦးက ခေါက်ဆွဲဆိုင်ဖွင့်ထား၏။ လည်
လှီးကြက်သားအား ပဲဖြင့်မဆလောနိုင်နိုင် ချက်ကာ၊ ဆီရွဲရွဲ၊ ကြာညို
ရည်ဖြင့် ကြော်ထားသော ခေါက်ဆွဲပေါ်တွင် ထိုပဲကြက်အရည် ရွဲ
ဆမ်း။ ကြက်သွန်စိမ်း ပါးပါးလှီးထည့်၊ ဂေါ်ဖီပါးပါးလှီးထည့်၊ ရှောက်၊
သံပရာကြိုက်ရာညှစ်၊ ငရုတ်သီးစိမ်း၊ ငရုတ်သီးခြောက် ကြိုက်
သလောက်ထည့်စားရသော ခေါက်ဆွဲမျိုးဖြစ်၏။ ပန်းသေးခေါက်ဆွဲ
ဟုခေါ်၏။ နာမည်ကြီးလှသည်။ တစ်ပွဲကို သုံးပဲပေးရသည်။

စာရေးသူ

ကိုမိုးခိုင်လည်း ထိုခေါက်ဆွဲကို ကြိုက်၏။

ထိုဆိုင်တွင် ခဏခဏ စားဖူး၏။ တောင်သာဆရာကြီး
သွားစားလျှင် ‘အကြည်’ဟုခေါ်သော ခပ်ချောချော ထရုတ်ဓာတ် ခြေ
ထောက်လေးအစုံကို ဖွက်ထားတတ်သည်။ သို့သော် ဘယ်အခါ

မှ သူတို့မနောက်မပြောင်ခဲ့။ ထိုခေါက်ဆွဲအား မိမိစံ စားသလို သူ လည်းစားခဲ့၏။

ဦးလေးမင်းအောင်မှာကား ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်ရင်း စတိုင်လို ဦးကရက်ဖြင့် မှိန်းနေ၏။

သူတို့စားသောက်ပြီး၍ ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်လာသည့်အခါ ဦးလေးမင်းအောင်က...

“ငါတူနဲ့တူမတို့ရေ... ငါညက တစ်ညလုံး စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်” ဟုဆိုလေ၏။

“ဘာဆုံးဖြတ်တာလဲဟင် ဦးလေး”

မိမိစံက မေး၏။

“မြေဟောက်နက်တွေကို ရင်ဆိုင်မယ်လို့ပေါ့ကွာ”

ရဲရဲရင့်ရင့်ပင် ဦးလေးမင်းအောင် ပြော၏။

“ကောင်းတယ် အန်ကယ်၊ အန်ကယ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်တော် ကြိုဆိုပါတယ်။ မြေဟောက်နက်ကို ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုတာ စာတယ်တော့ သေမင်းကိုရင်ဆိုင်ရတာပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားလေ သူ အန်ကယ်ဦးကျော်စံအတွက် ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ အမှန်ဆုံးပါပဲ”

တို့နှိုင်းက အားတက်သရော ထောက်ခံ၏။

“ဒါဆိုရင် ဦးလေးမင်းအောင်လဲ ဘယ်မှမသွားနဲ့တော့ ဒီမှာ ပဲနေပေါ့”

မိမိစံက ဝမ်းသာအားရ ပြော၏။ ဦးလေးမင်းအောင်က ပြုံးပြုံးကြီးဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ရှိရင်း...

“ဒီမှာနေ ဆိုတာထက် ပိုအရေးကြီးတာရှိတယ် သမီးရဲ့။ အဲဒါကတော့ သမီးအဖေ အစ်ကိုကြီးကိုကျော်စံရဲ့ မြေပုံကိစ္စပဲ။ ဒီအန္တရာယ်များလှတဲ့ မြေပုံကြီးကို ပိုက်ပြီး၊ သေမင်းကို ရင်ဆိုင်လို့ တော့မဖြစ်ပေဘူး။ မြေပုံကိုကြည့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီး မြေပုံရှိရာကို သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ သွားချင်တယ်”

ဟုပြောသည်။

“ကောင်းတာပေါ့ အန်ကယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အလုပ်ပါပဲ။ ဒီတော့ အန်ကယ် ကျွန်တော်တို့ သွားဖို့ဆွေးနွေး တိုင် ပင်ကြရအောင်လား”

“မြေပုံရော မြေပုံကို အန်ကယ် မကြည့်ရသေးဘူးလေ”

“မြေပုံကို ကြည့်စရာ မလိုပါဘူး အန်ကယ်။ မြေပုံတည်ရှိ ရာနေရာကိုပဲ သွားဖို့တိုင်ပင်ရမှာပါ။ မြေပုံရှိရာက ရေခြားမြေခြား ဖြစ်နေလို့”

“ရေခြား မြေခြားဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်”

“ဘယ်နေရာလဲကွဲ့”

“မြန်မာတွေက ကပ္ပလီကျွန်းလို့ခေါ်တဲ့ အက်ဒမန်ကျွန်း”
ကိုမိုးခိုင်က ဖြေလိုက်၏။

ဦးလေး မင်းအောင်သည် စတိုင်လို စီးကရက်တစ်လိပ်ထပ်
၍မီးညှိဖွာနေပြန်သည်။

“မြေပုံရဲ့တည်ရာဟာ အဲဒီကျွန်းမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကျွန်း
ကိုရောက်မှပဲ မြေပုံအညွှန်းကိုကြည့်ပြီး၊ ရတနာမြုပ်ထားရာကို
ရှာရမှာပါ။ အဓိကကတော့ ဒီရတနာအတွက် ရေခြားမြေခြား
ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို စွန့်စားသွားသင့် မသွားသင့် စဉ်းစားဖို့ပါပဲ”

ကိုမိုးခိုင်က တွေးဆနိုင်ရန် ရှင်းပြလိုက်သည်။

မိမိစံကတော့ ဘာမှဝင်မပြော၊ သူလည်းမသိ။ ပြောစရာ
လည်းမရှိ။ ဦးလေးမင်းအောင်ကမူ စီးကရက် မီးခိုးတွေကို အကွင်း
အကွင်းထွက်အောင် မှုတ်ထုတ်နေသည်။

ကိုမိုးခိုင်က စကားဆက်၏။

“အက်ဒမန်ကျွန်းကို လူအုပ်စုနဲ့သွားဖို့က စရိတ်စကများ
တယ်။ ပင်လယ်ရေလမ်းခရီးဆိုတာ အန္တရာယ်လဲရှိတယ်။ သဘာဝ
သေမင်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်။ ကျွန်းပေါ်ရောက်တဲ့အခါမှာလဲ တော
တောင်တွေရဲ့မာယာ၊ သားကောင်တွေရဲ့ တိုက်ခိုက်မှု။ ဒီကြားမှာ

ပေါ်လာမယ့် လူသားရန်သူတွေလဲ ရှိနိုင်သေးတယ်။ ထားပါတော့။
ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒါတွေကို တွန်းလှန်ကျော်ဖြတ်နိုင်တယ်ပဲ ဆိုပါ
တော့။ မြေပုံထဲက ရတနာတွေက ဘယ်လောက် အကျိုးများလေ
မလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ရင်းနှီးပေးဆပ်ခဲ့ရသလောက် ပြန်ရပါ့မလား။
ဒီနေရာမှာ ဒီရတနာတွေရှိတယ်ဆိုတာရော၊ တကယ်ပဲလား၊ ပုံပြင်
ဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင်ကော။ ကျွန်တော် ပြောပြတာတွေဟာ စိတ်ကူး
မယဉ်တမ်း စဉ်းစားရမယ့် အချက်တွေပါ အန်ကယ်”

ကိုမိုးခိုင်စကား ကတိကျလေသည်။

စဉ်းစားစရာများပင် ဖြစ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ငါ့တူပြောတာတွေဟာ မှန်ပါတယ်။
အလုပ်တစ်ခု လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် ထည့်သွင်းတွက်ချက်ရမယ့် အချက်
တွေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ရတနာတွေ ရှိနေတာကတော့ စိတ်ကူးယဉ်
မဟုတ်သလို ပုံပြင်လဲမဟုတ်ပါဘူး။ မြေပုံအတိုင်းသာ ရောက်ခဲ့ရင်
ရတနာတွေကိုရမှာပါ။ ခုန ငါ့တူပြောသလို ရတနာတွေက ဘယ်
လောက် အကျိုးများမလဲဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ သံသယ
မရှိပါနဲ့။ အများကြီးကို အကျိုးရှိပါတယ်။ ရင်းနှီးပေးဆပ်မှုထက်
အဆပေါင်း သောင်းချီနိုင်တယ်လို့ အန်ကယ် အာမခံပါတယ်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ညောင်ရမ်း၊ ညောင်အုပ်ညီနောင်နှစ်ပါးက

ငယ်ကျွန်နှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ယက္ခနဲ့ ဒေဝကိုပေးလိုက်တဲ့ ရတနာ စာရင်းတွေကို အန်ကယ်လေ့လာထားပါတယ်”

ဒါတွေကတော့...

ရတီချိန် ရှစ်ဆယ်ကျော်ရှိတဲ့ ငလုံးတင်လို အမည်ရတဲ့ ပတ္တမြားကျောက်တော်ကြီး တစ်လုံး။

ရတီချိန် လေးဆယ်ရှိတဲ့ သုံးပန်လှကြီးလို အမည်ရတဲ့ ပတ္တမြားကျောက်တော် တစ်လုံး။

ရတီချိန်နှစ်ဆယ်ရှိတဲ့ သုံးပန်လှလေးလို အမည်ရပတ္တမြား ကတစ်လုံး။

ရတီချိန် တစ်ဆယ်ကျော်ရှိတဲ့ ပေါက်ပွင့်စံကာ အမည်ရ ပတ္တမြားကျောက်က ဆယ်လုံး။ ဒါအပြင် အချိန်ခြောက်ရတီသာ နှိုတဲ့ ပတ္တမြားကတစ်ပြည်။ နောက်အခြားတန်ဖိုးရှိ နီလာငယ်၊ မြ၊ ကျောက်စိမ်းမြတ်နဲ့ ပုလဲရတနာ တစ်ပြည်လောက်ပါတယ်လို့ သိရ ထယ်။ မြန်မာ့နန်းစဉ် ရတနာတွေထဲမှာ ပတ္တမြားမောက်ပြီးရင်း နုတ်ယဉ်တန်ပတ္တမြားဟာ ငလုံးတင်ပဲရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ကူ ရတနာနေရာသာ အတိအကျရ ငလုံးတင် ပတ္တမြားတစ်လုံးထဲနဲ့ပဲ အင်္ဂလန်ကိုတောင် ဝယ်နိုင်ပါတယ်”

ဦးလေးမင်းအောင်က သူသိသမျှ ရဲရဲဖွင့်ဟလေ၏။

မှတ်ချက်။

ရတီချိန် ကိုးဆယ်ကျော်ရှိ မောက်ပတ္တမြားနှင့် ရတီချိန် လေးဆယ်ရှိ လှော်ကားတင်ကြီးပတ္တမြားတို့မှာ ဗြိတိသျှတို့ နေပြည် တော် မန္တလေးအား သိမ်းယူချိန်တွင် သီပေါမင်းတရားကြီး၏ အမိန့် အရ၊ ရွှေတိုက်ဝန် ပေါက်မြိုင်မြို့စား၊ အတွင်းဝန်က အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် ကာနယ်စလေဒင်ထံသို့ အပ်ခဲ့ရကြောင်း သိမှတ်ဖွယ်အဖြစ် ဖော်ပြ ပါသည်။

စာရေးသူ)

“အင်း... အန်ကယ် ပြောတာကြားရတော့ အားတက်ရော ပါပဲ။ ဗြိတိသျှတွေ မသိမ်းခင်ကတည်းက မင်းသားနှစ်ပါးက စုဆောင်း ထားရှိတယ်ဆိုတော့ လက်ဦးမှုရယူထားတဲ့ အဖိုးတန်ရတနာတွေ ဖြစ်မှာပါ။ အဲဒီတော့ အက်ဒမန်ကျွန်းကို သွားကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါရဲ့”

ကိုမိုးနိုင်က ပြောလိုက်သည်အခါ ဦးလေးမင်းအောင်၏ မျက်နှာကြီးမှာ တိမ်လွတ်လသို့ လင်းပေတော့သည်။



(၁၄)

ပြင်ဆင်ကြဖို့ အရေးကြီးသောအချက်

အက်ဒမန်ကျွန်းသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံပိုင် ပင်လယ်တွင်းမှ ကျွန်းတစ်ခုဖြစ်၏။ သို့သော် အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် ရေပိုင်အားဖြင့် ဝေးကာ မြန်မာနိုင်ငံနှင့်နီး၏။

အက်ဒမန်ကျွန်းအား မြန်မာတို့က ကပ္ပလီကျွန်းဟု ခေါ်ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံကို ကျွန်ုပ်တို့အုပ်စိုးနေသော အင်္ဂလိပ်အစိုးရမှာ အက်ဒမန်ကျွန်း(ခေါ်) ကပ္ပလီကျွန်းနှင့် အဆက်အသွယ်၊ အကူးအသန်းမရှိပေ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ လုပ်၏။ ထိုတစ်ခါတစ်ရံက မြန်မာ ပြည်မှ တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျသူများ၊ ဗြိတိသျှကိုလိုနီ အုပ်ချုပ်ရေး အား ပုန်ကန်ခြားနားသူများကို ထိုကျွန်းသို့ပို့လေ၏။

ထိုသို့ပို့ရာတွင် မြန်မာပြည်မှ သင်္ဘောဖြင့် မဟုတ်ဘဲ။ အိန္ဒိယ အင်္ဂလိပ်အစိုးရပိုင်သင်္ဘော တစ်စီးစီးအား ထောင်ဘက်ဆိုင်ရာတို့မှ ငှားရမ်းကာပို့၏။ ဤသို့ပို့ရာမှာ ခြောက်လကြာမှ တစ်ကြိမ် လောက်ဖြစ်သည်။ သို့အတွက် မြန်မာပြည်မှ အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ သွားရောက်ရန် မလွယ်ကူလှ။ အချိန်အကြာကြီး စောင့်ရ၏။ သင်္ဘောရှိပါလျှင်လည်း အကျဉ်းသားတင် သင်္ဘောသာဖြစ်သဖြင့် လိုက်မည့်သူများမှာ ထောင်ဘက်ဆိုင်ရာ၊ သင်္ဘောဘက်ဆိုင်ရာတို့ကို လက်သိပ်ထိုး လာဘ်ပေးရလေသည်။ သို့ပင်လျှင် ပေါ်ပေါ်တင်တင် လိုက်ခွင့်မရ။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လိုက်ရ၏။

အကယ်၍ အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ သွားလိုပါက အိန္ဒိယနိုင်ငံ ကလကတ္တားသို့ဖြစ်စေ၊ မဒရပ်(စ်)သို့ဖြစ်စေ သွားရ၏။ ထိုမြို့များမှ အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ တစ်လနှစ်ကြိမ် ထွက်သည့်သင်္ဘောသုံးစီးရှိ လေသည်။

မြေပုံတွင်ကြည့်လျှင် ပင်လယ်ထဲက အက်ဒမန်ကျွန်းမှာ လေးကျွန်းရှိ၏။ မြောက်အက်ဒမန်၊ အလယ်အက်ဒမန်၊ ထောင်အက်ဒမန်နှင့် အက်ဒမန်ကလေးတို့ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှ တစ်ကျွန်းစံ အကျဉ်းသားများကို ထားသည့် ကျွန်းမှာတောင်အက်ဒမန်ကျွန်းဖြစ်၏။ မြို့တော်ကား ပို.ဘလဲယား။

ယခင်ကမူ ပို.ဘလဲယားသည် ကျွန်းဆိပ်ကမ်းရွာကလေး သာရှိ၏။ ရွာ၏အနီးတွင် ပို.ဘလဲယား ထောင်ရှိလေသည်။ မြန်မာ

နိုင်ငံမှ အကျဉ်းသားများကို ဗြိတိသျှအစိုးရက ထိုထောင်သို့ပို့၏။
 ၁၈၈၄-ခုနှစ်လောက်မှ စတင်၍ မြန်မာအကျဉ်းသားတို့ ပို့ဘလဲယား
 ထောင်သို့ရောက်၏။ ၁၉၃၆-ခုနှစ်တွင်မူ ပို့ဘလဲယားထောင်ကို
 ဖျက်လိုက်ပြီးနောက် အကျဉ်းသားများ အင်အားဖြင့် ပို့ဘလဲယား
 ဆိပ်ကမ်းမြို့ကိုတည်၏။

တစ်ကျွန်းစံများအား မြန်မာပြည်ရှိ မိသားစုများကို ခေါ်ယူ
 ခွင့်ပြုကာ ပို့ဘလဲယားတွင် လွတ်လပ်စွာ လုပ်စားခွင့်ပြုသည်။
 အချို့က ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် လုပ်ကြသည်။ အချို့က ပို့ဘလဲယား
 အနီးလယ်ယာများတွင် လယ်လုပ်ကြသည်။ အချို့က သစ်လုပ်ငန်း၊
 အချို့က လက်သမားဖြင့်၊ ကုလားအနည်းငယ်၊ တရုတ်အနည်းငယ်၊
 အုပ်ချုပ်သူ ကျွန်းပိုင်နှင့် ပုလိပ်အချို့ရှိကာ ကျန်သူများမှာ မြန်မာ
 တိုင်းရင်းသားတို့သာ ရှိလေ၏။

သူတို့သွားရမည့်က တောင်အက်ဒမန်ကျွန်း ပို့ဘလဲယား
 သို့ဖြစ်လေ၏။ ဦးလေးဦးမင်းအောင်က သူ့အဆက်အသွယ်ဖြင့်
 သင်္ဘောတစ်စီး စီစဉ်ငှားရမ်း၏။ တရုတ်အမျိုးသားပိုင် သင်္ဘောဖြစ်
 သည်။ မီးပြတိုက်များသို့ ရိက္ခာပို့သွားသော ပင်လယ်ဖြတ် သင်္ဘော
 အလတ်စားဖြစ်သည်။

မာလိန်မှူး အပါအဝင် သင်္ဘောသားက ငါးဖယောင်းပိတ်၏။
 သူတို့က ကိုမိုးခိုင်ရယ်၊ မိမိစံရယ်၊ ဦးလေးမင်းအောင်နှင့်
 သူ၏တပည့် မောင်တင်ဝတို့ လေးဦးဖြစ်၏။

ရိက္ခာအတွက် ရိက္ခာအခြောက်၊ အစိုတစ်လစာ ဝယ်ယူထား
 သည်။ ဆေးဝါးများကိုတော့ ဝမ်းပိတ်ဆေး၊ ငှက်ဖျားဆေး၊ ဖျားနာ
 ပျောက်ဆေး၊ ဒဏ်ရာကျက်ဆေး၊ ပတ်တီးလိပ်၊ ဝှမ်း၊ အရက်ပျံ
 တို့ကို မိမိစံက စီစဉ်သည်။

လမ်းခရီးတွင် အသက်အန္တရာယ် ကာကွယ်ရန် လက်နက်
 များကိုတော့ စိတ်ကြိုက်ဆောင်ခွင့်ရ၏။

ဤခရီးကို ဦးဆောင်သူမှာ ကိုမိုးခိုင်ဖြစ်သည်။ သွက်လက်
 ဖျတ်လတ်သော လူငယ်မို့ ဦးလေးဦးမင်းအောင်ကိုယ်တိုင်ကပင် ဦး
 ဆောင်ခွင့်ပေးသည်။

မိမိစံလိုက်ဖို့ကိုမူ ဦးလေးဦးမင်းအောင်က သဘောမတူ။
 သို့သော် မိမိစံကလည်း တားမရ။

သူမတစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် မြွေဟောက်နက်တိုင်း၏
 လက်တွင်း ဝကွပ်အင်လိုက်သလိုဖြစ်မည်ဟု ငိုယိုဆိုလေသဖြင့် လိုက်
 ခွင့်ပေးလိုက်ရ၏။ ပြောရလျှင်တော့ ထိုခရီးသည် မိန်းမသားတစ်ဦး
 အနေဖြင့် မည်သို့မျှ မသင့်တော်သော ခရီးဖြစ်ပေသည်။

မာလိန်မှူး၏ အပြောအရဆိုလျှင် ရန်ကုန်မှ အက်ဒမန်ကျွန်း
 သို့ တစ်နာရီလျှင် ရေမိုင်ဆယ်မိုင်နှုန်း ခုတ်မောင်းလျှက် နှစ်ရက်
 ကြာနိုင်သည်ဟုဆို၏။

ပင်လယ်ဆိုသည်ကလည်း မာယာများလွန်းလှ၏။

လော်လီသော မိန်းမတစ်ဦး၏ မျက်နှာကဲ့သို့ ခုပင်ငို၍
ခုပင် ရယ်တတ်ပေသည်။ ပြာလွင်သော ကောင်းကင်ကြီးအောက်မှ
မြန် ပြောညီညာနေသည့် ပင်လယ်ပြာကြီးသည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင်
အိမ်လုံးလောက်၊ တောင်လုံးလောက် လှိုင်းတံပိုးတွေ ထချင်ထတတ်
သည်။

ပြောင်းဆန်အောင် လှိုင်းထန်နေဆဲမှလည်း ချက်ချင်းဆို
သလိုငြိမ်သက်သွားတတ်သည်။ ပင်လယ်၏ ရာသီကား ဖောက်လွှဲ
ဖောက်ပြန်ရှိလှချေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့တစ်တွေကဖြင့် ပြင်ဆင်မှုပြုလုပ်၍ ပြီး
သလောက်ရှိနေလေပြီ။ အားလုံးပြည့်စုံလေလျှင် ခရီးထွက်ကြတော့
မည်။

ထိုခရီးကား အပျော်ခရီးမဟုတ်။ အန္တရာယ်ဆီသို့ တိုးဝင်
မည့်ခရီးသာလျှင် ဖြစ်တော့သည်။

□□□

(၁၅)

နွှဲဖောင်တွင်းမှနွှဲနက်

လမ်းနီကလေးထဲမှ အမှောင်ချတိုက်ခန်းလေးတွင် ခြစ်၏။
အနက်ရောင် အော်စတင်ကားကလေးမှာ တိုက်ဆင်ခင်
အောက်တွင် ရပ်ထားသည်။

ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင်ရှိသော တိုက်အတွင်း အခန်းလှည့်
အနက်ရောင်လူဝကြီးနှင့် အနက်ရောင်အပြင်မှ လူသည် ဆေးပိုင်း
ကြီးတွင် စားစရာများ၊ အရက်များဖြင့် ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။

“အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ”

အနက်ရောင် အပြင်လူက ပြော၏။ အနက်ရောင်လူဝကြီး
ကခေါင်းညိတ်သည်။

“နံပါတ်ခြောက်ကို ခေါ်သွားမယ်”

“ကျုပ်သိပြီးပြီ”

“ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ”

အနက်ရောင် လူဝကြီးက အရက်ဖန်ခွက်အတွင်းသို့ ရေခဲ နှစ်တုံးထည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်... အက်ဒမန်ကျွန်းကို ဆက်သွယ်ထားတယ်။ တစ် ပတ်ရှိပြီ”

“ဟုတ်”

“အခု ကျွန်းပိုင်ကြီးဟာ မစွတာနာတာရမ်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ် ကပြားကြီးပဲ။ သူ့ဆီကို နံပါတ် ခုနစ်ကနေတစ်ဆင့် စာပို့လိုက်ပြီ။ အက်ဒမန်ကျွန်း ပတ်လည်မှာ ဖြစ်သမျှ သူ့ခေါင်းရှောင်နေလိမ့်မယ်။ ဒါပဲ။ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း မဖြစ်အောင်တော့ နံပါတ်တစ်စီစဉ်ပါ။ နံပါတ် ရှစ်ကို ဆက်သွယ်ပါ။ ဒါပါပဲ”

“ဟုတ်”

လူဝကြီး၏စကားဆုံးသည်နှင့် အနက်ရောင်အပြင်လူက အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ တိုက်မှအထွက်တွင် သောက်လက်စ စတိုင်လိုစီးကရက်အား မြေပြင်သို့ ပစ်ချပြီးနောက် ဖော့မီပါး၏ ဘွတ် ဖိနပ်ဖြင့် နင်းခြေမီးသတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အော်စတင်ကား တံခါးကို ဖွင့်ကာ စက်နှိုးလိုက်

လေ၏။ ပြီးကားလေးသည် ရှေ့တိုးနောက်ဆုပ် ကွေငင်ပြီးနောက် မြေနှိလမ်းကလေးအတိုင်း မောင်းထွက်ကာ ကုက္ကိုင်းလမ်းပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းပြင်း တက်သွားလေတော့သည်။

ထိုကားကလေး အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းနှင်နေသည့်အချိန် မှာပင် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရုံး အတွင်းရှိ အရေးပေါ် ဆက်သွယ်ရေးခန်း တွင်တာဝန်ကျနေသည့် စာရေးစာသင် ချန်ဒရာဆီသို့ ဖုန်းဝင်လာ လေ၏။

ချန်ဒရာက နားထောင်သည်အခါ စုံထောက်ရဲလှထံလာ သော ဖုန်းဖြစ်နေလေသည်။

ရုံးတွင် တာဝန်ဖြင့် တစ်ညတာနေရသော စုံထောက်ရဲလှ ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်၏။ ဟဲလိုမှစ၍ သူတို့စကားတွေ အများကြီးပြော ကြပြီးနောက် ဖုန်းချလိုက်သည်။ စာရေးစာသင်ချန်ဒရာမှာ ကိုယ်နှင့် မဆိုင်သဖြင့် ဘာကိုမျှ စုံထောက်ရဲလှထံ မဖေးဘဲ သူ့အလုပ်ကိုသာ သူ့လုပ်နေ၏။

စုံထောက်ရဲလှသည် သူ၏ပစ္စည်းပစ္စယများကို သိမ်းဆည်း ကာအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

ထိုအချိန်ကား ညကိုးနာရီရှိပြီ ဖြစ်လေသည်။

စီအိုင်ဒီဝင်းတွင် ခွေးလေခွေးလွင့်များမှအစ ထိန်းသိမ်းသူ လူရှင်းနေ၏။ စုံထောက်ရဲလှသည် အရာရှိချုပ်ထံသော်လည်းကောင်း၊ ခြေသံတဂေါက်ဂေါက် နင်းဝင်သွားပြီးနောက် စုံထောက်မင်းကြီး

စတီဗင် အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ အစောင့်ကုလားပုလိပ်နှင့် စကားပြောပြီးနောက် ခဏအကြာတွင် စုံထောက်မင်းကြီး အိမ်မှ တံခါးပွင့်သွားလေ၏။

အက်ဒမန်ကျွန်း ကျွန်းပိုင်ကြီး မစ္စတာရမ်မှာ ညပိုင်းတွင် အိပ်တတ်သူမဟုတ်ပေ။ သူ၏အမည်ရင်းမှာ နာတာရမ်သီဖြစ်၏။ ကလကတ္တားရှိ ပုလိပ်ခရိုင်ဝန်ဘဝမှ အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ ကျွန်းပိုင်ကြီး အဖြစ်ပြောင်းရွှေ့လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုရပါလျှင် ကျွန်းပိုင်ဆိုသည် မှာ ထောင်ပိုင်သာဖြစ်၏။ ပင်လယ်ပြင်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရခြင်း ဦးသူလည်း တစ်ကျွန်းကျသူဖြစ်ကြောင်း သိနေလေ၏။

သူ့အိမ်ထောင်သည် ဇနီးမှာ ခရိုင်ဝန်ဘဝကပင် ဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူ့တွင် သမီးကလေးတစ်ယောက်နှင့် အခိုင်းအစေ သုံး ယောက်သာအဖော်ရှိလေ၏။ သမီးကလေး ဒေဗီရမ်မှာ မိန်းကလေး ဆိုသော်လည်း ယောကျ်ားဆန်ဆန်ရှိ၏။

အတိုက်အခိုက် အထိုးအသတ်တို့ကို အားသန်လှသည်။ ကျွန်းသို့ရောက်သည့်အခါ ပို့ဘလဲယားကျွန်းပိုင် အဆောက်အဦး ကြီးတွင် သမီးနှင့်သူနှစ်ဦးထဲနေရ၏။ တော်ပါသေး၏။ သမီးက ယောကျ်ားဆန်ဆန်ဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိုအဖော်လုပ်သည်။ မြင်းစီး၊ ဘိ လီယက်ထိုး၊ ပြေးလွှားအစုံ။

တစ်ခါတစ်ရံ ညများတွင်သားအဖနှစ်ယောက် စစ်တုရင် ကစားကြသည်။

ပင်လယ်ပြင်သို့ ဖြတ်တိုက်လာသော လေအေးအေးကလေး ကို အရသာခံရင်း သားအဖ အငြင်းပွား ရသည်မှာ ဖျော်ဖို့ကောင်း ၏။

ဤသို့ပင်နှင့် မစ္စတာရမ်မှာ ညပိုင်းတွင် နာရီပြန်နှစ်ချက် အထိ မအိပ်ဘဲနေသော အကျင့်စွဲလာ၏။

သမီးလေးဒေဗီရမ်နှင့် ကစားသည်ဖြစ်စေ၊ မကစားသည် ဖြစ်စေ သူမအိပ်။ ကျွန်းပိုင်မြို့ကြီး၏ ရှေ့ကွက်လပ်တွင် ထိုင်ကာ နေတတ်ပေသည်။ သည်လို အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သူထံတွင် တစ်ကျွန်းစံ ထောင်သားပေါင်းများစွာရှိ၏။ ထောင်သားဟူ၍ လူဆိုး လူမိုက်များမဟုတ်ပေ။ အိန္ဒိယနယ်ရှိ ဆစ်တော်လှန်ရေးသမားများ၊ အိန္ဒိယမဟာရာဇာ စော်ဘွားများ၏ တပ်သားများ၊ မြန်မာနိုင်ငံရှိ အင်္ဂလိပ်အစိုးရအား တော်လှန်ပုန်ကန်သော ဗမာ၊ ရခိုင်၊ ချင်း၊ ကရင်၊ မွန်၊ ရခိုင်တိုင်းရင်းသားများရှိ၏။ အများဆုံးသည်ကား ၁၉၃၆-ခုနှစ် က လယ်သမားသူပုန်များ ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့ဆိုင် ဆောင် ဂဠုန်ဆရာစံအား ကြိုးပေးပြီးနောက် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ လယ်သမားသူပုန်တို့မှာ တစ်ကျွန်းသို့ အပို့ခံခဲ့ရ၏။

ဤနေရာတွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရက လူထုညစ်ညူး၏။ တစ်ကျွန်းစံများအား ထောင်သွင်းအကျဉ်းချုပ်ပေး၊ မိသား

တိုင်းဒေသလုံး၌ ဤကုန်းတွင် အိမ်ဆောက်ခွင့်၊ အလုပ်လုပ်ခွင့် ပေးခဲ့
လေ၏။ တစ်ကုန်းစံများက အိမ်ရာထူထောင်ကြသည်။ စီးပွားလုပ်
ကြသည်။ ကုန်းသည် ထောင်နှင့်မတူဘဲ လွတ်လပ်နေ၏။

အမှုအခင်းတို့လည်း မဖြစ်။

သည်တော့လည်း ကျွန်းပိုင်အဆင့်ဆင့်ပြောင်းပြီးနောက် သူ
ဤကုန်းတွင် အုပ်ချုပ်ခွင့်ရသည်မှာ အခွင့်အလမ်းကောင်းလိုပင်
ဖြစ်နေသည်။ သို့ကြောင့်ပင် ကျွန်းပိုင်ကြီးဖြစ်သော မစ္စတာရမ်မှာ
မြင်းစီးခြင်း၊ ဘီလီယက်ထိုးခြင်း၊ အမဲလိုက်ခြင်းပြုပြီးနောက် ညစာ
စားကာ သမီးလေဒေဗီရမ်နှင့် စစ်တုရင်ကို အေးအေးဆေးဆေး
ကစားနိုင်ခဲ့ပေသည်။

မကစားလျှင်လည်း အိမ်ရှေ့ကမ်းခြေမှာထိုင်၍ နားနိုင်သေး
သည်။ ထိုအချိန်မျိုးကျလေမှ မဒရပ်မြို့မှ သံကြိုးတစ်စောင်ရ၏။
မြန်မာပြည်ရှိ မြို့နယ်လူကြီးဖြစ်သူထံမှ ရိုက်လိုက်သော သံကြိုးစာ
ဖြစ်လေသည်။ စာ၏အဓိပ္ပာယ်မှာ ...

“မကြာခင် လူတစ်စု ရောက်လာမည်။ အနက်ရောင်
ကူညီပါ”

ဒါပဲဖြစ်၏။

မဒရပ်မြို့ပိုင်ထံမှ လာလေသဖြင့် မစ္စတာရမ် ဂရုစိုက်ရပေ
မည်။ ပုလိပ်အဖွဲ့ထံ ညွှန်ကြားရပေမည်။

ထိုညွှန်ကြားချက် ထုတ်၍ သိပ်မကြာခင် မြန်မာပြည်
ရန်ကုန် မြို့ရှိ စုံထောက်မင်းကြီးထံမှလည်း သံကြိုးစာတစ်စောင်
ရောက် လာ၏။

“အလွတ်စုံထောက် ရောက်မည်။

ကူညီပါ”

မစ္စတာရမ်သည် ကလကတ္တား ခရိုင်ဝန်လုပ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း
အပေါ်စီးမှ ညွှန်ကြားသူ၊ ဩဝါဒပေးသူ၊ မိန့်ခွန်းပြောသူသာ ဖြစ်လေ
သဖြင့် သူတို့ရိုက်လိုက်သော သံကြိုးစာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ယေ
ဘာမှလည်း မလုပ်တတ်ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် သမီးဒေဗီတို့ဖြစ်။
သမီးက ပြုံးရင်းဖြင့် သူလုပ်ပေးမည် ဆိုလေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရာထူးရှိ လူကြီးဆိုသည်မှာ ယေဘာ
လုပ်ပေးမည်ဆိုလျှင် ကျေနပ်နေလေသည်။

ကျေနပ်သည်အတိုင်းပင် အိမ်ရှေ့တွင် ထိုင်ရင်း လျှောက်
ခံနေလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်းပိုင်ကြီး မစ္စတာရမ်၏ သမီးဒေဗီ
သည် သူမ၏ အိမ်ခန်းတွင် ထိုင်လျက် သံကြိုးစာတစ်စောင်
ဖတ်လျက် ရှိ၏။

“အလွတ်စုံထောက် ရောက်မည်။

ကူညီပါ”

ဆိုသော မြန်မာနိုင်ငံ စုံထောက်မင်းကြီး စတီဗင်၏ စာဖြစ်သည်။ ထိုစာအား သူ့ဘေးဖယ်လိုက်၏။

ထိုစာက ဒေဗီရမ်နှင့် လုံးလုံးမျှ မသက်ဆိုင်ပါ။ သို့ကြောင့် ဘေးဖယ်လိုက်ခြင်းပင်။

“မကြာခင် လူတစ်စု ရောက်လာမည်။

အနက်ရောင်ကို ကူညီပါ”

မဒရစ်စ်မြို့မှ ရိုက်လိုက်သော သံကြိုးစာဖြစ်သည်။

ထိုစာကိုမူ ဒေဗီရမ် ကြိုက်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒေဗီရမ်က အနက်ရောင်အား နှစ်သက်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမက နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကလေး တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး၊ အဝတ်ဘီရိုကို ဖွင့်လိုက်ကာ ဘီရိုချိတ်တွင် ချိတ်ထားသည့် အထက်အောက် အနက်ရောင်ဝတ်စုံအား တစ်ဖုံစီဖုံ ကြည့်နေမိ၏။

အင်္ကျီ၏ကျောဘက်တွင် မြွေဟောက်တစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်နေပုံပါလေသည်။ ပါးပျဉ်းထဲတွင်တော့ သူ၏ဂိုဏ်းဝင် အမှတ်ပါလေ၏။

သူမအတွက် ဂိုဏ်းမှပေးထားသော အမှတ်သည်ကား နံပါတ် ရှစ်ဂဏန်းဖြစ်ပေတော့သည်။



(၁၆)

နတ်သမီးနှစ်ဖက်ပျက်တို့

ခရီးထွက်ရတော့မည်ဆို၍ မိမိစံ စိတ်တွေလှုပ်ရှားကာ အိပ်မပျော်။ တိုက်အတွင်းသို့ မြွေရောက်သည် ညကစ၍ သူ့မှာ သူ့၏ အခန်းမှာမအိပ်။ ကိုမိုးနိုင် နေသည် စာကြည့်ခန်းတွင်သာ ထားနေ၏။

ကိုမိုးနိုင်က သူ့အိပ်သည် ခုတင်လေးကို သူ့အားပေးကာ သူကတော့ စာအုပ်ပုံတွေကြားတွင် အိပ်၏။

ဦးလေးဦးမင်းအောင်နှင့် သူ့အဖော် ခေတ်ထင်ထင်ဆိုသူတို့ ကတော့ အဖေဦးကျော်စံ၏ အခန်းတွင် အိပ်ကြသည်။

ညက ဆယ့်တစ်နာရီရှိလေပြီ။

စစ်ဟရီ စခန်းဆီမှ ကင်းသံချောင်း ခေါက်သံတွေကြား

နေရ၏။ ဦးလေးမင်းအောင်တို့တော့ အိပ်ပြီထင်၏။ ဘာသံမျှ မကြားရ။

ကိုမိုးခိုင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် သိပ်အိပ်သူမဟုတ်။ စာမေးပွဲ ဖြေရမည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်လိုပင် စာအုပ်တွေ တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် ဖတ်နေသည်။

ခုတစ်ပေါ်က စာခြင်ထောင်ပါးပါးကလေးထဲတွင် ရှိနေလေ သော သူမကို ဖုတ်လေသည့်ငမိ ရှိသည်တောင် မထင်။

တစ်ချက်ကလေးပင်လျှင် ငဲ့စောင်းကြည့်နေဖော်မရ။

ဘယ်လိုလူကြီးမှန်းမသိ။

ဘယ်လို ယောက်ျားမျိုးမှန်းမသိ။

သူမမြင်ဖူးလေသမျှ ကျောင်းကယောက်ျားတွေများဆို မိန်းမ လှကလေးတွေကို အရောဝင်ချင်လွန်းလှသဖြင့် လက်ဆောင်တွေ ဝယ် ပေး၊ အစားအစာတွေ ဝယ်ကျွေး၊ ပရောပရီ လုပ်ကြံလွန်းသဖြင့် ရွံ့ ဝိုပင်ကောင်းလှ၏။

အချို့ယောက်ျားများဆိုလျှင် မိန်းကလေးများကဲ့သို့ပင် ပေါင်ဒါ၊ သနပ်ခါး၊ အလှရည်၊ ကော့စမစ်တစ်၊ ရေမွှေးတရွှမ်းရွှမ်း ပန်းမပန်ရုံ တစ်မယ်ရှိကာ အဝတ်အစား အမျိုးမျိုး ဆဲလှယ်လျက် မိန်းကလေးများရှေ့တွင် လှလုံးတပြုပြု ရှိတတ်၏။

သည်လူကြီးကျတော့လည်း ဘယ်လိုလူကြီးမှန်း မသိ။

သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေသော်လည်း ပြုပြင်ပြင်မရှိ။ မျက်နှာကြီး တည်ရသည့်ကြားထဲ မျက်မှန်ကြီးကို တပ်ထား သေး၏။ နှုတ်ခမ်းမွှေးလည်းထား ထားသေး၏။

ဒါပေမယ့် ကြည့်လိုတော့ ကောင်းလှ၏။

ကျောင်းတွင် ကျောင်းသားသစ် မိတ်ဆက်ပွဲ၌ ထိုလူကြီးက ဟံအလိုချည်၊ အယ်လ်ပါကားတိုက်ပုံနှင့် အလွန်ပင် ကျက်သရေရှိကာ မိန်းကလေးတိုင်းက နှစ်ခါသုံးခါ ငေးကြည့်ရင်း မိတ်ဆက်လိုကြ ပေ၏။

တစ်ခါတွင် ဖာသာဂျက်ဆင်၏ တပည့်၏ဖိတ်ပွဲ၌ မီးဆိုး ရောင် ဥရောပဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်မှာ ကမ္ဘာကျော်ရှင်ရှင်မင်းသား ဗလင်တီနိုနှင့်ပင် မလဲနိုင်ပေ။

ဝန်ကတော်များပင်လျှင် သူ့နားသို့ဝိုင်း၏။

ကျောင်းသူဆိုလျှင် ဆိုဖွယ်မရှိတော့။

သို့ဖြစ်ပေငြား.....

ထိုလူကြီးကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်ရှိ၏။

ရယ်ရွှင်ပြုံးတုံ့မပြုံးတုံ့နှင့် သူ့အသွင်မှာ မိန်းကလေးများ အသဲယားစရာ။

ခုလည်း မိမိစံ (အသည်း)ယားနေပေသည်။

ထိုလူကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ဝါတော်ရပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လုပ်နေ၏။

သူမကို ဂရုမစိုက်။ ဂရုစိုက်အောင်တော့ လုပ်ရမည်။

စာအုပ်ပုံကြီးကို ခေါင်းထိုးကာနေ၏။ လှည့်၍ပင်မကြည့်။ ကြည့်အောင်လည်း လုပ်ချင်၏။

သူမသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ခဏကွေးကွေးကလေးလှဲနေလိုက်သည်။ ဟောက်သံကိုပင် ပြုလိုက်၏။

ထိုလူကြီး၏ စာရွက်လှန်သံ တဖျတ်ဖျတ် ကြားနေရသည်။ ခဏနေတော့မှ သူမအသံကုန် ထအော်လိုက်၏။

“မြွေ.... မြွေ... လုပ်ကြပါ မြွေ”

သူမ၏ အသံမှာ ဘဝင်ညံ့သည်မဟုတ်သော်လည်း တစ်တိုက်လုံးတော့ ညံ့သွားပေ၏။

ဦးလေးမင်းအောင်နှင့် ဧည့်သည်ကိုတင်ဝတို့ ထလာကာ စာကြည့်ခန်းသို့ ဝင်လာ၏။ မြွေကို လိုက်၍ရှာကြသည်။

သူမက ခုတင်ပေါ်မှ လူးလိမ့်အော်နေဆဲ...

ဦးလေးမင်းအောင်က အတင်းနှိုးကာ ကိုတင်ဝကို ရေခပ်ခိုင်း၏။ ခပ်လာသော ရေကို သောက်ရင်း ထိုလူကြီးအား ကြည့်၏။ ထိုလူကြီးက ငြိမ်သက်စွာထိုင်၍ စာဖတ်နေပေသည်။

ဦးလေးမင်းအောင်က စိတ်စွဲလို ဖြစ်တာပါဟုဆိုကာ နှစ်သိမ့်မှုပေးရင်း ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

ထိုလူကြီးက မလှုပ်။ အသက်မဲ့ သူလိုပင်ရှိ၏။ တော်တော်ဒေါသဖြစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူကြီး။

တကယ်ဆို သူမက “မြွေ...မြွေ” ဟုအော်လိုက်လျှင် သူမထံသို့ ပြေးလာကာ ပွေ့ဖက်ပါတော့လား။ ခုတော့ သူက ခပ်တည်တည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နတ်သမီးအိပ်မက်ပျက်တဲ့ ညတော့ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။



(၁၇)

ပင်လယ်တွင်းမှ ဗဟုရာဇာရီ

ထိုနေ့နံနက်ခင်း ကွင်းပြင်ကြီး တစ်ခုလုံး နှင်းတို့ဖြင့် ဆို၊ ဆိုင်းပိတ်ဆီးနေ၏။ နှင်းတို့ဖြင့် အနောက်ဘက်သစ်တောများဆီသို့ လည်းကောင်း၊ အရှေ့ဘက် လွင်တီးခေါင်ခေါင်ကြီးဆီသို့လည်းကောင်း၊ မြောက်ဘက် ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆီသို့လည်းကောင်း မမြင်ရ။

သို့သော် မြင်းတစ်စီးကား ထိုနှင်းတောကြီးအား ထိုးခွဲလျက် အပြေးနှင်နေ၏။ နှင်းစွတ်ခရောင်း မြေကြမ်းမှာ မြင်းကပြေးလို့ ကောင်း နေသည်ထင်။ ခွာသံညီညီပေး၍ ဒုန်းစိုင်းနေ၏။

မြင်းက တောင်ဆီမှမြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၏။

နှင်းသင်တိုင်းကြားတွင် ပြေးလွှားသော မြင်းမှာ ပင်လယ်စပ် ဆီသို့ရောက်လှလှ...

အားစိုက်ပြေးလွှားနေရင်းမှ ဇက်ကြိုးအား တိခနဲအဆွဲခံ လိုက်ရသဖြင့် နှာမှုတ်သံပင် မပြုဘဲ တုန်ခနဲရပ်သွားသည်။ ထိုနေ ရာက ပင်လယ်ဆီမှ လှိုင်းသံတဝေါဝေါကို ကြားရသော နေရာဖြစ် လေ၏။

သို့သော် ပင်လယ်နှင့်တော့ ဝေးပေးသေး၏။

အလိုလေးဆူးခွယ်ချုံတန်းများ၊ ခံပင်တန်းများ၊ ဝက်လာ ရိုင်းချုံများကို ဖြတ်လေမှသောင်ပြင်ကျယ်သို့ ရောက်မည်။ ထိုသောင် ပြင်ကြီးကျော်လေမှ ပင်လယ်ပြင်။

မြင်းရပ်သည်နှင့် မြင်းပေါ်မှာ အနက်ရောင် မြင်းစီးကလွှား ခနဲခုန်ဆင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲကာခံတော၊ ချုံတောတို့ကို ဖြတ်နေလေသည်။ မြင်းစီးအနက်ရောက်မှာ စောင်း ဝတ်မြင်းကြီးကို ချစ်ပုံရလေ၏။ ချုံတန်းကြမ်းကြမ်းထဲ မဖြတ်သန်ဘဲ ပါးချပ်ကလေးအား ပွတ်သပ်ဆွဲရင်း တောချုံတန်းကို ဖြတ်ကာ လှိုင်း တို့နှင့်ရင်ဆိုင်ရာ သောင်ပြင်တွင် ရပ်လိုက်၏။

နောက်တော့ သူသည် မြင်းနှင့်အတူပင် ထွင်ရပ်ရင်း ပင်လယ်ဆီသို့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးနေသည်။ ပင်လယ်ဆီမှ ဖြစ်သော

တိုက်ခတ်လာသော လေနုနုလေးက သူ့ဆံနွယ်တို့ကို တိုထိမြတ်
သန်းလေရာ ဆံနွယ်တို့မှာ နောက်သို့လွင့်လွင့် ဖွားဖွားရှိလေသည်။

တကယ်တော့ သူသည် မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

အမည်က ဒေဗီရမ်။

အက်ဒမန်တောင်ကျွန်း၏ စတုတ္ထမြောက် ကျွန်းပိုင်ကပြား
ကြီး မစ္စတာရမ်၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်ပေသည်။ သူမက
မိတဆိုးသမီး။ သူမ တစ်ဆယ့်နှစ် နှစ်အရွယ်ကပင် မိခင်ကြီးက
ကလကတ္တားမြို့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်ပြီးနောက်
ဖခင်ကြီး တာဝန်ကျရာ ဘုံသော၊ မဒရပ်စ်၊ ကလကတ္တားမြို့တို့တွင်
လှည့်လည်နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း ပညာကောင်းစွာ မသင်ခဲ့ရပေ။

အတန်းပညာ ရှစ်တန်းနှင့်ပင် ဖခင်၏အလုပ်တို့ကို ကူညီ
နေခဲ့သည်။ မစ္စတာရမ်မှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာကိုးကွယ်ပြီး၊ အနောက်
တိုင်းဆန်ဆန်နေသော်လည်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုခြင်းမရှိ။ သမီး
လေးဒေဗီရမ်ကိုသာ အလိုလိုက်အကြိုက်ပေးနေစေခဲ့သည်။ ဒေဗီရမ်
တလေးက ဖခင်အလိုလိုက်သော်လည်း နွဲ့ဆိုးဆိုး၍ မိန်းကလေး
ဆန်ဆန်မနေ။

ယောက်ျားလေးများနှင့် ပေါင်းသည်။ ယောက်ျားလေးကဲ့
သို့ဝတ်ဆင်သည်။ ယောက်ျားလေးလို တွေးခေါ်သည်။ လက်ဝှေ့၊

ကျူဒိုတွေသင်သည်။ မြင်းစီးသည်။ ရေကူးသည်။ သေနတ်ပစ်
လေ့ကျင့်သည်။ မိန်းကလေးလိုမနေ၊ အလှမပြင်။

သို့သော် သူမတွင် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကပင် ထူးထွေဆန်း
ပြားသော စိတ်အစွဲတစ်ခုရှိ၏။ ထိုစိတ်အစွဲသည်ကား မြွေများကို
ထိတ်လန့်စွာ ချစ်ခင်စွဲလမ်းခြင်းပင်တည်း။

ဟုတ်သည်။

မြွေတွေကို သူချစ်၏။

ထိတ်လန့်စွာ ချစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိုရပါလျှင် မြွေကို မကြည့်ဘဲ မမြင်ဘဲမနေနိုင်။ ကြည့်
ပြီးလျှင်လည်း ထိဖို့ကိုင်ဖို့ မဆိုထားနှင့် အဝေးက လှမ်းမြင်ရသည်
ကိုပင် အသည်းတုန်၊ အူတုန်ကြောက်နေမိခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။
ထိုသို့ ကြောက်ရာတွင်လည်း တစ်ပတ်ဆယ်ရက် အိပ်ရာထက်တွင်
လှဲကာ၊ တစ်ပိတ်ပိတ်ကြောက်နေတတ်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မြွေကြီးက သူမအား ရစ်ပတ်ထား၏။
အသက် ရှူကြပ်လာကာ သေလုဖျောပါး ခံစားရကြောင်း အိပ်မက်
မက်ကာ “မြွေ...မြွေ”ဟု အသံထွက် လန့်အော်ကာနိုးပြီးနောက်
စော့အေးတို့ ပြန်နေလေသည်။ နောက်တော့ အိပ်မက်တို့တွင်
အသည်း တအေးအေးရှိနေတတ်၏။

ထိုကဲ့သို့သော ရင်သိမ့်သိမ့်ခံစားခြင်းကို သူမ မက်မော
လေ၏။ ဤသို့ပင် ခဏခဏ ခံစားချင်၏။ သူမ၏ စိတ်ခံစားမှုက
တစ်ပါးသူနှင့်မတူ၊ တစ်မှုဆန်းပြားခြားနားနေ၏။

ထို့ကြောင့် မြွေများပါရာ မျက်လှည့်ပိုင်း၊ အလမ္ဘာယံပိုင်း
များကိုလိုက်ကြည့်၏။ ရဲရဲကြည့်ခြင်းတော့မဟုတ်။ ခိုးကြောင်ခိုးတက်
ချောင်းကြည့်။ မြွေကြီးတွေက လျှောခနဲ တွန့်ကာလိမ်ကာ ခွေခွေပတ်
ပတ်သွားရင်း မျက်လုံးနက်နက်လေးဖြင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်။
လျှာကလေး ထုတ်ကာထုတ်ကာလုပ်ရင်း ပါးပျဉ်းထောင်၍ ခေါင်းကို
ဘယ်ညာယိမ်း၍ ရန်သူရှာတတ်သောမြွေကို သူမကချစ်၏။

သို့သော်လည်း တယားယားဖြင့် ရင်တုန်သော အချစ်ပင်။
ထိုအစွဲမှာ ငယ်စဉ်ကပင် သူမထံတွင် ကပ်ငြိ၏။ ဖျောက်ဖျက်၍မရ။

ထို့ကြောင့် မြွေရှုပ်ပုံကားချစ်များ၊ ဓာတ်ပုံ၊ ပန်းချီများ၊
မြွေရှုပ်ပန်းပု၊ မြွေရှုပ်ရင်ထိုး၊ မြွေလက်စွပ်၊ မြွေဆံညှပ်၊ မြွေလက်
ကောက်၊ မြွေရေခွံအင်္ကျီ၊ မြွေရေခွံပိုက်ဆံအိတ်၊ မြွေရေခွံဖိနပ်၊
မြွေရှုပ်ဆွဲကြိုး၊ မြွေရှုပ်နာရီ။ မြွေနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဘယ်လောက်
ပေးရပေးရ သူမဝယ်၏။

ပြီးနောက် မြွေအသင်းမှန်သမျှကိုလည်း အသင်းဝင်လုပ်
သည်။ လန်ဒန်ရှိ ကော်ပရာလပ်ဖိအသင်း၊ အိန္ဒိယနယူးဒေလီရှိ

ပရင့် စက်ဆန်တံအသင်း၊ အင်ဒိုချိုင်းနားမှ ကော်ပရာဒီအသင်း၊
မြန်မာနိုင်ငံရန်ကုန်မြို့မှ မြွေဟောက်နက်ပိုက်စသည်တို့တွင် အသင်း
ဝင်ခဲ့သည်။ ထိုအသင်းအဖွဲ့၊ ပိုက်များမှပို့သော အထိမ်းအမှတ်၊
တံဆိပ်၊ ပစ္စည်းတို့ကိုလည်း အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းထားတတ်၏။

သူမသည် ဤမျှပင် မြွေနှင့်ပတ်သက်၍ စွဲလမ်းသူဖြစ်၏။
စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် ယောက်ျားဆန်သော်လည်း မြွေနှင့်ပတ်သက်လာ
လျှင် မိန်းကလေးဆန်ဆန် ချစ်တတ်သလို၊ မိန်းကလေး ဆန်ဆန်ပင်
ကြောက်၏။

ခုရက်ပိုင်းတွင်လည်း မြွေရှုပ်ပုံသာမက မြွေအစစ်ကို သူ
တမ်းတလာ၏။ မြွေကိုကြည့်လိုမြင်လိုစေတွေ ပင်လယ်လှိုင်းကဲ့သို့
ထန်လာခိုက်မှာပင် မြန်မာပြည်မှာ ရိုက်လိုက်သည့်သံကြိုးစာကို သူမ
ရရှိလေ၏။

“အနက်ရောင်လာမည်” အနက်ရောင်သည် မြွေဟောက်
နက်ပိုက်၏ သင်္ကေတ။ ထိုသူတွေလာလျှင် မြွေပိတော့မည်။ သူမ
မြွေကိုတွေ့ရတော့မည်။ ဒေဗီရမ်ဆိုသော မိန်းကလေးက ပင်လယ်
ပြင်ကြီးကို ငေးရင်းနှစ်ခြိုက်ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိတော့သည်။



(၁၀)

ခရီးထွက်ကြခြင်း

“မြေမျှကျော်” အမည်ရ သင်္ဘောလေးသည် ပင်လယ်ပြင် လှိုင်းလုံးတွေကြား တစ်နာရီဆယ်မိုင်နှုန်းဖြင့် ခုတ်မောင်းနေလေ၏။

“မြေမျှကျော်”သည် ပင်လယ်ပြင်မီးပြများသို့ ရိက္ခာပိုလေ့ရှိသော ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောအလတ်စားဖြစ်၏။

အင်္ဂလန်အခွံ၊ အင်္ဂလန်အင်ဂျင်ဖြင့် ဝမ်းနှင့်ကုန်းပတ်အခန်း ပါသင်္ဘောမျိုးဖြစ်ပေရာ၊ လုပ်ငန်းသုံးထက်၊ အပျော်စီးဆန်သော သင်္ဘောမျိုးပင်ဖြစ်သည်မို့ စီးရသူတို့ ဘဝင်ခိုက်စရာဖြစ်၏။

ထိုသင်္ဘောကလေးက ရေပြင်ကျယ်တွင် ရုန်းကန်ပြေး နေ၏။ ဝါလကင်းလွတ် သီတင်းကျွတ်ပြီးကာလမို့ ပင်လယ်ပြင်မှာ

သာမန် လှိုင်းခေါင်းဖြူတိုမှအပ မိုးတိမ်ကင်းရှင်း၍ ရေလမ်းသာသာ ယာယာရှိလေသည်။ မြေမျှကျော် ဦးချွန်ပြားမှ ရေလွှာကို ထိုးခွဲ၍ ရှေ့သို့သွားပေရာ သင်္ဘောဦးအနီးမှာ ရေပန်းရေမွှားတို့ တဖွားဖွား လွင့်စင်နေပေသည်။

သင်္ဘောဦးဘက်ရှိ ကြီးချည်သံတိုင်ကြီးများအနီး သင်္ဘော လက်ရမ်းတွင် မိမိစံကရပ်ရင်း ပင်လယ်ကြီးကိုငေးနေ၏။

မိုးပြာရောင်ကောင်းကင်အောက်မှ အပြာရင့်ရင့်အရောင်လို မြင်နေရသော ပင်လယ်ပြာကြီးမှာ သူမအတွက် အထူးအဆန်း ဖြစ် နေသည်။ သူမသည် ရေလမ်းခရီးကို သွားဖူးသူမဟုတ်။ ရေနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဂျက်ဆင်အသင်းသူ မေရီတို့နှင့် အင်းယား ရွာသစ်အနီးရှိ ကန်တွင်း၌ ဘုတ်ကလပ်အသင်းလေ့ စီးဖူးရုံသာ။ ထိုစဉ်ကတော့ အင်းယားသည် ရေပြင်ကျယ်ကြီးဟု အထင်ရောက် ခဲ့၏။ ခုပင်လယ်ပြင်ကို မြင်ရလေတော့ အင်းယားသည် အိုင်လေး တစ်အိုင်မျှသာ ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။

ခုလို အဆုံးအဆမရှိ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို မြင်ရလေသည် အခါ သူမရင်မှာ ပီတိပွားနေမိ၏။ ပင်လယ်ပြင်သို့ တိုက်လာသော လေအေးအေး၏ အထိအတွေ့ကလည်း နှလုံးကြည်ခွေ့ဖွယ်ရာပင်။

အထူးသဖြင့်တော့ မိမိစံအဖို့ တိုလူကြီးနှင့်အတူ ခရီးသွား ရခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ သိက္ခာတော်ရ ထိုလူကြီးကမူ ဦးလေးမင်း

အောင်၊ ကိုတင်ဝတီနှင့်အတူ သင်္ဘောသားအချို့နှင့် ပဲခဲင်တွင် စကား
ပြောနေသည်။

သူတို့ဘာအကြောင်း ပြောကြလေမလဲ။

အက်ဒမန်ကျွန်းအကြောင်း၊ ရတနာမြေပုံအကြောင်း ဒါတွေ
ပဲဖြစ်ချိန်မည်။ မိမိစံအဖို့ကတော့ ဒါတွေကို စိတ်မဝင်စား။ သူမ
စိတ်ဝင်စားသည်က ခရီးလမ်းတွင် တွေ့ရမည့် ပျော်စရာ ရင်ခုန်မှုသာ
လျှင်ဖြစ်ပေ၏။

ခက်သည်က မိမိစံဘဝတွင် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကပင်
ကျောင်းစာတွေနှင့်သာ နာမ်းလုံးခဲ့ရသည်။ အဖေဦးကျော်စံသည်
သူမကို ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက်၊ အစိုးရပိုင်းဆိုင်ရာ အရာရှိကြီး
တစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်ခဲ့သည်။ အဖေသာ မဟုတ် အမေကလည်း
ဤသို့ပင်။

ဖြစ်စေချင်၍လည်း အဖေသည် လမ်းမတော် တရုတ်စားပွဲ
ရုံတွင် စားပွဲထိုးလုပ်၏။ မြင်းလှည်းကိတ်တွင် ခရီးသည်ခေါ်သည်
အလုပ်လုပ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရင်းဖြင့်
အဖေသည် စာရေးစာချီ ကော်လာဖြူလူတန်းစားပင် မထားနိုင်ခဲ့သော
ပိကျူးကရင်လိုကျောင်းမျိုးမှာ ထား၏။ ပြီးတော့ ဂျက်ဆင်ကောလိပ်
သို့ပို့သည်။ မိမိစံကလည်း စာကိုသာကြိုးစား၏။

ကောလိပ်ကျောင်းသူ ဖြစ်သည်ပင်လျှင် ချစ်ရေးကြိုက်ရေး
မစဉ်းစားခဲ့။ ဘိုကေတပြောင်ပြောင်၊ ဘန်ကောက်တရွှမ်းရွှမ်းနှင့်
ကောလိပ်ဂျင် တစ်သိုက်တို့က ချစ်ရေးကြိုက်ရေး ဆိုကြသော်လည်း
သူမခေါင်းခါခဲ့သည်။ အခြားသူများအပေါ် မစဉ်းစားခဲ့သော်လည်း
ဖမ်ဖဲယားတစ်ပွဲတွင် တွေ့ရသော ထိုလူကြီးကိုတော့ စိတ်ဝင်စားမိ
သည်မှာ အမှန်။ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် တွေ့ဆုံပြီး ခင်မင်စမှာပင် ထိုလူကြီး
နှင့် ဝေးသွားခဲ့ရ၏။

အဖေဦးကျော်စံတွင် ရတနာမြေပုံရသည်မှစ၍ မြွေဟောက်
နက်ပိုင်း၏ အန္တရာယ်က သူမတို့သားအဖနှစ်ယောက်အပေါ် စုပြု
ကျရောက်လာ၏။

သားအဖနှစ်ယောက်မှာ တကွတပြား ပုန်းအောင်းနေထိုင်
ခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံးတော့ အဖေဦးကျော်စံသည် ဘယ်သို့သော ဆိုဆိုး
ရွားရွား အန္တရာယ်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်မသိ။ ရတနာမြေပုံကို
သူ့ထံတွင်ပင် မထားရဲတော့ပါပဲ။ သူမထံသို့ ပို့လိုက်ရာ သူ့ဘာဝ
အရှုံးမီးပိုင်း ဖြစ်ရတော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ အဖေ၏ဆရာမကြီးဖြစ်သော မစ်ရှင်သင်တန်းအုပ်
ကြီး နော်ဆေးလီအား ကူညီပါရန် တိုင်ပင်သည့်အခါ ဆရာမကြီးက
သူ၏တပည့်ဖြစ်ခဲ့သူ ဆားပုလင်းသက်ပြင်းဆိုသူနှင့် တွေ့ဖူး၏။
ထိုစဉ်က ဆားပုလင်းသက်ပြင်းမှာ ယခုတွင် ဒဏ်ရာရထားသဖြင့်
အင်းစိန်ဆေးရုံ၌ ကုသမှုပံ့ပိုးနေရပေသည်။

ကိုသက်ပြင်းက တစ်ဆင့် ထိုလူကြီးအား ပြန်တွေ့ရလေ၏။
ပြန်တွေ့ရတော့လည်း အားငယ်နေခိုက်မို့ အားရှိလိုက်ပါတီ။ ဝမ်းသာ
လိုက်ပါတီ။ သည်တော့လည်း ထိုလူကြီး စီမံသလိုပင် သူမလိုက်နာ
ခဲ့ရသည်မှာ ယခုအထိပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလူကြီးက ထိုင်ဆိုထိုင်၊ ထဆိုထ၊ သွားဆိုသွားနှင့် သူမ
မှာရုပ်သေး ရုပ်ကလေးဖြစ်နေ၏။ သူမအပေါ် စိုးမိုးလွန်းလှသဖြင့်
မုန်းဖို့ပင် ကောင်းပါသေးဟု တွေးကာ မိမိစံပြုံးလိုက်မိ၏။

ပင်လယ်ပြင်မှာ လေအေးအေးကလေး တိုက်နေသည်။
မြေမျှကျော် သင်္ဘောကလေးက မှန်မှန်မောင်းနှင်နေဆဲ။ ထိုစဉ်မှာပင်
ထိုလူကြီးရောက်လာလေသည်။ ထိုလူကြီးပုံစံက မုန်းစရာ။ ဆံပင်က
ဖရိုဖရဲ၊ ကော်ကိုင်းမျက်မှန်ကြီးက ဝင့်ဝင့်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးက ထူထူ၊
အဖြူရောင် ရှုပ်လက်တိုပေါ်မှာ အုန်းခွံရောင် ဆွယ်တာကွာစိတစ်ထပ်
ဝတ်လို့။ အုန်းခွံရောင် ဘောင်းဘီ၊ ရှူးအဖြူနှင့် ထိုလူကြီးက
ခန့်ခန့် ညားညား။

သူ့ကိုယ်သူ လူကြီးဂိုက်ဖမ်းနေ၏။ ထိုလူကြီးသည် ခြေ
လှမ်းမှန်မှန်လျှောက်လာရင်း သင်္ဘောလက်ရမ်းမှာ မိုးပြာရောင်ဖဲသား
ထက်အောက်ဆင်တူနှင့် နွဲ့နွဲ့ကလေးရပ်နေသော သူမကို တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်ပြီး...

“မိစ်... တို့တစ်တွေက အပျော်ခရီးထွက်လာတာ မဟုတ်

ဘူး။ သတိနဲ့နေပါ။ ပင်လယ်က မာယာများသလို၊ လူတွေကလဲ
မာယာများတယ်။ ဒီည မိစ်စောစောအိပ်၊ အိပ်ခန်းက တစ်ခန်းပဲရ
တယ်။ မိစ်အိပ်... ကိုယ်အပြင်မှာရှိမယ်”

ဒါပဲပြော၍ သူထွက်သွား၏။ တစ်လှမ်း... နှစ်လှမ်း သွား
ပြီးမှ “ဘာကိုမှ မကြောက်နဲ့” ဟုပြောကာ ပဲ့စင်ဆီသို့ ထွက်သွား
လေ၏။

ထိုသောအခါ ရင်မှာဟာတာတာ ဖြစ်ကျန်ရစ်သူက မိမိစံ
ဖြစ်ပေသည်။



(၁၉)

ပင်လယ်ထဲမှ မြေတူနီသံ

နေဝင်ပေတော့မည်။

နေလုံးကြီးသည် ပင်လယ်ထဲသို့ ငုတ်လျှိုးခါနီးတွင် နီမြန်းသော မျက်နှာဖြင့် ပင်လယ်သို့ ကြည့်လေသလား။ ရေစိမ်းပြာပြာမှာ နီဝါပြာစိမ်းဖြင့် သက်တန်ရောင် ရေပြင်ကြီး ဖြစ်လို့နေ၏။

မိမိစံကလေးမှာ ဝင်လှလှနေလုံးနှင့် ရောင်စုံအလှဆင်ထားသော ရေပြင်ကြီးကို တအံ့တအား ငေးမောနေရင်း ပြုံးပျော်နေ၏။

နေဝင်လှ ဆည်းဆာချိန်ပင်တည်း။ ဆည်းဆာအချိန်မှာ မြင်ရလျှင်အကျည်းတန်ပင် လှတတ်သည်ဟု သူကြားဖူး၏။ မိမိစံက

အကျည်းတန် မဟုတ်လေတော့ ပို၍ပင်လှတော့သည်။ လေအနော့မှာ လှုပ်ရှားနေသော ဆံ့နွယ်ဆံ့စ၊ ရွှေအဆင်းသို့ ဝင်းအိသောအသား၊ ညီညာနဖူး၊ မျက်ခုံးသွယ်သွယ်၊ ကြည့်စင်နက်စိုသော မျက်လုံးအစုံက မျက်တောင်ကော့ကော့၏ အလှုပ်အရှားအောက်မှ ရွှန်းရွှန်းပပ၊ ဖြောင့်စင်းသောနှာတံ၊ မိုးမိုးအိအိပါးပြင်၊ နီလွင်စိုသော နှုတ်ခင်းဖူးဖူး။

သူမချောပါသည်။ ချစ်စရာလည်း ကောင်းပါသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာလည်း ပြောစရာမရှိ၊ တင်းတင်းရစ်ရစ် တစ်တစ်မိုးမိုးဖြင့် ကြည့်သူမြင်သူ ပရိသတို့ အသက်ရှူမှားစရာပင် ဖြစ်လေ၏။

ဤမျှချော၊ ဤမျှလှသော မိန်းကလေးမှာ အန္တရာယ်ကြားသို့ သားကောင်သဖွယ် ကျရောက်နေ၏။ အန္တရာယ်ကလည်း သေးသေးမွှားမွှားမဟုတ်။

မြေဟောက်နက်ဝိုင်းမှာ အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီ အစိုးရဘုရင်ခံကိုယ်တိုင်ပင် တုန်လှုပ်ရသော စုံထောက်မင်းကြီး ကိုယ်တိုင်ထိတ်လန့်ရသော ဒုစရိုက်ဝိုင်းကြီး ဖြစ်နေ၏။

နိုင်ငံရေးအခြေအနေမှာလည်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်ရန် အရိပ်အငွေ့တို့ လွှမ်းခြုံနေသလို၊ ကိုလိုနီနယ်ချဲ့ လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက် မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်း ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူများ၊ ကျောင်းသားများ၊ အုံကြွလှုပ်ရှားနေကြပေရာ မြူရှီကရက်

အရာရှိတို့မှာ တိုင်းရေးပြည်ရေးထက် မိမိတို့မိသားစုကောင်းစားရေး အတွက်သာတွေးကြပြီး၊ အခြီးကျက်အခြီးစား၊ ခေါင်းကျက်ခေါင်းစားရှိကြကုန်၏။

သို့ဖြင့် စစ်ဘက်ကတစ်လူ၊ ပုလိပ်ဖက်က တစ်မင်း၊ တရားရေးက တစ်စော်ဘွား ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒုစရိုက်သမားတို့မှာ အကာအကွယ်မဲ့ ပြည်သူလူထုအား ထင်တိုင်းနှိပ်စက်ပေတော့ရာ မိမိစံမှာလည်း ထိုပြည်သူလူထုထဲမှ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေ၏။

အလွန်ဆိုးသွမ်းသော မြေဟောက်နက်ဂိုဏ်းကြီး၏ သားကောင်အဖြစ် သနားစရာ တစ်ကောင်ကြွက် မိန်းကလေးဖြစ်လို့ နေ၏။

သည်လို မိန်းကလေးကို သူ့ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေခဲ့၏။ စောစောက သူမအလှအား ခဏတာငေးမော ကြည့်ရှုလိုက်မိခြင်းကို ပင်သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။

အင်းလေ... ပဲ့ပါသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မတော်တဆ ကြည့်မိတာဟု ဖြေတွေးလေး တွေးနေစဉ်မှာပင် နေလုံးကြီးက ပင်လယ်တွင်း သက်ဆင်းပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။

ထိုသောအခါ အမှောင်က ပင်လယ်အား ပွေ့ဖက်စပြု၏။ ဘယ်နေရာကိုပင် ကြည့်ကြည့်ရေပြင် မည်းမည်းကြီး။ ရေပြင်မည်း

မည်းကြီးဆီမှ လေနအေးမတိုက်တော့ပါဘဲ။ လောကနည်းနည်း ကြမ်းလာ၏။ ပင်လယ်မာယာက လူးလွန်လာချေပြီ။

ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မောင်းနေသည့် သင်္ဘောသည်ပင် လှုပ်ရမ်းလာ၏။ သူမ ရေပြင်သို့ ငုံ့ကြည့်၏။ လှိုင်းလုံးမည်းမည်းကြီးတို့ထကြွ ခို့မောက်လာသည်ကို မြင်ရလေသည်။

သူ မိမိစံ ရပ်နေရာသို့လာခဲ့၏။

“မအိပ်သေးဘူးလား မိစံ”

သူ့မေးသံကြောင့် မိမိစံက ဖျတ်ခနဲ ဖျက်နှာလှည့်လာ၏။

“အစောကြီးပဲ၊ ခုမှနေဝင်တာ”

ကလေး လေးလိုပင် ဆင်ခြေစကားဆိုသည်။

“ရာသီဥတု မကောင်းဘူး မိစံရဲ့။ ခဏကြာ လှိုင်းကြီးလာနိုင်တယ်။ မိစံ လှိုင်းမူးလိမ့်မယ်။ အခန်းထဲဝင်နေ အိပ်ဆေးသောက်အိပ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“လှိုင်းမူးတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“လှိုင်းကကြီးလာတော့ သင်္ဘောကမငြိမ်ဘူး၊ လူးလှိမ့်နေရော။ ဒီတော့ သင်္ဘောပေါ်ကလူတွေ ခေါင်းတွေမူးတာ၊ အံတာတွေ ဖြစ်ရော၊ ပင်လယ်ခရီး မသွားဖူးတဲ့ လူတွေဖြစ်တာ”

“အဲဒါမှ ဒုက္ခ၊ မိမိက အံ့ရတဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူး”

“ဒါကြောင့်လာ... အခန်းထဲဝင်တော့”

ကလေးတစ်ယောက်လို ခြိမ်းခြောက်ခေါ်ခဲ့လေမှ သူမလိုက်လာ၏။ ထိုစဉ်သင်္ဘောအင်ဂျင်ခန်းမှ မီးတို့ဖွင့်လိုက်သည်။

လေမှာလည်း အနည်းငယ်ပိုရမ်းလာသလို၊ လှိုင်းကလည်း ကြမ်းလာ၏။ မိမိမိမိတော့ လှိုင်းဒဏ်မခံရလေအောင် အိပ်ဆေးပျော့ပျော့ တစ်လုံးတိုက်ကာ အိပ်ခိုင်းလိုက်၏။

ပဲ့စင်ဆီမှ ရယ်သံကို ကြားနေရသည်။

ဦးမင်းအောင်နှင့် သင်္ဘောသားတို့ အဖွဲ့ကျကာ အရက်ပိုင်းထောင်နေကြပြီထင်၏။

သူသည် မိမိမိ၏ ခုတင်နံဘေး ခုံတွင်ထိုင်နေရင်း ရှေ့ဆက်ရမည်ခရီးကို တွေးနေမိ၏။

သူ့အဖို့ မိမိမိအန္တရာယ်မရှိအောင် ကာကွယ်ရမည် ဖြစ်သလို မိမိအတွက် ရည်မှန်းချက် ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်ဖို့လည်းလို၏။ မြေဟောက်ရာစာနှင့် ပတ်သက်သော အစအနကလေးများ ရထားသော်လည်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်တော့ မရှိသေး။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဂဗာနကမရှိပါပဲ မိမိတက်က သည်အတိုင်းပဲ မိမိမိသွားရာနောက် သက်တော်စောင့်တစ်ယောက်ပမာ လိုက်နေရတော့မှာ ဖြစ်သည်။

ခက်သည်က သူသည် အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ တစ်ခေါက်တစ်လေမှမရောက်ဖူး။ စာတွေ့သာရှိ၏။

အက်ဒမန်ကျွန်းတွင် ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရဦးမည်မသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လာခဲ့ပြီ... အက်ဒမန်ကျွန်းရေဟုသာ သူကြိုးဝါလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မိမိမိ၏အိပ်ပျော် အသက်ရှူသံကလေးကိုကြားလိုက်ရ၏။

သူသည် အပြင်သို့ထွက်လိုက်ပြီး အခန်းတံခါး ပိတ်လိုက်သည်။ ကောင်မလေး အေးအေးဆေးဆေး အိပ်ပါစေတော့။

အပြင်တွင် လေကတော်တော်အေးနေသည်။

လှိုင်းကမူ စောစောကလောက် မကြမ်းတော့၊ ငြိမ်သွားသည်။ သင်္ဘောကလေးကတော့ ပုံမှန်ခုတ်မောင်းနေ၏။ မအိပ်ချင်သေးသဖြင့် သူ မာလိန်ဖျူးနှင့် စကားစမြည် ပြောရန် အခန်းများဘေးမှလျှောက်လာစဉ် ...

“ရွှီး”ခနဲ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

မြွေတွန်သံဖြစ်လေသည်။ ပင်လယ်တွင်း သင်္ဘောပေါ်မှ မြွေတွန်သံ။ ထိုအသံကြောင့်ပင် ရှေ့ဆက်မသွားတော့မိပဲ မိမိမိ၏ အခန်းထဲသို့ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

အခန်းဝမှ ကပ်၍နားထောင်လျှင် ပိပိခံ၏အသက်ရှူသံလေး
ကို ကြားနေရ၏။

မိုးခိုင်းဆိုသောသူ မအိပ်ချင်သေး၍ အိပ်ဖန်စောင့် အဖြစ်
လုပ်နေပေတော့မည်။

□□□

(၂၀)

စိမ်းနေသည့် တစ်ကျွန်းမြေ

မြေမျှကျော်က ပို့ဘလဲယားဆိပ်ကမ်းသို့ ကပ်လိုက်သည်
နှင့် ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားပေ၏။

ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး၊ ပုလိပ်သားအချို့နှင့် ကျွန်းသူကျွန်း
သားတို့မှာ ပို့ဘလဲယားဆိပ်ကမ်းမှသည် မြေမျှကျော်ကို ကြိုဆို
နေကြပေ၏။

သင်္ဘောကပ်ပြီး ကုန်းဘောင်ထိုးလိုက်သည်နှင့် မိုးခိုင်းကမ်း
ပေါ်သို့တက်ကာ ပုလိပ်အရာရှိထံသွား၍ သင်္ဘောအမည်၊ ဝါလာ
သည်လူဦးရေ စာရင်းတို့ကို ပေးအပ်၏။ ပုလိပ်အရာရှိမှာ ဒီနှိယ

နယ်စွမ်းတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ်စကားကို ရည်မှန်စွာ ပြောတတ်သည်။
ပုလိပ်အရာရှိက ကျွန်းပိုင်မင်းကြီး မစွတာရမ်သီ၏ အမိန့်စာကို
သူ့ထံသို့ ပေး၏။

အမိန့်စာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

(၁) ကျွန်းတွင် အလည်အဖြစ် စိတ်ကြိုက်နေနိုင်သည်။

(၂) သင်္ဘောကို ဆိပ်ကမ်းတွင်ကပ်၍ ပစ္စည်းများတင်
ပြီးပါက ပုလိပ်ထံအပ်၍ ရေလယ်တွင် ကျောက်ချထား
ရမည်။

(၃) ပြန်ရမည့်ရက်မှာသာ ဆိပ်ကမ်းကပ်ရမည်။

ထိုအချက်များ လိုက်နာမှသာ ဆိပ်ကမ်းကပ်တက်ခွင့် ရှိရ
မည်ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ကိုနိုဆိုင်တို့ အဖွဲ့အနေဖြင့် ထိုအချက်များကို မလိုက်နာနိုင်
စရာမရှိပါ။ တစ်ကျွန်းစံများ ထွက်ပြေးမည်စိုးသဖြင့် ကျွန်း၏လှံခြံ၊
ရေးအရ သင်္ဘောအပေါ်ချမှတ်သည့် ဥပဒေအမိန့်သာ ဖြစ်သည်မို့
ကိုနိုဆိုင်က လိုက်နာမည်ဖြစ်ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက်
သည်။

သို့နှင့်လူတို့ကို ဆင်းခိုင်းလိုက်ပြီး အလုပ်သမားအချို့ကို
ခေါ်ကာ ပစ္စည်းများသယ်ခိုင်းလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ပိုးသားအနက်ရောင် ထက်အောက်ဆင်တူ
နှင့်ရင်ဘတ်တွင် အင်္ဂလိပ်ဂဏန်းရှစ် ရေးထိုးထားသော မိန်းမလှ
ကလေးတစ်ယောက် ကိုတင်ဝနှင့် စကားပြောနေသည်ကို ကိုနိုဆိုင်
တွေ့ရလေ၏။

သူတို့ဘယ်တုန်းက သိပါလိမ့်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ အိန္ဒိယကပြားမလေးဖြစ်ပြီး၊ အရှေ့
အနောက်သွေးနှောထားသဖြင့် အသားအရည်၊ ဆံပင်အရောင်၊ မျက်
လုံးမျက်ဖန်၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်တို့မှာ နှစ်မျိုး
စပ်လှပသူဖြစ်ပေ၏။

ရယ်ရယ်မောမော ခေါင်းခါလည်ခါ စကားပြောနေပုံက
လည်းကြည့်ကောင်းလှသဖြင့် ကြည့်နေစဉ် ပုလိပ်အရာရှိက အင်္ဂလိပ်
ဘာသာနှင့် ‘သူမက ကျွန်းပိုင်ကြီးသမီး’ဟုဆို၏။

“အော်” ဟု သူ့ရေရွတ်လိုက်ပြီး အားလုံးနေထိုင်ဖို့နေရာ
တစ်ခုစီစဉ်ရန် သတိရလာသည်။

သို့သော် သိပ်တော့ အခက်အခဲမရှိ။

နေရာရ၏။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် တရုတ်လူမျိုးမရှိသော ခြေမရှိဟူသည့်

စကားအတိုင်းပင်။ လောစံဆိုသူ တရုတ်တစ်ယောက်က နေရာထိုင်ခင်းပေးလေ၏။ လောစံက ပို့ဘလဲယားဈေးပိုင်းတွင် ဖျော်ပွဲစားရုံ ဇွင့်ထားသူ တရုတ်သူဌေးဖြစ်၏။

သူ့တွင် အိမ်နှစ်လုံး အလွတ်ရှိ၏။ ပို့ဘလဲယားကမ်းနားပိုင်းမှာဖြစ်သည်။ မြို့နှင့်ဝင်းနှင့် သစ်သားအိမ်တွေ ဖြစ်သည်။ လုံခြုံခိုင်ခန့်သည်။ နေလိုသလောက် ငှားမည်ဆိုလှ၏။ လောစံက သူဌေးပင် ဖြစ်လင့်ကစား စွပ်ပြဲအင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီပွပွ၊ ခုံဖိနပ်ဖြင့် သူ့အိမ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ငှားရန်လာရောက်စပ်၏။ စီးပွားရေးလာဘ် မြင်လှသည် လူမျိုးဟုသာ ဆိုချင်ပါ၏။

သို့နှင့် ဦးလေးဦးမင်းအောင်အား ပြောပြပြီး ထိုအိမ်အား ငှားကာ ပစ္စည်းတို့သယ်ပို့စေ၏။

သဘောသားတို့အတွက် တစ်အိမ်၊ သူတို့လေးယောက် အတွက်တစ်အိမ်။

ပစ္စည်းတွေနေရာချ၊ လူတွေအနေကျသွားသည်နှင့် ကိုမိုးခိုင်သည် မိမိစံအား ဘိုင်စကယ်နှင့်တင်ကာ ပို့ဘလဲယားကို လှည့်လည်ကြည့်၏။ ပို့ဘလဲယားမှာ အိန္ဒိယပိုင်ဖြစ်သော်လည်း အိန္ဒိယသိပ်မဆန်၊ မြန်မာဆန်သော ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်၏။

ကျွန်းပိုင်ရိပ်သာ၊ ဂါတ်ရိပ်သာ၊ ဆိပ်ကမ်း၊ ဈေးပိုင်း၊ မြို့လည်နာရီစင်၊ ဆေးရုံ၊ ပို့ဘလဲယားအကျဉ်းထောင်၊ ဒါပဲရှိ၏။

ပို့ဘလဲယားအကျဉ်းထောင်မှာ ကျွန်းတွင်အမှုထပ်ဖြစ်ပါက ထိုသူများအား ထောင်မှာထားသည်ဟု သိရပေသည်။ ထောင့်အပြင် တန်းမရှိဟု ဆိုကြသူများအတွက် ကျွန်းအပြင် ထောင်ရှိပါသေးလားဟု သူတွေ့ကာ ပြုံးမိ၏။

မြို့မှာလမ်းသုံးလမ်းရှိပြီး၊ ကျဉ်းကျဉ်းကလေးပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မြို့ပြင်ဆင်ခြေဖုံးတွေကတော့ လယ်ကွင်းတွေ၊ ရွာတွေဖြင့် ကျယ်ပြောလှသည်ကို မြင်နေရ၏။ သည်နေ့တော့ ဤမျှနှင့်ပင် တည်းအိမ်သို့ ပြန်ကာ ရေမိုးချိုးကာ လောစံ၏အိမ်မှာပင် ညစာစား၏။

ဦးနောက် မိမိစံအတွက် စီစဉ်ထားသည် အခန်းကိုစစ်ဆေးကာ မိမိစံအား အခန်းတွင်နေရန် မှာကြားပြီး သူ့အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ အလည်လာသည် မဟုတ်သဖြင့် သူ့အနေဖြင့် နားနားနေနေနေ၍မရ။ ရေစိမ်းမြေစိမ်းအား သိထားဖို့လိုပေလိမ့်မည်။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် မြေပုံအညွှန်းအတိုင်း ခရီးဆက်ရပေဦးမည် မဟုတ်ပါလား။



(၂၁)

မြေမျိုသူမှ ဗာဟုရှင်

အက်ဒမန်ကျွန်း၏ ညမှာတိတ်ဆိတ် ငြိမ်းချမ်းနေ၏။
 ပင်လယ်လေကလေး တဖြူးဖြူးဖြင့် အေးနေသလို မြို့အပြင်ကွင်းမှာ
 လည်း နှင်းတို့ဝေနေသည်။
 ကိုမိုးခိုင် ခြံအတွင်းမှ တိတ်တဆိတ်ပင် ထွက်ခဲ့၏။
 လောစံထံမှ အခကြေးငွေဖြင့် ငှားရမ်းထားသည့် ဘိုင်
 စကယ်က အသုံးဝင်လှသည်။
 မိမိအိပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဦးလေးမင်းအောင်နှင့် ကိုတင်ဝ

တို့လည်းမရှိ။ စောစောကပင် သူတို့ကို မြေမျှကျော် သင်္ဘောသား
 များနှင့်အတူ လောစံဆိုင်တွင် တွေ့နေရ၏။
 သူတို့သောက်ကြစားကြနှင့် တဟားဟား ဖြစ်နေကြသည်။
 သူ့မှာ မိမိအား တစ်အိမ်လုံးတွင် တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရ၍
 သိပ်တော့စိတ်မချ။ သို့သော် ခဏတာမို့သာ သူထွက်ခဲ့ခြင်းပင်။
 သူသွားလိုသည်က ကျွန်းပိုင်ရိပ်သာ။
 သူသည် ဘိုင်စကယ်ကို အမြန်နင်းလျက် ကျွန်းပိုင်ရိပ်သာ
 အနီးသို့ကပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်းပိုင်မင်းကြီးနေသည့် ရိပ်သာမှာ အုတ်စိ
 တံတိုင်းကြီး ကာရံထားပြီး၊ အလည်တွင် အုတ်နှင့်သစ်ရောစပ်သော
 တိုက်ခံအိမ်ဖြစ်သည်။ ခြံတွင်းတွင် သစ်ပင်ကြီးတို့မရှိသော်လည်း
 ပန်းနွယ်ပန်းချိုတို့တော့ရှိ၏။
 သူကျွန်းပိုင်ကြီးအား တွေ့ချင်၏။
 စုံထောက်ရဲလှမှတစ်ဆင့် စုံထောက်မင်းကြီးက သံကြိုးနိုတ်
 ထား၍ဖြစ်ပေသည်။
 မနက်ကပင် ဆိပ်ကမ်းပုလိပ်အရာရှိမှ တစ်ဆင့်ပြောရန်
 ကြံသေးသည်။ နေရေးထိုင်ရေးကြောင့် မပြောဖြစ်။ ထိုညမှာပင်
 ကျွန်းပိုင်ကြီး၏ သမီးဆိုသူအား အမှတ်မထင် ခြင်လိုက်ရသည်။
 သူတို့အထဲမှ ကိုတင်ဝဆိုသူနှင့် စကားပြောနေခြင်းပင်။

သို့ဆိုလျှင် ကိုတင်ဝနှင့် ကျွန်းပိုင်သမီးတို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိ
ပုံစင်။ ခုမှတော့ သလိုမဟုတ်။ တော်တော့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး...။

ဒါကိုလည်း သူသိချင်၏။

သို့ကြောင့်ပင် ကျွန်းပိုင်ရိပ်သာသို့ ဘိုင်စကယ်ပတ်စီးနေ
မိလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ကြီး၏အနောက်ဘက် ထောင့်ဆီမှ
ရိပ်ခနဲသော အရိပ်တစ်ခုကို သူ့မြင်လိုက်ရပေသည်။

သူသည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဘိုင်စကယ်ကို ချုံရိပ်သို့
ထိုးလိုက်ပြီး ပုန်းခိုကြည့်လိုက်သည်။

အရိပ်သည် အနက်ရောင်ဖြစ်ပြီး နံရံအတွင်းဘက်မှ ကျော်
တက်ကာ အပြင်လမ်းမသို့ ရောက်လာသည်။

အရိပ်သည် ဘေးဘီကိုဝှေ့ပိုက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်
အနောက်ဘက်ဆီသို့ ပြေးသွားလေ၏။

သူသည်လည်း ဘိုင်စကယ်ကိုထားခဲ့ကာ ထိုသူပြေးရာ
နောက်သို့ သစ်ပင်ချုံနွယ်များစွာကို ပုန်းကွယ်ရင်းလိုက်ခဲ့၏။

ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လိုက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ထိုသူနှင့်သူမှာ ဝါးနှစ်
ရိုက်ခန့်ဝေးနေသည်။

ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပါက
လှုပ်ရှားရန် မလွယ်သော အကွာအဝေး။

ထိုအနက်ရောင်သူမှာ မြန်လှ၏။

ရိပ်သာအပြင်ဘက် တောအုပ်တစ်ခုဆီသို့ ရောက်သွား၏။
ထိုနေရာကို သူသိ၏။ ထိုနေရာသည် ပို့ဘလဲယားမှ ဥတ္တရာရွာ၊
မပီတောင်းရွာ၊ မတူလာရွာသို့ သွားသော ကားလမ်းနံဘေးရှိတော
အုပ်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ညနေက ဘိုင်စကယ်ဖြင့်လှည့်ရင်း သိထား
ခဲ့သည်။

ကားလမ်း၊ ကားလမ်းဟုဆိုသော်လည်း ကျောက်ကြမ်း
လမ်းသာဖြစ်၏။

လမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက် အားလုံးမှာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ
ထူထပ်ပြီး သစ်ပင်ကြီးတို့လည်း ရှိပေသည်။ ဆိုရပါလျှင် ထိုနေရာ
သည် ဖုန်းဆိုးမြေသာ ဖြစ်လေ၏။

သူသည် တွေးရင်းနှင့်ပင် ထိုသူ၏နောက်သို့ လိုက်၏။
ထိုအခိုက် ထိုသူက ရပ်လိုက်၏။

အပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အောက်ခြေတွင်ဖြစ်၏။

ကန့်ပလာပင်ကြီးလား၊ တောင်မရိုးပင်ကြီးလား သူမခန့်
မှန်းနိုင်။

ထိုအပင်ကြီးအောက်တွင် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ထိုသူ့ထံမှ အသံကြားလိုက်ရလေသည်။

ထိုအသံကား မြွေတွန်သံပင်ဖြစ်တော့သည်။ မြွေတွန်သံ သုံးချက်မြည်၏။

သူနားထောင်နေသည်။ ချုံတန်းများဆီမှ တုန်ပြန်မြွေတွန် သံသုံးခါမြည်သံကြားရပြန်သည်။ ပြီးအနက်ရောင် လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

နောက်တော့ အမှောင်ည၏လရောင်ရေးရေးတွင် အနက် ရောင်နှစ်ဦးတို့ယှဉ်ရပ်ကာ စကားဆိုနေ၏။

ကိုမိုးနိုင် မလှုပ်မရှားဖြင့် ကြည့်နေသည်။

သိပ်တော့ မကြာပါ။ အနက်ရောင် လူတစ်ယောက် အနောက်ဘက် ချုံနောက်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

သည်တော့မှ ကျန်အနက်ရောင်လူမှာ သစ်ပင်ချုံတန်းတွေ ကြားဖြည်းလေးစွာ လျှောက်လာနေလေ၏။

ထိုသူသည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ ခြေလှမ်းပုံ၊ ကိုယ်ခွံပုံ၊ ခေါင်းပုံ။

သူကြည့်ရင်းနှင့်တွေး၊ တွေးရင်းနှင့်ကြည့်နေဆဲမှာပင် ထို

အနက်ရောင်လူထံမှ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကြီးတစ်ချက် ထွက်လာ ကာနောက်သို့ ယိုင်ယိုင်နဲ့နဲ့ ဆုတ်နေဆဲ၊ လျှောခနဲ ပြောင်ပြောင် လက်လက်အရောင်ရှိသည့် ဝါးလုံးခနဲ အကောင်ကြီးက ထိုသူထံသို့ ပြေးဝင်ရစ်ပတ်တော့သည်။

“အား... အ... အား”

စူးစူးဝါးဝါး ငယ်သံပါအော်သံမှာ မိန်းကလေးသံဖြစ်၏။

သူသည် ပုန်းခိုနေရာမှ လွှားခနဲ ခုန်ထွက်ကာ ပြေးသွား၏။ ပြီးမှခါးကြားမှ တောလိုက်ဓားကို ထုတ်လိုက်သည်။ ဝါးနှစ်ချိတ် အကွာအဝေးမှာ အတောင်နှစ်ဆယ်ကျော်သာ ဖြစ်သည်။ သူပြေး သွားလျှင် ခဏခြင်းရောက်နိုင်၏။ သို့သော် နွယ်ကဲ့သို့သော ချုံတန်း တွေက ရှုပ်နေ၏။ ပြေးလမ်းကမရှင်း။ ကြိုးစားပြေးလွှားရင်း ရောက် သွားလေတော့ မြင်ရလေသည့် မြင်ကွင်းမှာ မသက်သာလှ။

အနက်ရောင်၊ အဝါရောင်၊ အကွက်အကွက် ပါသော မြွေ ကြီးက ထိုအနက်ရောင်လူအား ရစ်ပတ်ထားပေ၏။ ထိုသူမှာ အစ်အစ် အသံမြည်လျက် လက်ဖြင့်မြွေကြီးအား ဆွဲဖယ်တွန်းထုတ်နေဆဲ။ မြွေကြီး၏ ဦးခေါင်းမှာထောင်လျက် ထိုသူ၏ဆံနွယ်တို့အား တို့ထိ ရင်း ပါးစပ်ဖြလိုက်သည်။

ကိုမိုးနိုင် စဉ်းစားချိန် မပေးနိုင်တော့။ ခုန်ဝင်လိုက်ပြီးနောက်

မြေကြီး၏ ဦးခေါင်းကို သူ့တောလိုက်စားဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ချလိုက်၏။
ခေါင်းကတ်ခနဲ မြေသွေးတို့ ပန်းထွက်။ ရှိုးခနဲဖြည့်သံ၊ မြေတစ်ကိုယ်
လုံးတုန်လှုပ်၊ လှုပ်ရှားသံ ဖျစ်ဖျစ်မြည်။ အပြီး၏ရိုက်ချက် တစ်ဖျန်း
ဖျန်း။ မြေသေတော့မည်။

သူမြေအား ဆွဲဖယ်၏။ လွယ်လွယ်ဖယ်၍မရ။ မြေ၏
အကြောဆိုင်တို့မှာ ထိုသူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် တင်းကြပ်ကပ်နေလေ၏။
အားစိုက်၍ ဖယ်ရှားလေမှ တစ်ရစ်ပြီး တစ်ရစ်ကွာသွား၏။ ထိုသူ
ကားမေ့မျော၍ နေလေပြီတကား။

မြေမှာခေါင်းပြတ်သွားသော်လည်း အသားတုန်နေဆဲရှိ၏။
လရောင်အောက်မှာ ထိုသူက ဟက်လက်မေ့မျောနေသည်။ ထိုသူမှာ
မိန်းကလေးဖြစ်၏။

လရောင်ရေးရေးအောက် မြေပြင်၌ မေ့မျောနေသည်မှာ
မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း သူသိ၏။ ထိုသူ၏ ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်
သွယ်တို့မှာ လရောင်တွင် ထင်းထင်းမြင်နေရ၏။ သေသေချာချာ
ငုံ့ကြည့်လေတော့မှ ထိုမိန်းကလေးမှာ မနက်က ပို့ဘလဲယားဆိပ်
ကမ်းတွင် မြင်ခဲ့ရသော နံပါတ်ရှစ်ဂဏန်းပါ အနက်ရောင်ပိုးသား
ဝတ် ထားသည် ကပြားမလေးမှန်း သိရလေ၏။ သူပင်မင်တက်
ငေးမောရ သည့် မိန်းမချောလေး ဖြစ်သည်။

သူမသည် ကျွန်းပိုင်ကြီး၏သမီးဟု ပုလိပ်အရာရှိက ပြောပြ
ခဲ့၏။ ဟုတ်သည်။ ထိုကောင်မလေးပင် ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ထို
မိန်းကလေး မေ့မျောနေလေပြီ။

သူကောင်မလေး၏ မျက်နှာလှလှ၊ ပါးဖောင်းဖောင်း
ကလေး အား လက်ဖျားဖြင့် တစ်ချက်နှစ်ချက် ပုတ်လိုက်၏။
နာခေါင်းချွန် ချွန်ကလေးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်၏။ သတိရအောင်
လုပ်လိုက် ခြင်းပင်။

နောက်တစ်ချက် နာခေါင်းအား အဆွဲမှာပင် ထိုကောင်မ
ကလေးက “အား... မြွေကြီး... မြွေကြီး” ဟု အော်ကာ သူကိုထ၍
ဖက်တော့သည်။

မိန်းကလေးကိုယ်ဖြင့် အိခနဲ အဖက်ခံရသော သူမှာအော်
ရမလို၊ မအော်ရမလို ဖြစ်ကာ အခံရခက်လှပေသည်။

“မြွေကြီး... မြွေကြီး”

သူမ အော်နေ၏။ အော်ရင်းလည်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ်
ဖက်၏။

သူ့မှာတွန်းပစ်ရခက်နီးနီး၊ ပြန်ဖက်ရခက်နီးနီးဖြစ်နေပြီး
အလိုက်သင့် အနေခက်ခက် နေရလေသည်။ သည်မှာပင် ကောင်
မလေးက သတိရလာ၏။

သူ့ဘာသာသူ ဖက်ထားပြီး “လွတ်... လွတ်” ဟု အော်ပြန်သည်။ နောက်တော့ သူ့ခန္ဓာကလေးမှာ တုန်ယင်လို့နေ၏။ သူ့ရင်ခွင်တွင် ခေါင်းအပ်ရင်း မောနေပုံရပေသည်။

ခဏတော့ သူ့စောင့်လိုက်၏။ ကောင်မလေး အမောပြေသွားလေမှ သူက ကောင်မလေး၏ဆံခွယ်တို့ကို သပ်တင်ပေးလိုက်ရင်း...

“မင်း... ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟုမေး၏။

“မြွေ... မြွေ”

သူမ စကားမှာ ဗလုံးဗထွေးရှိသည်။

“ဟုတ်တယ် မြွေပဲ၊ အဲဒီမြွေကို ကျုပ်သတ်လိုက်ပြီ”

“ရှင်”

“ဟုတ်ပဲ၊ ကျုပ်သတ်လိုက်တာ”

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့ သတ်တာလဲ၊ ကျွန်မက မြွေချစ်သူရှင်”

ခပ်စွာစွာ ပြောသော်လည်း သူ့အားဖက်ထားဆဲပင်။

“မြွေက မင်းကလေးကို သတ်ဖို့ ငြိုးချဖို့ ကြိုးစားလို့ပေါ့”

သူပြော၏။ သူမမျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးဝိုင်းသွား၏။

“ဟုတ်လား၊ ကြောက်လိုက်တာရှင်။ ကြောက်လိုက်တာ။”

ကျွန်မက မြွေကိုချစ်ပေမယ့် မြွေကြောက်တယ်ရှင်။ ဒါထက် ရှင်က ဘယ်သူလဲဟင်”

“လူပေါ့”

“အမလေး လူတဲ့တော့” ဟုဆိုကာ ဖက်ထားရာမှ ထခုန်လိုက်ကာ အမှောင်တွင်းသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားပေတော့ရာ...

သူ... သူမလိုက်တော့ပါပဲ။ သက်ပြင်းမော တစ်ချက်ကိုသာ ချလိုက်မိပါလေသည်။



(၂၂)

အနောက်ဘက်တောအိမ်

လမ်းပြနှင့် အထမ်းသမား ကျွန်းသားသုံးဦးပါ၏။
 ဒေဗီရမ်အပါအဝင် သူတို့လူစုဦးယောက်။ စုစုပေါင်းလူရှစ်
 ဦးဖြစ်သည်။ ပို့ဘလဲယားမှ မတူလာရွာသို့ သစ်တင်သွားမည့် ကား
 ကြီးဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြရ၏။
 ပို့ဘလဲယားအကျဉ်းထောင် ဘေးတွင်အထပ်သား စက်ရုံ
 ရှိ၏။ ထိုသစ်တင်ကားမှာ စက်ရုံမှကားဖြစ်၏။ မတူလာသို့ သစ်လုံး
 များသွားရောက် သယ်ခြင်းပင်။ ကားလမ်းက မတူလာရွာအထိသာ
 ရှိ၏။ ရွာ၏အနောက်ဘက်သည်ကား သစ်တောကြီး ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်သားလမ်းတစ်လျှောက် မောင်းနှင်နေသည့် ကားမှာ
 ခရီးသိပ်မတွင်လှပေ။ လမ်းကကျောက်တုံး ကျောက်ခဲကျင်းချိုင့်တွေ
 ဖြင့် တော်တော်ပင်ကြမ်း၏။ ကားပေါ်ပါလူတွေမှာ ခုန်လှုပ်ယိမ်းထိုး
 နေသည်။ ကားလမ်းတစ်လျှောက် ရွာကလေးများကို တွေ့ရ၏။
 အချို့ရွာများမှာ မြန်မာတော်တော်ဆန်၏။ အညာကျေးလက်ရွာများ
 ကဲ့သို့ ဥယျာဉ်ခြံပိုင်းနှင့်ဖြစ်သည်။ တစ်နာရီကျော်ကျော် မောင်းလိုက်
 သော် မတူလာရွာသို့ရောက်၏။ မတူလာမှာ ရွာကြီးဖြစ်ပြီး၊ ကုလား
 တစ်ဝက်၊ မြန်မာတစ်ဝက် ရောနှောနေထိုင်၏။

သစ်ခွဲစက်နှင့် ဂါတ်မှာတွဲလျက် တွေ့ရသည်။

သစ်သားဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းနှင့် လက်ချမီး
 မယ်တော်ဘုရားကျောင်း တစ်ကျောင်းရှိ၏။ မယ်တော်ကျောင်းမှာ
 အုတ်တိုက်ဖြစ်၏။ ညောင်ပင်အုပ်အုပ်ကြီးအောက်တွင် နန္ဒာအရောင်
 အဝတ်နှင့် ဆာဇူးကြီးတစ်ပါးအား တွေ့ရ၏။ ရတနာမြေပုံပိုင်ရှင်
 ယကွနှင့်ဒေဝတို့ တည်းခိုသွားခဲ့သော ကျောင်းများဖြစ်လေမလားဟု
 ကိုမိုးနိုင်တွေးနေမိ၏။ ကားက သစ်စက်ရှေ့တွင် လမ်းဆုံသွားသည်။

ကိုမိုးနိုင်တို့ ကားမှဆင်းကာ ရွာတွင်းသို့ လှည့်ကြည့်ကြ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ကိုမိုးနိုင်နှင့် မိမိစံတို့ သွား၏။

ကျောင်းမှာ သုံးပင်နှစ်ခန်း ကျောင်းကလေးဖြစ်ပြီး ဘုန်းကြီး
 အိုကြီးတစ်ပါးသာရှိ၏။

သူတို့က ပါလာသော မုန့်ခြောက်နှင့် ချိုချဉ်ထုပ်တို့ လှူ၍ ဘုန်းကြီးအား ဝတ်ဖြည့်ကြ၏။ မြန်မာပြည်ကလာသည်ဆို၍ ဘုန်းကြီးအိုကြီးမှာ အလွန်ပင် ဝမ်းသာအားရ စကားတွေဆိုမိန့်လေသည်။

“ကျုပ်က သာယာဝတီသားဗျ၊ သာယာဝတီသားဆိုတာ ထက် ဗြို့ရဲ့အနောက်ဘက်က စံရွေးရွာသားဗျ။ ကျုပ်အဖေ ဦးဘခင်က စံရွေးမှာ လယ်သမားကြီးပေါ့။ လူရိုးလူဖြောင့် စိတ်တိုကြီး။ သူများကိုလည်း မဟုတ်တာမလုပ်ဘူး။ သူလည်းပဲ အလုပ်မခံဘူး။ ကျုပ်တို့သားအမိသားအဖ သုံးယောက်ပဲရှိတာ။ လယ်ခြောက်ကေ၊ နွားတစ်ရှဉ်းနဲ့ လုပ်ကိုင်စားနေကြတာ...”

ဒီနှစ်ပိုင်းမှာလည်း စပါးဈေးကကျတာ။ လူခွန်၊ မြေခွန်၊ ကောက်တာနဲ့ လယ်သမားတွေ ဆင်းရဲနွေရောက်နေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့ အစေအပါး၊ သူကြီး၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်းတွေကလည်း ကိုယ့်လူမျိုးအချင်းချင်း အနိုင်ကျင့်နှိပ်စက်ပြီး ‘မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက်ဆောင်’ လက်စွမ်းပြနေတဲ့ကာလပေါ့။

ကျုပ်တို့ စံရွေးရွာသူကြီးက တော်တော်ဆိုးတယ်။ ဗြို့က ဌာနာအုပ်နဲ့ပေါင်း၊ ချစ်တီးတွေနဲ့ ပလူးပလဲလုပ်ပြီး ရွာမှာလယ်သိမ်းယာသိမ်း၊ နွားဆွဲလုပ်နေတာ...

ကျုပ်တို့ကတော့ အလုပ်မခံရပါဘူး။ ကျုပ်တို့ကငွေလည်း

မချေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်တာက ကျုပ်တို့နဲ့ ဆွေမျိုးမကင်းတဲ့ ရွာက မုဆိုးမမယ်တင်လှကြောင့်။ မယ်တင်လှမှာက လယ်သာလုပ်ရတာနွားမရှိဘူး။ ကျုပ်တို့နွားငှားသုံးရတာ။ သူကချစ်တီးကျွေးမကျေလေတော့ သူ့တင်းကုပ်ထဲက ကျုပ်တို့နွားကိုဆွဲပါလေရော။ သူကြီးလည်းပါ၊ ပုလိပ်လဲနှစ်ယောက်ပါတယ်။

သူကြီးဝတင်ဟာ စံရွေးသားပဲ။ ဒီနွားဟာ မုဆိုးမမယ်တင်လှနွားမဟုတ်ဘဲ၊ ကျုပ်တို့နွားဆိုတာ သူမသိဘဲနေမလား။ ဒါသက်သက်လုပ်တာဆိုပြီး၊ အဖေဒေါသဖြစ်ပုံများ အသားတွေတောင် တုန်တယ်။ အမေကတား၊ ကျုပ်ကလည်း ငိုပေါ့။ ကျုပ်ငိုတာက ကျုပ်နွားကလေးတွေကို နှမြောလိုငိုတာ။ အဖေက အသားတွေတုန်... တွေတွေကြီး ရပ်နေရာကနေ အိမ်ကပြင်က ကိုင်းခုတ်တားကြီးဆွဲပြီး သူကြီးအိမ်ဘက် ပြေးတော့တော့ပါပဲ။ သူပြေးသွားတာ ရွာလင်းမှာ ဖုံသောသောထပေါ့။

ကျုပ်တို့သားအမိနဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေ လိုက်သွားကြတာ အပြေးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ မအုပ်မိတော့ပါဘူး။ သူကြီးအိမ်ပိုင်းထဲရောက်တော့ သွေးစွန်းနေတဲ့ တားကြီးကိုငိုပြီး မားတားကြီးရပ်နေတဲ့ အဖေကိုတွေ့ရတယ်။

ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့မြေပြင်မှာ ခေါင်းပြတ်ပြီး မှောက်ရက်လဲ

နေတဲ့ သူကြီးဝတင်း။ သွေးအိုင်ထဲလဲနေတဲ့ အလကပ္ပချစ်တီး၊ သေ နတ်တခြား၊ လူတခြား ခွေခေါက်မှောက်နေတဲ့ ပုလိပ်သားနှစ် ယောက်။ အဖေက ကျုပ်တို့ကိုလည်း မြင်ရော...

“မြရင်... ငါ့တော့ ခွေးတွေကိုသတ်လိုက်ပြီ” လို့ တစ်ခွန်း အပြောမှာပဲ အမေဟာ ခွေခနဲလဲကျ မေ့မျောသွားရတယ်။

တိုတိုပဲဆိုပါစို့။ ကျုပ်အဖေ လူသတ်မှုနဲ့ အဖမ်းခံရပြီး ကျွန်းအပို့ခံရတယ်။ ကျုပ်အမေကတော့ အဲဒီစိတ်နဲ့ပဲ အသက်ဆုံး ခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ရွာမှာကျန်ခဲ့တာ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကတော့ ကျွန်းသားတွေ မိသားစု ခေါ်လိုရတယ်ဆိုလို့ ကျုပ်လဲ ဒီကိုရောက်လာတာ။ သားအဖနှစ် ယောက်ဒီရွာမှာပဲ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြရင်း ကျုပ်အဖေဆုံးခဲ့ ကယ်။ အဖေဆုံးတာ ငါးနှစ်ရှိပြီ။

ကျုပ်လဲ လောကီကိုစိတ်ပျက်တာနဲ့ ဟိုးမြောက်ဘက် အာဂျင်ဘတ်ဆိုတဲ့ရွာက စေတီကိုထီးတင်ဖို့ ဘုံဘောကကြွလာကြတဲ့ အရှင်နာဒရဆိုတဲ့ ဦးပဉ္စင်းဆီမှာ ဥပဇ္ဈာယ်ခံပြီး အခုလို ရဟန်းပြု လိုက်တာပါပဲ။ အခုဆို လေးပါရပြီလေ ...

ဒီတစ်ကွန်းမှာတော့ အာဂျင်ဘတ်နဲ့မတူလာမှာပဲ ဘုန်းကြီး ရှိသကဲ့။ ဒီကျောင်းကလေးကတော့ မနှစ်ကမှရွာကဒကာတွေစုပေါင်း ဆောက်ပေးထားခဲ့တာ”

ဘုန်းကြီးအိုကြီးက သူ့ဘဝဖြစ်စဉ်အား ပြောပြပြီးနောက်...

“ဒါထက် ဒကာလေးတို့က ဘယ်ကိုသွားကြမှာတုန်း” ဟု မေးလေသည်။

“တပည့်တော်တို့က အနောက်ဘက်တောနဲ့ သတ္တဝါရိကို ပါဘုရား”

ကိုမိုးခိုင်က လျှောက်ထားလိုက်လျှင် ဘုန်းကြီးမှာ “ဘုရား... ဘုရား” ဟု တလျှက် မျက်နှာပျက်သွားပေတော့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီး မျက်နှာပျက်သွားလေသဖြင့် ကိုမိုးခိုင်မှာ အရဲစွန့်ပြီး “ဘာများ ဖြစ်လို့ပါလဲဘုရား” ဟုလျှောက်၏။

ဘုန်းကြီးသည် အပြင်ဘက်ဆီသို့ ထွေဖောနေရင်းမှ “ဒကာ လေး ဒီအနောက်ဘက်တောကို တစ်ကျွန်းစံတွေက ‘အလောင်းဖက် တော’ လို့ခေါ်ကြတယ်”

“သတ္တဝါရိလို့ခေါ်တဲ့ ကျောက်ဆောင် ခုနစ်ဖော်ကိုလည်း ‘မရဏ’ ကျွန်းလို့ ခေါ်ကြပေတယ်။ ဒီလိုခေါ်ရတဲ့အကြောင်း ရှိတယ် ကွဲ့” ဟု ဘုန်းကြီးကမိန့်၏။

“အဲဒီအကြောင်းကို မိန့်ပါဦးဘုရား”
ကိုမိုးခိုင် သိလိုစေဖြင့် လျှောက်တင်၏။

“အိမ်း... အဲဒီတောမှာ ဂျမ်နီ၊ ဂျမ်နက်လို့ခေါ်တဲ့ လူပိုင်းတွေရှိသကဲ့။ အိန္ဒိယတွေလဲမဟုတ်၊ မြန်မာနဲ့ အခြားတိုင်းရင်းသားတွေလည်း မဟုတ်တဲ့ ပင်လယ်ကျွန်းသား အပိုင်းတွေကဲ့။ ဗြိတိသျှတွေကတော့ ‘ဂျင်ကလီ’တွေလို့ ခေါ်ကြတယ်။ အမှန်တော့ သူတို့ဟာဒေသခံလူမျိုးတစ်မျိုးပဲ ဖြစ်မှာပါ။ အိန္ဒိယက နယ်လု၊ ဗြိတိသျှတွေက နယ်လုတဲ့အခါ၊ သူတို့နေရင်းဒေသကို ကာကွယ်တိုက်ခိုက်ကြတယ်နဲ့တူပါရဲ့။ တောထဲကို ဝင်လာသမျှ လူတွေကို အရမ်းပြင်းထန်တဲ့ ဆိပ်လူးပြားတွေနဲ့ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်လေ့ရှိတယ်။

“အဲဒီ ဂျမ်တွေဟာ သူတို့အချင်းချင်း အနက်နဲ့အနီတွေလဲ တိုက်ကြခိုက်ကြတယ်။ အနောက်ဘက်တောထဲကို သစ်ခုတ်ဖို့ဝင်လာတဲ့ လူတွေကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ကြတဲ့အတွက် ဒီတောကိုဘယ်သူကမှ မသွားရဲဘူးကဲ့။ သွားသမျှ လူတွေလဲ အလောင်းသာပြန်ရလို့ ဒီတောကို ‘အလောင်းဖက်တော’လို့ ကျွန်းစံတွေက ခေါ်ကြတယ်။ ဒီမတူလာရွာက သစ်ခုတ်သမားတွေဟာ တောင်မြောက် တောစပ်တွေမှာပဲ သစ်ခုတ်ရဲတယ်။ အနောက်ဘက်ထဲ မဝင်ရဲပေဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မတူလာရွာကိုတောင် ဝင်တိုက်ကြလို့၊ သစ်စက်မှာ ပုလိပ်တွေထား ထားရတယ်ကဲ့။

သတ္တဝါရီလို့ခေါ်တဲ့ ကျောက်ဆောင် ခုနစ်ဖော်ကလည်း တော်တော်ကလေး လှသလောက် ကြမ်းလှပါဘိ။

“အနောက်ဘက်တော ကမ်းစပ်ကနေ ကြည့်ရင်း ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်ကြီးတစ်ပင်လို မြင်နေရတဲ့ ကျောက်ဆောင်ထီးထီးကြီးဟာ ဘေးနှစ်ဘက် ပင်လယ်တွင်းကကြည့်ရင် ခုနစ်လုံးသောကျောက်ဆောင် ချွန်းချွန်းကြီး ပင်လယ်ပြင်မှာ ပေါ်နေသလို မြင်ရပေသကဲ့။

“ဒါကြောင့် ပထမကျွန်းပိုင်မင်းကြီးရဲ့ လက်ထက်မှာ ဒီကျွန်းအလှကို အင်အားက ဓာတ်ရှင်ဆရာတွေတောင် လာရိုက်ကြသကဲ့။

“ဒီကျွန်းရဲ့ ဒုတိယကျွန်းပိုင်ကြီး မစ္စတာရန်းစ်ဒေါ့ချီဟာ ကျွန်းရဲ့လှပမှုကို သဘောကျပြီး၊ ဂျာမန်အပျော်စီးရွက်လှေနဲ့ ဇနီး၊ သမီး၊ သားတွေတင်၊ ကျွန်းပတ်လှေစီး ဖိမ်ခံတာပေါ့။

နေ့စဉ်ဖိမ်ခံနေတာ အလုပ်တစ်ခုလိုပဲ ညနေခင်းတိုင်း လှေပေးမှာ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်တွေ ဝိုင်အရက်တွေနဲ့ လှေစီးခဲ့တာ။

တစ်နေ့မှာတော့ ကံကြမ္မာဆိုးလိုပဲ ဆိုလေမလား။ သဘာဝဘေးဒဏ်လိုပဲ ဆိုရလေမလား။ သတ္တဝါရီကို ကျွန်းပတ်ပျော်နေရင်း လှိုင်းမထန်၊ ရေမကြီး၊ လေမပန်ပါပဲ သူတို့လှေပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရတယ်။ အဲဒါ ခုထိပဲဆိုပါတော့ ဒကာလေး။

ဒါကြောင့် ဒီကျွန်းကို မရဏကျွန်းလို့တောင် အင်အားမန် သားတွေကခေါ်ကြသလို၊ ဘယ်သူကမှလဲ မသွားရဲကြတော့တဲ့ တောနဲ့ကျွန်းပါကွယ်။ ဒါကြောင့် ဒကာလေးတို့လဲ အကြောင်းကိစ္စ

ကြီးကြီးမရှိရင် မသွားကြပါနဲ့၊ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ရပ်ဆွေရပ်မျိုး၊ အမျိုးသားချင်းမို့ ဘုန်းကြီးတားမြစ်ချင်ပါတယ်”

ထိုမိန့်စကားအားဆိုရင်းဖြင့် ဘုန်းကြီးအိုက သက်ပြင်းချစဉ် မှာပင် ကိုမိုးခိုင်က မိမိစံကို ကြည့်၍ မိမိစံက ကိုမိုးခိုင်အား ပြန်ကြည့် ဆဲမှာပင် ဦးလေးမင်းအောင်က “သွားကြစို့” ဟူ၍ လာရောက်ခေါ် ပေတော့သတည်း။ ။

□□□

(၂၃)

မတူလာမှာ တစ်ည

အပြင်တွင်ကား နေကအတော်ပင် ပူပြင်းနေ၏။

အရိပ်မှ ထွက်လိုက်သော သူတို့နှစ်ယောက် နေပူဒဏ်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ဦးလေးမင်းအောင်၊ ကိုတင်ဝ၊ ကျွန်းပိုင်သီအေဇီရင် နှင့်လမ်းပြများမှာ ကြော့ကြော့ကော့ကော့ရှိနေ၏။

သူတို့သည် ဂါတ်နှင့်သစ်စက်တို့တွင် ရေခဲချိုစားသောက် ပြီးဖြစ်ပုံရ၏။

အဆင်သင့်မဖြစ်သည်က ကိုမိုးခိုင်ဆိုသော သူနှင့် မိမိစံ။

စုန်တသောသောနှင့် ကားပေါ်ကဆင်းလျှင် ဆင်းခြင်းပင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကျောင်းပရဂုဏ်အစပ်တွင် ရပ်နေသော ဒေဗီရမ်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ တောင်းဘိနက်၊ အင်္ကျီနက်၊ ခါးပါတ်နက်၊ ဓားအိမ်နက်၊ ဖိနပ်နက်ဖြင့် ယောက်ျားဆန်ဆန် တွေ့နေရ၏။

သူမသည် မိန်းကလေး မဆန်သူဖြစ်၏။

ဟိုး... တစ်နေ့ညက မြွေကြီး ရစ်ပတ်ခံရသည်ကိုလည်း သတိရဟန်မတူ။ ကိုမိုးခိုင်အား အားရပါးရ ဖက်ထားရင်းမှ “လူတဲ့တော့” ဟု ပြောသွားပုံကိုလည်း အမှတ်ရပုံမရှိ။

သူ့ကိုယ်သူ လှလှပပ ကျားကျားယားယား လုပ်နေ၏။ “သွားကြစို့” ဟူ၍ သူတို့ပြောကြသည့်အခါ လမ်းပြများကငြင်း၏။ နေထက် ဝက်ကျိုးနေပြီ။ အနောက်ဘက်တောသို့ ဝင်ဖို့မလွယ်။ ဝင်သွားပါကလည်း ဂျမ်များကြီးစိုးရာတွင် ညအိပ်ရလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့မလိုက်နိုင်ပါဟုဆို၏။

မတူလာမှ အိန္ဒိယနွယ်ဖွားကိုလည်း လမ်းပြအဖြစ် ကျွန်းပိုင်သမီးဒေဗီရမ်က ခေါ်သေး၏။ မလိုက်ကြ။ သို့နှင့်ပင် မတူလာမှာ တစ်ညနားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပေသည်။

“မိစ်ရေ မင်းတို့က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတည်းပေါ့။ ငါတို့ကတော့ သစ်စက်နဲ့ ဂါတ်မှာပဲတည်းတော့မယ်”

ဦးလေးမင်းအောင်က ပြော၏။ ပြောရင်းပင် ထွက်သွားကြ၏။ မိမိစ်နှင့်အတူ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲသို့ ဝင်အံ့ဆဲဆဲ လှည်းတစ်စီးက ရွာလမ်းမှာဖုန်းတထောင်းထောင်းထ မောင်းလာပြီး ‘ဟဲ့ခွား’ ဟုငေါက်သံကြားလိုက်ရ၏။ ဗမာသံဖြစ်၏။

ကိုမိုးခိုင် အားတက်သရေပင် လှည်းရှေ့သို့ ပြေးကား တားလိုက်သည်။

“ဦးကြီး... ဦးကြီး”

ကိုမိုးခိုင် ခေါ်၏။ အမှန်ပင် ဦးကြီးအရွယ် လူကြီးဖြစ်လေသည်။ ယောင်တစ်စောင်း၊ ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီနှင့် လှည်းကိုထောင်းထောင်းထမောင်းလာသူမှာ ဗမာလူမျိုး မြန်မာနိုင်ငံသားကြီး ဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရ၏။

သူ့ထားလိုက်သည်နှင့် လှည်းပေါ်မှ လူကြီးမှာ “တန့်... တန့်” ဟု ခွားကြိုးကိုဆွဲ၏။ လှည်းရပ်သွားပြီ။

“ဟေး... ဘယ်သူတုန်း၊ ညည်သည်လားကွဲ့” ဟု ဗမာသံ ပီပီဖြင့် မေးလေရာ ကိုမိုးခိုင်ရော၊ မိမိစ်ပါ အလွန်ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး”

နှစ်ဦးစလုံး ပြိုင်တူပြောလိုက်မိ၏။

“ကောင်းကွာ၊ ဧည့်မျှော်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ။ အိမ်က အဖွားကြီးကလဲ ဗမာတွေကို သိပ်တွေ့ချင်တာ။ ထင်တော့ ထင်သားကွ။ စောစောက ထွက်သွားတဲ့အုပ်စုတစ်စုမှာ ဗမာပုံတွေ့သား။ သူတို့က မခေါ်တော့လဲ ကိုယ်လဲမခေါ်ဘူးပေါ့ကွာ။ ကဲ... ဘယ်သွားမလဲ။ လှည်းပေါ်တက်”

လှည်းသမားဦးကြီးက ဆိုလေသဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး လှည်းပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြသည်။

ခွားငေါက်သံနှင့်အတူ လှည်းကရွာလမ်းတွင် ပြေးတော့သည်။ လှည်းပြေးသည်နှင့်အတူပင် လှည်းသမားဦးကြီး၏ဘဝ အပြေးကိုလည်း သိခွင့်ရလေ၏။

“ကျုပ် နာမည်က ကျော်လှတဲ့ဗျ။ ကျုပ်က အောက်မင်းလှမြို့၊ အုန်းပင်ပေါက်ရွာသားဗျ။ ကျုပ်က လှည်းတစ်စီးနဲ့ တောတက်၊ ဓားခုတ်သစ်ခုတ်နေတာ။ အဖေအမေမရှိဘူး။ အရီးနဲ့ နေတာ လူပျိုလူလွတ်ပေါ့။

တစ်နေ့တော့ဗျို၊ ကျုပ်တို့ ငါးခုတ်ပြီးအပြန် သင်တောရိုးရွာ

အရောက် ပုလိပ်တွေနဲ့ တိုးပါလေရော။ ငါးလှည်းက သုံးစီး၊ ပုလိပ်တွေနဲ့အတူ သစ်တောခေါင်းပါ ပါတော့၊ လိုင်စင်မဲ့ သစ်ခုတ်မှုနဲ့ ကျုပ်တို့ အဖမ်းခံရသဗျာ။

ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ ငွေပေးလွတ်ပေါ့။ ခက်တာက ကျုပ်မှာ ငွေပေးစရာ မရှိဘူးဗျ။ ငါးနဲ့ လှည်းခွားယူပါဆိုတော့လည်း မယူ ပြန်ဘူးဗျ။ ကျုပ်မှာ ကြောက်လိုက်တာ တုန်လို့ဗျ။ ငါတ်လည်း ရောက်ရော လှည်းငါတ်အပ်ပြီး၊ ကျုပ်ကို အချုပ်ခန်းသွင်းမယ် အလုပ်၊ သစ်တောခေါင်းကတော် ရောက်လာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩပါဘိ၊ သစ်တောခေါင်းကတော်ဆိုလို့ ဘယ်သူမှတ်လို့တုန်း ကျုပ်တို့ရွာက သူကြီးစံရဲ့တူမ ငွတ်ထော် ဖြစ်နေတာကိုး။ သူက ကျုပ်လဲမြင်ရော ငါတ်ကဋ္ဌာနာအုပ်ကိုရော၊ သူ့လင်ကိုရော ဘာပြောလိုက်တယ်သေ၊ ကျုပ် အချုပ်မခံရဘဲ သူ့အိမ်လိုက်ခဲ့ရတာပေါ့။

သူက မင်းလှမြို့ မင်းဝိုင်းကြီးမှာနေတာ။ သစ်တောခေါင်း အရာရှိရဲ့ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကို သူ့အိမ်ရောက် ရောက်ချင်းပဲ ရေချိုးအဝတ်တွေ ထုတ်ပေးဝတ်ခိုင်း၊ ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်းတွေကျွေးပေါ့။

သူ့ယောက်ျားကလဲ ပြန်မလာသေးဘူး။ အစေအပါးတွေ

ရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ သူရယ်ပေါ့ နေနေကြရင်း ညပိုင်းကိုရောက်လာ တယ်။

ဪ... ပြောရဦးမယ် မေ့နေလို့ သူနဲ့ကျုပ်က ရွာမှာတော့ ဘာလိုလိုပေါ့။ ဆိုရရင်တော့ ဒီဂွတ်ထော်ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ ရွာက ယောက်ျားတိုင်းနဲ့ ဘာလိုလိုပို ကျုပ်ကဆပ်ခွာခွာ နေထားရင်း မြို့သား လူလည်တောခေါင်းရဲ့ မယားငယ်ဖြစ်နေတာကိုး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။ ကျုပ်ကို အချုပ်မခံရအောင်ကယ်တော့ ဝမ်းသာသပေါ့။ ဒါနဲ့ကျုပ်လဲ သူကျွေးတာစား၊ သူတိုက်တာ သောက်လိုက်တာ မူးရောဆိုပါတော့။ အဲဒီမှာ သူကကျုပ်ကိုဖွင့် ပြောတာက သူ့ယောက်ျားတောခေါင်းကြီးက တော်တော့ကိုဆိုး တယ်တဲ့။ သူ့အပြင် မယားနှစ်ယောက်ရှိသေးသတဲ့။ သူ့ကိုလဲ နှစ်နှစ်ကာကာ မချစ်ဘူးတဲ့။ နှိပ်စက်သတဲ့။ သိပ်လဲ ခက်ခက်ခဲခဲမရှိ လေတော့ ကျုပ်ကလဲ ကူညီပို့မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ခဏလဲနေရော သူ့ယင်တောခေါင်းကြီး ရောက်လာတာပါပဲ။

ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလိုပါပဲဗျို့။ လာတဲ့တောခေါင်းနဲ့ ဂွတ်ထော်လို့ခေါ်တဲ့ မြစ်နိမတို့ လင်မယား ရန်ဖြစ်ကြ၊ ဆဲကြ၊ ရိုက်ကြနဲ့ ပွဲကကြည့်မကောင်းအောင် ကြမ်း လာတယ်။ ဂုတ်တွေစားတွေ ပါလာတော့ ကျုပ်ကမနေသာပဲ ဝင် တားတော့။ တောခေါင်းက ကျုပ်ကိုတောင် မြစ်နိမရဲ့လင်ငယ်ဆိုပြီး

ရမ်းတော့တာပဲ။ ကျုပ်လဲ စိတ်တိုတိုနဲ့ ရိုက်ပစ်ဖို့တောင် စိတ်ကူး ပိရဲ့။

ကျုပ်က စိတ်ကူးရုံကူးတာ။ တကယ်လုပ်လိုက်တာက မြစ်နိ မဗျ။ သူ့ဆီကို စားမြှောင်ကိုပဲပြီး “ကောင်မစုတ် သတ်မယ်” ပြေးလာ တဲ့တောခေါင်းကို မြစ်နိမက ခွေးခြေနဲ့ထုလိုက်တာလဲရော။ အဲဒီမှာ မြစ်နိမက မရပ်တဲ့တောခေါင်းလက်ထဲက စားကိုဆွဲယူပြီး ရင်တို ထိုးစိုက်လိုက်တာ တောခေါင်းကြီး အော်သံနက်ကြီးနဲ့အတူ ကျုပ် မျက်လုံးတွေ ပြာသွားတာပဲ။ ကျုပ်ပြေးသွားပြီး စားကိုဆွဲပေမယ့် စားကစိုက်ဝင်ပြီး သွေးတွေပွက်ပွက်စိုနေပြီ။

ကျုပ်စားကို ဆွဲနှုတ်၊ လူကိုကြည့်လိုက်တော့ လူကသေလု ပါပြီ။ အစေအပါးတွေကလဲ ပြေးလာ၊ ဘေးကလူတွေလဲ လာကြ၊ ကျုပ်က စားကိုငိုငိုနေတုန်း မြစ်နိမက “လာကြပါဦးတော့ ကျွန်မ ယောက်ျားကို သတ်နေပါပြီ” လို့ ထအော်တော့တာကိုး။ တော်တော် ယုတ်မာရက်စက်တဲ့ မိန်းမပဲဗျို့။ လူတွေက ကျုပ်ကိုလူသတ်သမား လို့ထင်ကုန်ပြီလေ။

ကျုပ်လဲ ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ မြစ်နိမဆီပြေးသွားပြီး စားနဲ့ ထိုးမယ်အလုပ် ဘေးကလူတွေက ကျုပ်ကိုပိုင်းပြီး ရန်ပြုဖို့လုပ်ကြ ပြီး၊ မကြာခင်ပဲ သစ်တောဘက်နဲ့ ပုလိပ်တွေရောက်လာ။ ကျုပ်ကို ဖမ်းတာပါပဲ”

ဆိုပါတော့လေ ကျုပ်အဖမ်းခံရ၊ တရားရုံးရောက်၊ ဘယ်လို
ပဲမှန်ရာပြောပေမယ့် မရတော့ဘူး။ ကျုပ်လူသတ်မှုနဲ့ ကြီးမိန့်
ကျတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျောဘုရင်မွေးနေ့နဲ့ တိုက်ဆိုင်လို့ ကြီးမိန့်
အစားတစ်သက်တစ်ကျွန်းနဲ့ ဒီကိုရောက်လာတာ။

ဒီကျမှ ဟောဒီ မတူလာက မအေးရှင်နဲ့အိမ်ထောင်ကျ
တာပေါ့။ ဟော...ဟိုကအိမ်ဟာ ကျုပ်အိမ်ပါပဲ”

လှည်းသမားဦးကြီးဦးကျော်လှက သရက်ပင်၊ အုန်းပင်များ
ဝေဝေစီစီနှင့် နေချင့်စဖွယ် သစ်သားအိမ်ကလေးကိုပြု၏။

“ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဒီမှာနား ဒီမှာစား တစ်ညလောက်
တော့အိပ်ပေါ့။ ညကျမှစကားစပြည် အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြ
တာပေါ့”

ဦးကြီးကျော်လှက လှည်းရပ်ရင်း ပြော၏။ လှည်းရပ်သည်
နှင့်အိမ်အတွင်းမှ အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် အအေးကြီးတစ်ဦး
ထွက်လာကာ ဖော်ရွေစွာကြိုနေ၏။ ဦးကျော်လှ၏ဇနီး ဒေါ်အေးရှင်
ဖြစ်လေသည်။ အအေးကြီးမှာ ဆွေမျိုးများကို တွေ့ရသလိုပင် ဝမ်းသာ
အားရရှိလှ၏။

မတူလာရွာမှာ ကုလားနှင့်ဗမာ ရောနှောနေထိုင်ကြသော်
လည်း ဗမာများ၏။ အချင်းချင်းလည်း စည်းစည်းလုံးလုံး ရှိကြလေ

သည်။ ကိုမိုးခိုင်နှင့် မိမိစံတို့ ရောက်သဖြင့် အိမ်နီးချင်းများလည်း
လာရောက် စကားပြောကြ၊ မေးမြန်းကြ၊ ထမင်းစားသည့်အခါမှာ
လည်း တစ်အိမ်ဟင်းတစ်ခွက်ပို့ဖြင့် အညာရွာကလေးတစ်ရွာကို
ရောက်နေသလိုပင် ထင်နေရ၏။

သတ္တင်္ဂီရိသို့ သွားကြမည်ဟု သိကြသောအခါတွင်လည်း
ဆွေမျိုးရင်းချာများလိုပင် စိုးရိမ်ကြီးစွာ တားဆီးကြပေသည်။ တားဆီး
မရသည့်အခါမှာလည်း တောတွင်းတွင် ကြုံတွေ့ရမည့် အန္တရာယ်
အသွယ်သွယ်အတွက် ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်တို့ကို ညအိပ်ချိန်တိုင်
အောင် ပြောကြသတိပေးကြ၏။ မှတ်သားစရာတွေ အများကြီး
ပါ၏။

မတူလာ၏ ညသည်ကား ကိုမိုးခိုင်အတွက် နွေးထွေးသော
ညတစ်ညဖြစ်တော့သည်။



(၂၄)

ခရီးကြမ်းကြမ်း တောရမ်းရမ်း

တောကြီးကား စိန်မြိုင်တောကြီးဖြစ်၏။

ပိတောက်၊ သစ်ရာ၊ အင်ကြင်း၊ ဖျဉ်းမကဲ့သို့ အပင်များကို မြင်ရသလို၊ မျောက်ချော၊ တောင်သရက်၊ တောင်ပိန္နဲလိုအပင်မျိုး တွေလည်းရှိ၏။ အချို့နေရာများတွင် ကန့်ပလာ၊ စက်ကတုံး၊ ညောင် လျှမ်း၊ လဗစသော ဒီရောက်ပင်များလည်း တွေ့ရ၏။ တောခြေမှာ လည်း ရွက်ကြွေတောများကဲ့သို့ မြေပြင်ချည်းမဟုတ်ပဲ။ မြောက်ကြိမ်၊ ဆူးရစ်၊ အလိုလေး၊ ကျီးလေး၊ သမန်း၊ မြယာ၊ ဝက်လာစသည့် ချုံ များ၊ နွယ်များ၊ ဆူးရိုင်းများ၊ မြက်ရိုင်းများနှင့် ပြည့်နှက်ပိတ်ဆီးနေ၏။

သူတို့လူစုတောတွင်းသို့ ရောက်လေသည်အခါ နံနက်(၉) နာရီရှိလေပြီ။ မတူလာမှ နံနက်လေးနာရီက ဦးကြီးဦးကျော်လှ ဦးစီးသော နွားလှည်းသုံးစီးဖြင့် သူတို့အား တောစပ်သို့ လိုက်ပို့ခဲ့ သည်။

သူတို့ခရီးမှာ ကြမ်းလှ၏။

တောက လမ်းမရှိ။

လမ်းကိုလမ်းပြ လုပ်သူတစ်ဦးက တောလိုက်ဓားတစ်ချောင်း ဖြင့်လမ်းတွင်၍ သွားနေရသည်။ မြေပြင်ပြောင်ခရီး မဟုတ်သဖြင့် လမ်းရှင်းလိုက် ရှေ့တိုးလိုက် ခရီးကမတွင်လှ။

သည်ကြားထဲ မိမိစံက ခဏခဏ ချော်လဲ၏။ ယောက်ျား ဟန်ဒေဗီရမ်မှာလည်း သည်လိုပါပဲ။ လှုပ်လီလှုပ်လဲ ဖြစ်နေ၏။ အထူးသဖြင့် မျောက်ကြိမ်ချုံတို့က ဒုက္ခအပေးဆုံးဖြစ်၏။ ချုံနွယ် တန်းကြီးမှာ တံတိုင်းကြီးကာရံထားသလို ရှိရသည့်အထဲ နွယ်ပင် စည်မှာ ဆူးတွေပါသည်မို့ ဟိုငြိ၊ သည်ငြိလျှောက်ရခက်တိ၏။

သည်လိုအခြေအနေထဲ ဦးလေးဦးမင်းအောင်က တစ်မှောင့် မြေပုံညွှန်းကိုပဲ ကြည့်လိုကြောင်း တဖွဖွတောင်းနေ၏။ ကိုမိုးခိုင် ကလည်း မပေးမပြ။

“ကျွန်တော် မြေပုံကိုခဏခဏ ကြည့်ရန်များလို့ မှတ်မိ နေပါပြီ။ လမ်းပြတွေသွားတဲ့အတိုင်းသာ လိုက်ပါ။ သတ္တဝီရိရောက် မှကြည့်ကြတာပေါ့”

ကိုမိုးခိုင်၏ အပြောကို ဦးလေးဦးမင်းအောင်က သိပ်တော့
တော့နပ်ဟန်မရှိ။ သို့သော် ဘာမှမပြော၊ လမ်းကိုသာဆက်လျှောက်
နေ၏။

လမ်းပြရော အထမ်းသမားပါ ကုလားများဖြစ်သော်လည်း
ဗမာစကားတတ်သဖြင့် ဆက်ဆံရလွယ်၏။ ထိုပြင် သဘောကောင်း
သူများပေမို့ ကိုမိုးခိုင်နှင့် အဆင်ပြေ၏။ သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်
က ကျွန်းပိုင်ကြီးအိမ်မှ ပန်းခြံအလုပ်သမားဖြစ်၏။ သမီးဒေဇီရမ်
အတွက်လိုက်လာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဒေဇီရမ်သည် အင်္ဂလိပ်လိုရော၊ ကုလားလိုပါတတ်၏။ ဗမာ
လိုတော့သိပ်မတတ်။ အနည်းငယ်သာရ၏။

ကိုမိုးခိုင်နှင့် စကားပြောလိုရသည်။ မောင်တင်ဝနှင့် စကား
ပြော၏။ ကုလားလိုပြောခြင်းဖြစ်ပေရာ မောင်တင်ဝ ကုလားစကား
တတ်သည့်အတွက် ကိုမိုးခိုင် အံ့သြမိသည်။

မိမိစံကတော့ ဂျက်ဆင်ထွက်ဖြစ်သဖြင့် အင်္ဂလိပ်စကားပြော
တတ်သော်လည်း မပြော။ ကိုမိုးခိုင်နှင့် ဒေဇီရမ်တို့ စကားပြောလျှင်
မူနှုတ်ခမ်းစူပြုရသည်မှာအမော။ သူမက နှုတ်ခမ်းစူပြုလေလျှင်
ဒေဇီရမ်က ကိုမိုးခိုင်နားသို့ ပိုကပ်ကာ ရယ်စရာ မောစရာတွတ်တီး
တွတ်တာလုပ်တတ်၏။ ထိုအခါ မိမိစံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပင် ကိုမိုးခိုင်
၏လက်မောင်းအားတွဲခိုကာ ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် လမ်း
လျှောက်တော့သည်။

ဪ ဝိန်းမတို့သဘောကား၊ တောထဲတောင်ထဲမှာပင်
မရှောင်၊ မာယာဆောင်နိုင်ပေ၏ဟု ကိုမိုးခိုင် ပြုံးမိ၏။

သည်လိုနှင့် သူတို့ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ တောကနက်
သည်ထက် နက်သလို လမ်းကလည်း ပိုမိုရှုပ်ထွေးကြမ်းတမ်းလာ
သည်။ မြေပြင်မြေသားမဟုတ်တော့ပါပဲ စမ်းအိုင်၊ ကျင်း၊ ချိုင့်၊
ချောင်းတို့ကို တွေ့လာရသည်။

တောကျီးကန်းတို့၏အသံ၊ မျောက်တို့၏အသံအပြင် ကျေး
ငှက်မျိုးစုံတို့၏အသံတို့မှာ ချုံတိုင်းလိုလို၊ သစ်ပင်တိုင်းလိုလိုမှာ
ကြားလာရ၏။ မော့ကြည့်လေရာမှာ ငှက်တွေ၊ မျောက်တွေ၊ ရှဉ့်
တွေ၊ ပျံသန်းခုန်ကူးတက်ပြေး...။

“ကျွန်မ အရမ်းမောလာပြီ၊ နားချင်တယ်၊ ဗိုက်လဲ
ဆာတယ်”

ဒေဇီရမ်က သူ့ကိုအမိလိုက်ကာ အင်္ဂလိပ်လိုကပ်ပြော၏။
သူမ မျက်နှာကလေးမှာ ချွေးတို့ဖြင့်စိုကာ နှမ်းလျှနေလေသည်။
မိမိစံကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း သည်လိုပါပဲ။ ခွေခွေယိုင်ယိုင်
ညှိုးညှိုး။

သည်ခရီးမှာ ကိုမိုးခိုင်က ခေါင်းဆောင်။

စမ်းချောင်းကလေး တစ်ချောင်း၏နံဘေးအရောက်တွင်
ကိုမိုးခိုင်က လမ်းပြကိုရပ်ခိုင်းကာ နားခွင့်ပေးလိုက်သည်။ လမ်းပြ
ကုလားပီပနားဆိုသူက ငြင်း၏။

“ဒီနေရာက ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ရဲ့ ပိုင်နက်ဆရာရဲ့ မနားသင့်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူး ပနား၊ ငါတို့မှာ လူသူလက်နက် ရိက္ခာပြည့်တာပဲ။ နားတော့၊ ကောင်မလေးတွေ မရတော့ဘူးကွ”

ကိုမိုးခိုင်က မိန်းကလေးနှစ်ဦးအား လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။ ထိုမိန်းကလေးထဲတွင် ပနား၏ဆရာ ကျွန်းပိုင်သမီး ဒေဗီရမ်ပါလေ၏။ ဒေဗီရမ်မှာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးဘေးတွင် ခွေခွေကလေးဖြစ်နေချေပြီ။

သည်တော့မှ ပနားကခေါင်းညှိတ်လိုက်ရင်း “ဒါဆို ဆရာရေ့ကင်းတွေချပါ။ ကျွန်တော်ပဲ လုပ်ပါမယ်။ ရိက္ခာပေးပါ” ဟုဆိုလေသဖြင့် အထမ်းထံပါလာသည့် ရိက္ခာနှင့်ရေကိုတာအား ခွဲဝေပေးလိုက်စဉ် ပနားသည် တောလိုက်စားကို ခါးတွင်ထိုးလျက် တောင်သရက်ပင်ကြီးထက်သို့ မျှောက်တစ်ကောင်သို့ နှယ်တက်ပေတော့သည်။

ကျန်သူများမှာကား ကိုယ့်ဝေစုရိက္ခာများကို စားလျက် နားနေစဉ် တောင်သရက်ပင်ထက်မှ သစ်ရွတ်မှုတ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် ကိုမိုးခိုင် ကြည့်လိုက်ရာ ပနားက အနောက်ဘက်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။

ကိုမိုးခိုင်က သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ အမြန်တက်ရင်း ကြည့်၏။ စမ်းချောင်း၏အနောက်ဘက် ကျူတောထဲတွင် တိုးဝှေ့လာနေ

သည် လူတစ်စုကိုတွေ့ရလေ၏။ ကိုမိုးခိုင်သည် သစ်ပင်ထက်မှ အမြန်ဆင်းပြီးနောက် အားလုံးအား အကာအကွယ်ယူရန်နှင့် လက်နက်ကိုယ်စီ ပြင်ထားကြရန် ပြောလေရာ ဦးလေးမင်းအောင်မှအစ အားလုံးမှာပါလာသည့် သေနတ်များ၊ လက်ပစ်ဗုံးများ၊ ဓားများကို ထုပ်ယူကြပြီး သစ်ပင်ချုံတန်းနောက်တွင် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ကြတော့၏။ ကိုမိုးခိုင်ကိုယ်တိုင် ပနားရှိရာ သရက်ပင်ကြီး၏ ခွဆိုင်တွင် ထိုင်ကာအခြေအနေကို ကြည့်လေ၏။

ဦးလေးမင်းအောင်တို့ကတော့ စစ်ပြင်ဆင်နေကြ၏။ သေနတ်ကိုယ်စီ၊ ဓားကိုယ်စီကိုင်၏။ ကျွန်းပိုင်သမီး ဒေဗီရမ်ဆိုလက်ပစ်ဗုံးကိုပင် ထုတ်ထားသေး၏။

ကိုမိုးခိုင်အနေဖြင့်တော့ စစ်မတိုက်လိုပါ။ ရည်မှန်းချက်က စစ်တိုက်ဖို့မဟုတ် သတ္တဝါရိသို့ အရောက်သွားဖို့၊ သို့မှသာ မြွေနှင့်သူတွေ့ရမည် မဟုတ်ပါလား။ တွေးရင်းနှင့်ပင် ပနားကြည့်ရာသို့ ကြည့်၏။

ဓားများ၊ လှံများ၊ ဖုန်များ၊ လေးမြားများ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် လူတစ်စုက ကျူပင်တောကြီးအား ဖြတ်လျက် သူတို့ရှိနေရာ စမ်းချောင်း၏အထက်ဆီသို့ သွားနေသည်။

သွားနေသည့်ပုံမှာ စစ်တိုက်ရန် ချီတက်နေသလိုမျိုး ဖြစ်၏။ လူအားလုံးမှာ လေးငါးဆယ်ခန့် ရှိမည်ဖြစ်ပြီး စစ်ချီသီချင်း

တစ်ဝိုင်းဆိုသလိုမျိုး ကိုမိုးခိုင်တို့ တစ်တွေ့ယထိုင်နိုင်သည့် ဘာသာစကား ဖြင့် တိုးတိုးဆံ့ဖြိုင် ရွတ်နေ၏။ အသံက တိုးသော်လည်း အားမာန် အပြည့်ဖြစ်၏။ လူတို့၏ပုံစံမှာ အသားမည်းမည်းရှိ၏။ ဆံပင်ကောက် ၏။ နဖူးကျဉ်း၏။ နားယောင် ကောက်၍တို့၏။ နှုတ်ခမ်းစူကာ လန်၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် ထွားကျိုင်းသန်စွမ်းကြသည်။ ချည်ထည် ကြမ်းများ၊ သားကောင်သားရေများကို ဝတ်ဆင်ကာ လည်တွင်၊ လက်တွင် တိရိစ္ဆာန်အရိုးအစွယ်တို့အား ဆွဲထားပေသည်။

ဆိုရပါလျှင် သူတို့က ကပ္ပလီတွေနှင့် ဆင်ဆင်တူ၏။

သို့ကြောင့်သာ မြန်မာတို့က ဤကျွန်းစုတို့အား ကပ္ပလီ ကျွန်းဟုခေါ်လေသလား။ ကိုမိုးခိုင်တွေ့၏။ ခုနေ့များ သူတို့နှင့် တိုက်ခိုက်ရလျှင် ကိုမိုးခိုင်တို့အစုမှာ သေနတ်မီးပေါက်ပါသော်ငြား လည်း စိမ်ညက်ညက် ဖြစ်သွားနိုင်၏။ တော်ပါသေးရဲ့ သူတို့ဂျမ် အစုမှာ စမ်းချောင်း၏အထက်ပိုင်းဆီသို့ ညီညီညာညာပင် ချီတက် သွားကြလေသဖြင့် ဘာမှမဖြစ်လိုက်ရ။

“ဒါဟာ ဂျမ်အနက်တွေ ဆရာရ။ ဂျမ်နီတွေကို တိုက်ဖို့ သွားကြဟာလား မသိဘူး။ ကံကောင်းတယ် ဆရာရေ။ လေက သူတို့ဘက်က တိုက်နေတော့ ပနားတို့ဘက်ကလေအောက်ဖြစ် နေတယ်။ ပနားတို့ရဲ့ အနံ့ကိုသူတို့မကြာဘူး။ သိပ်ပြီး အနံ့ခံ ကောင်းတဲ့ ကောင်တွေဆရာရဲ့ အမဲလိုက်ခွေးတွေလိုပဲ”

ပနားက တိုးတိုးပြော၏။

လူတန်းကြီးကား ဝေး၍ဝေး၍ သွားသလို သူတို့အသံများ ကိုလည်း မကြားရတော့။ မမြင်ရလေသည့် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက် လေမှ ကိုမိုးခိုင်နှင့်ပနားတို့ အပင်ပေါ်မှဆင်း၏။ အသင့်ပြင် ပုန်း ကွယ်သူတို့အား စုကာခရီးဆက်၏။

မိမိစံ၏ မျက်နှာကလေးမှာ ညှိုးငယ်နေ၏။

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ မလိုက်နဲ့။ မြေပုံကို ဦးလေး ပေးပါဆိုတာ၊ ခုတော့ သိပြီမဟုတ်လား။ ရှေ့လျှောက် ပိုဆိုးမယ်”

ဦးလေးမင်းအောင်က ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် လုပ်နေ၏။

ကိုမိုးခိုင်ကတော့ ဘာကိုမှမပြောတော့၊ ရှေ့ခရီးကိုသာ နှင်နေခဲ့၏။

“ဒီကောင်တွေကို မတိုက်လိုက်ရတာ နာတယ်”

ဒေဗီရမ်က လက်ပစ်ဗုံးတစ်ဆဲဆဲဖြင့် ပြောနေ၏။ သို့သော် သူလမ်းလျှောက်နေပုံမှာ ဒေယီးဒေယိုင် ဖြစ်လို့နေပြီ။ စမ်းချောင်းကို ဖြတ်၍လျှောက်ရသော လမ်းသည်ကား ကျူးပင်ကျူးတောတို့ လူတစ် ရပ်မြှုပ်မျှထူထပ်သော်လည်း လမ်းတွင်၍မသွားရ။ ဆူးနွယ်ခြုံတို့ မရှိ။ စာပုတီးအုပ်များ၊ ပသံပျားရှိုင်းအုံများမှ လွဲလျှင်အန္တရာယ် နည်းလှ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ယုန်များ၊ ချေများ ဖြတ်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့နေရသည်။ ထိုနေရာမှ ကျူတောလွင်ပြင်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ တောတိုးလမ်းလျှောက်ရသည်မှာလွဲ၍ ဘာအခက်အခဲမှမရှိ။ ကျူတောကြီးအား ဖြတ်ပြီးသောအခါ တောအုပ်ကြီးတစ်ခုအား မြင်နေရ၏။ ထိုတောကား အောက်ခြေရှင်းသော ရွက်ကြေတောပင်တည်း။

ထိုတောခြေတွင် ခဏနားကြ၏။

နေက မွန်းတည့်သွားလေပြီ။

“ဘယ်လောက်... သွားရဦးမလဲဟင်”

မိမိစံ၏ အားငယ် မေးသံကြားရ၏။

“သွားရဦးမှာပေါ့ မိမိ”

ကိုမိုးခိုင် အဖြေကြောင့် မိမိမျက်နှာကလေး ရှုံ့တွသွားသည်။

“ပနားတို့ ဒီတောကြီးကို ဖြတ်ရမယ်။ ငိုချုပ်သွားနိုင်တယ်။ ဂျမ်တွေနဲ့တော့ မတွေ့ရတော့ဘူး။ သွားနိုင်ပါ့မလား။ ရောက်တဲ့နေရာမှာ ညစခန်းပေါ့”

လမ်းပြ ပနားက ပြော၏။

“သွားကြတာပေါ့”

ဆုံးဖြတ်ချက်စကားအတိုင်းပင် ခရီးဆက်ကာ ရွက်ကြေ

တောအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ လမ်းမထွင်ရဘဲ သက်သက်သာသာ သွားနေရသော်လည်း လူတွေက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ခင်တန်းကလေးတွေကို ဖြတ်ရ၏။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမူ ချောက်ကမ်းပါးတွေကို ကျော်ရလေသည်။ နောက်တော့ သစ်ပင်များကြွမ်းသည် ကန္တာရလိုသဲပြင်ကို လျှောက်ရသေး၏။ သဲပြင်ကြီးမှာ နေရောင်ဖြင့် အပူလှိုင်း လှုပ်လှုပ်ထနေသည်။

နေအပူ သဲအပူကြောင့် လူတွေမှာ ချွေးတို့စိုနစ်ကုန်သည်။

မိမိစံမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း သဲနစ်နေသဖြင့် တွဲရသေး၏။

ထိုစဉ်အရှေ့ဘက်မှ ဆူညံသော အသံတို့ကို ကြားလာရသည်။

“ခလောက်... ခလောက်... ခလောက်”

ထိုအသံတို့မှာ နွားလည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသည့် ခလောက်သံမျိုးဆိုရပါလျှင် အခေါင်းပါသော သစ်သားအိမ်တစ်ခုကို စုပေါင်းခေါက်နေသံမျိုးဖြစ်လေသည်။ ဆိတ်ငြိမ်သည့် အရပ်ပေမို့ အသံက ကျယ်လောင်လွန်းလှ၏။ အသံကို အားလုံးကြားရသည်။

ပနားသည် ရှေ့မှသွားနေရင်းပင် ချက်ချင်းရပ်ကာ လက်ပြလိုက်၏။ အားလုံးရပ်လိုက်ကြသည်။ ပနားက နောက်သို့ပြန်လှည့်ပြီးနောက်...

“ခဏလေး နေရာမရွေ့၊ အသံမကြားရအောင် နေပေးကြ
ပါ။ ဒါဟာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ မြွေတွေရဲ့အသံပါပဲ”

ဟုတိုးတိုးကလေး ပြောလေ၏။ သူတို့အားလုံး သံပြင်
တွင်ဝင်နေရန် ကိုမိုးခိုင်က ထပ်ဆင့်သတိပေးလိုက်၏။ အားလုံးက
သံပြင်တွင် ဝမ်းလျားမှောက် ဝပ်ကာငြိမ်နေကြ၏။ မြွေဟူသော
အသံကြောင့် မငြိမ်သည်မှာ ဒေဗီရမ်ဖြစ်နေသဖြင့် ကိုမိုးခိုင်က ဆွဲခေါ်
ကာသူနားတွင် လှဲခိုင်းလိုက်၏။

ခလောက်သံတို့က ဆူညံစွာဖြင့် ပို၍ပို၍ နီးလာ၏။
နားအနီးသို့ ကပ်တီးနေသလို ခလောက်သံများ ကြားရပြီးနောက်
သူတို့အစု၏ ရှေ့သံပြင်တွင် လူးကာလိမ့်ကာနှင့် ပေါ်လာသည့်
မြွေသေးသေးကလေး အုပ်စုတစ်စုကို မြင်နေရ၏။ မြွေတို့မှာ
ပယ်င်းရောင်မြွေမျိုး များဖြစ်ပြီး တွန့်ကာလိပ်ကာ လူးကာလိမ့်
ကာဖြင့် သံပြင်တွင် ပြေးလွှားနေကြ၏။ မြွေများမှာ သေးသော်လည်း
အကောင်ရေမှာ နှစ်ရာခန့်ရှိသဖြင့် မြွေရေစီးကြောင်း မျောလာ
သလိုပင်ထင်ရ၏။ သူတို့၏ အမြီးများမှာ ထောင်၍တလှုပ်လှုပ်ရှိ၏။
ထိုလှုပ်သံပင်လျှင် ခလောက်... ခလောက်ဟု မြည်နေပေသည်။

သူတို့အသက်ပင် မရှူရဲ။ ဒေဗီရမ်ဆိုလျှင် အသားပင်
ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ အော်ဖိုဖြစ်နေ၍ ကိုမိုးခိုင်က ပါးစပ်ပိတ်
ထားရသည်။ မြွေစီးကြောင်းကြီးမှာ သူတို့ရှေ့ ပါးတစ်ရိုက်လောက်

တွင် လူးလိမ့်တွန့်ခွေ ရပ်ပတ်၍ ခလောက်သံမြည်ဟိန်းပြီးနောက်
တဖြည်းဖြည်း ရွေ့သွား၏။ လွန်လွန်လိပ်လိပ်နှင့် မြွေတို့ ထေးသွား
လေမှ ပနားက ထထိုင်လိုက်ပြီး...။

“ဆရာရေ... ကံကောင်းလို့ဗျို။ ဘုရားသခင်မလို့ပါပဲ။
ဒီမြွေတွေဟာ သဲခလောက်မြွေတွေ ဆရာရဲ့။ သူတို့ဟာ ဒါမိတ်
လိုက်လို့ အုပ်စုနဲ့တွေ့ရတာ။ ဒီမြွေမျိုးဟာ မြွေလောကမှာတော့
အထူးအဆန်းပါပဲ။ သူတို့အမျိုးကို သူတို့အရမ်း ချစ်ကြတယ်။
ခလောက်မြွေတွေက လိုက်ရှာအနံ့ခံပြီး ဂလုစားချေတတ်တယ်။
အဆိပ်ကလည်း အင်မတန်ပြင်းတာ။ ခုလိုမိတ်လိုက်ချိန်မှာ ဆိုပိုဆိုး
တယ်။ မြွေမတွေ့နောက် မြွေထီးကလိုက်။ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင်
လုံးထွေး ဘောလုံးကြီးလို မြေပြင်သံပြင်မှာ လှိမ့်ကြတာ။ ဒါကိုများ
နောက်ယှက်ရင်တော့ ဘယ်သတ္တဝါမဆို သေပြီသာမှတ်တော့။ ခေ
ကူးပြေးတောင် မလွတ်ဘူးဆရာ”

ပနား၏အပြောကြောင့် မကြောက်တတ်သူ ကိုမိုးခိုင်ဘလျှင်
ကျောရိုးမှ စိမ့်ရသည်။ မိမိစံမှာ ငိုမလိုဖြစ်နေ၏။ ဒေဗီရမ်ကား
သွေးဆုပ်သူလို ဖြူလျော်လျော် ဖြစ်တော့သည်။

သို့နှင့်...
သူတို့ ဆက်လက်လျှောက်ကြပြန်၏။

သဲပြင်ကြီးအား တစ်နာရီခန့် ဖြတ်သန်းပြီးသောအခါ စိမ့်
 ခြေတောတစ်တောသို့ဝင်လေ၏။ ထိုတောကား ပို၍နက်ရှိုင်းသည့်
 တောကြီးဖြစ်လေသည်။ တောစပ်အဝင်မှာပင် သားကောင်တို့၏
 တစ်သံ၊ ဟစ်သံ၊ မြည်သံကို ကြားနေရ၏။ သစ်ပင်လုံးကြီးတို့မှာ
 လူ့နှစ်ဖက်စာရှိ၏။ ချုံတွေ့နွယ်တွေ့ ဆူးတွေ့မြက်တွေ့ကလည်း ထူ
 ထပ်လှ၏။ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်၍ ရောက်သည်နေရာတွင် နားမည်ဖြစ်
 သဖြင့်တောခြေအား ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကာ သွားပြန်သည်။ နေ့ပင်
 ဖြစ်လင့်ကစား ခြင်ရိုင်း၊ မှက်ရိုင်း၊ ဖြုတ်ရိုင်း၊ ယင်ရိုင်းကြီးတို့မှာ
 ဝီဝီမြည်ကာလိုက်၍ အဝတ်အစားတို့ကို ထိုးဖောက်ကာ သွေးစုပ်
 ကိုက်ခဲကြသည်။

မိန်းမနှစ်ယောက်ပါတော့ ပို၍ဆိုး၏။

တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် နွဲ့ရ၊ ဆိုးရ၊ ငိုရနှင့် အချိန်တွေက ကြန့်
 ကြာလာသည်။ ဤသို့ဖြင့် တောရိပ်တို့ မှောင်စပြုလာသည်။
 ညဘက် နားနေရန် နေရာရွေးရတော့မည်။ ပန်းနှင့်တိုင်ပင်ကာ
 နေရာဌာန ရွေးနေခိုက်၊ ဝေါင်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ သစ်ပုတ်ပင်ကြီး၏
 ကိုင်းပေါ်မှ ခုန်ချလာသည့်အရိပ် မည်းတစ်ခု။

ပန်းအပေါ်သို့ ခွစီးခုန်ချလာခြင်းပင်။ ပန်းမှာ ရှောင်ချိန်
 မရလိုက်။ လို့သော် မြည်ဟိန်း ခုန်ချသံနှင့်အတူပင် သေနတ်သံ
 တစ်ချက် ဒိုင်းခနဲထွက်လာကာ အရိပ်မည်းမှာ ပန်းသံမကျမီ ဝေါင်း

ဟု နာကျင်စွာအော်မြည်၍ လွင့်စင်သွားရ၏။ ကိုမိုးခိုင် လှည့်ကြည့်
 လိုက်တော့ သေနတ်ချိန်လျက်သားနှင့် ဦးလေးမင်းအောင်။

သေနတ်ပစ် တော်တော်လျှင်တဲ့ လူပါလားဟု ကိုမိုးခိုင်
 စိတ်တွင်းမှ ချီးကျူးနေဆဲ။ အရိပ်မည်း အကောင်ကျသွားသည့်
 နေရာမှာ ဂူဝီဝီမြည်သံတို့ ကြားရ၍ ညီဖိုဖိုအနံ့ဆိုးကြီးရလာ
 လေ၏။ ပန်းမှာ ဖျတ်ခနဲ နောက်သို့ခုန်ဆုတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်နေရန်
 လက်ပြလေသည်။ အားလုံးက ငြိမ်ရပ်နေစဉ် ဝီဝီဒီဒီဟူသော ဆူညံ
 သံတို့က အားလုံး၏ရှေ့ခြေနှစ်လှမ်းစာ မြေကြီးတွင်ထဲမှ ကြားနေ
 ရပေ၏။ ဘာမှန်းမသိသော ထိုအသံတို့ကို နားထောင်ချိန်မှာ
 ကွမ်းတစ်ရာညက်ပင် မကြာလိုက် ငြိမ်ဆိတ်သွား၏။

“ဒါဟာလဲ ဘုရားသခင်ရဲ့ စောင်မချက်ရယ်။ သစ်ပင်ပေါ်
 ကခုန်အုပ်လာတဲ့ သစ်နက်ကျားရယ်၊ ဟိုဆရာကြီးရဲ့ သေနတ်လက်
 ဖြောင့်မှုရယ်ကြောင့် ပန်းမသေသလို။ အားလုံးလဲ မသေကြ
 တာပါပဲ။ သေတာတောင် မိုးမိုးမသေရပဲ အရှင်လတ်လတ် တစ်စိပ်
 စိပ်ကိုက်ခဲ စားသုံးမှုကြောင့် အရိုးကျ နာကျင်အသက်ထွက်ရမယ့်
 ဖြစ်ရပ်ပါဆရာ”

ပန်းက ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာဖြင့် ပြောနေ၏။ ပန်းကြည့်ရာ ရှေ့
 မြေတွင်းဆီ လှမ်းတိုးကြည့်လိုက်တော့ လက်မအရွယ် ပရွတ်ဆိတ်
 ပမာအကောင်တွေက စောစောကပြုတ်ကျလာသည့် အကောင်ကြီး
 အား ဝိုင်းဝန်းတိုးဆွကိုက်ဆွ စားသောက်နေသည်မှာ ရွရွတ်ကနေ၏။

အကောင်ကြီးကား အရိုးသာသာ၊ သာကျန်တော့၏။ သွား
စွယ်ပြီးပြီး ခေါင်းမည်းမည်းကြီးအား ကြည့်လျက် ထိုအကောင်ကြီးမှာ
သစ်နက်ခေါ် သစ်ကျုပ်ခေါ် သစ်တက်ကျားသစ်တစ်ကောင် ဖြစ်မှန်း
ကိုမိုးခိုင် သိလိုက်ရလေ၏။

“ဒီပရွတ်လို အကောင်နက်တွေဟာ မြေအောင်းပူတွေပဲ
ဆရာ။ အသားစားမြေပူတွေပေါ့။ သူတို့ဟာ မြေကြီးထဲမှာ စုပေါင်း
နေကြပြီး၊ သူတို့ရဲ့တွင်းဝတွေကို မြက်၊ သစ်ရွက်၊ မြေပါးပါးနဲ့
အမိုးလုပ်ပြီး၊ သတ္တဝါအချင်းချင်း ထောင်ချောက်ဆင်ထားတာ။
ဒီနေရာကို မြေမာမှတ်ပြီး နင်းလိုက်လို့ တွင်းထဲကျပြီဆို ဝိုင်းတွယ်
ဝိုင်းတွတ်၊ တစ်ပြတ်ပြတ် ကိုက်စားကြတာ အရိုးတောင်မချန်ထား
တတ်ပါဘူးဆရာ”

ပနားက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ရှင်းပြနေခိုက် ဝီဝီဒူဒူမြည်သံ
ကြီးတို့ကို နားမှာပြန်၍ကြားရင်း ကိုမိုးခိုင် သက်ပြင်းချမိ၏။ အကယ်
၍သာ ကျားသစ်နက်က လမ်းပြပနားအား ခုန်မအုပ်ခဲ့ပါလျှင် သူတို့
တစ်စုလုံးမှာ သားစားပူတွင်းသို့ ကျလျက်...။

ဆက်၍ပင် မတွေ့ရဲတော့...။



(၂၅)

မရုဏကျောက်ဘောင်

တောတန်း ချုံပုတ်တို့ကို သေလုမျောပါး တိုးစေ့နေရင်းနှင့်
ပင်လယ်ရေလှိုင်းသံတို့ကို ကြားလိုက်ရ၏။ မြေမှာလည်း ကျောက်
သားမြေနှင့်သဲတို့ ရောစွက်လာသည်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်
ပြီဟုလမ်းပြပနားက ဆိုလိုက်ချိန်တွင် မိုးကစုန်းစုန်းချုပ်တော့သည်။
ကြည့်လေမြင်လေရာတွင် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်သွားသည်။
မည်သို့မျှ ခရီးဆက်၍မရတော့။

ပါလာသည် မီးအိမ်များကို ထွန်းညှိကြပြီးနောက် ထိုနေရာ
မှာပင် တစ်ညနားခိုရန် အမြန်စီစဉ်ကြသည်။ ချုံအနည်းငယ်ရှင်း၍
သဲပြင်ပြန်သော နေရာတွင် စုပေါင်းနေကြပြီးနောက် ပနားနှင့်အခြား

အထမ်းတစ်ဦးက သစ်ကိုင်းသစ်ခြောက်တို့ဖြင့် မီးပုံကြီးတစ်ပုံဖိုကာ အခြားသူတို့က ပါလာသမျှ အခင်းတို့ဖြင့် လဲလျောင်းနားနေကြ၏။

ကိုမိုးခိုင်ကတော့ မိန်းကလေးနှစ်ဦးအတွက် လုံခြုံရာနေရာ တစ်ခုစီစဉ်ပေးပြီး၊ ဂမူတစ်ခု နံဘေးတွင် ထိုင်ကာနေ၏။ ပနားကလည်း ဓားတစ်လက်ဖြင့် သူ့အနားတွင် လာကာထိုင်ရင်း နားနေ၏။

လူကနားနေသော်လည်း မျက်စိနှင့်နားကဖြင့် နားမနေရ။ အားလုံး၏ လုံခြုံရေးအတွက် အမှောင်တောသို့ စူးစိုက်ကြည့်ရှု နားစွင့်ထားရပေသည်။

တော်သေးသည်ဟုဆိုရမည်။ ထိုနေရာက စောစောက တောလောက် မှက်တွေ၊ ယင်တွေ၊ ဖြုတ်တွေမရှိ။ တောခြင်ရိုင်းတွေသာ တစ်ဝီအုံခဲ၏။

ရေလှိုင်းသံကို တော်တော်နီးနီးပင် ကြားနေရသည်။ ရေလှိုင်းသံနှင့်အတူ ဆားငွေ့ပါသော လေကိုလည်းရ၏။ နံနက် နိုးသောက်လျှင်ဖြင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို မြင်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ မြေပုံအတွင်းမှ သတ္တဝါရှိသည် သူတို့နှင့်မဝေးတော့။

ရေလှိုင်းသံ၊ ခြင်ရိုင်းသံ၊ တောတွင်းမှ ညဉ့်သားကောင် ဘို့၏ ဟောက်သံ၊ တစ်သံ၊ ဟိန်းသံတို့ကြားမှာပင် မှေးခနဲအိပ်ပျော် သွားခဲ့သည်။

“မြွေ... မြွေ... မြွေကြီး”

စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကြောင့် သူရုတ်တရက် လန့်နိုးသွားရ၏။ ခါးကြားမှ ဓားကိုဆတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်ရင်း ထထိုင်လိုက်သည်။ ပနားမှာလည်း သူ့လိုပင် အော်သံက ညဉ့်ယံအား ဖောက်ထွင်းသွားသော်လည်း အခြားလူဦးရားသံ မကြားရ။ အော်သံလာရာသို့ သူတို့ ပြေးသွားကြ၏။ မိမိစံတို့ဆီမှအသံ။

မီးဖိုကြီးမှ မီးတောက်ငြိမ်းသွားပြီး၊ မီးကျီခဲဖြင့် ရဲရဲတောက်လင်းနေ၏။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ ငုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်နေကြသည်။

“မြွေ... မြွေ...တဲ့”

ကိုမိုးခိုင်တို့ မြင်တော့ မိမိစံက ထစ်ငေါ့စွာ ပြော၏။

“ဘယ်မှာလဲ”

ကိုမိုးခိုင် ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ရင်း မေး၏။

“သူ... သူ... အော်တာ”

မိမိစံက ဒေဗီရမ်အား လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟုတ်တယ်... မြွေ... မြွေမည်းကြီး”

ဒေဗီရမ်ထံမှ အထိတ်တလန့် စကားထွက်လာ၏။

“ဘယ်မှာလဲဆို”

ကိုမိုးခိုင်ကို အသင့်ပြင်ရင်း မေး၏။

“အိပ်မက် အိပ်မက်ထဲမှာ”

ဒေဗီရမ် အသံကတိုးညှင်းလှသည်။

“ဟာကွာ”

ကိုမိုးခိုင် စိတ်ပျက်စွာ အော်မိ၏။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဒေဗီက အိပ်မက် မက်ပြီး အဲသလို ခဏခဏ ယောင်တတ်တယ်”

ပနားရှင်းပြ၏။ ကိုမိုးခိုင်မှာ ဘာမှမပြောဖြစ်တော့။ ရေဖူး ယူကာ ဒေဗီရမ်အား ရေတစ်ခွက်၊ မိမိစံအား ရေတစ်ခွက် တိုက်လိုက် ရင်းပြန် အိပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

လက်မှနာရီကို ကြည့်တော့ ညတစ်နာရီ။ ကျန်သူတို့ကား ထိုအဖြစ်ကိုမသိ။ အိပ်မောကျလျက်ရှိ၏။ ပနားက မီးပုံကို ထပ် ထည့်သည်။ မီးက အရှိန်ကောင်းလာပြန်သည်။

သည်လိုနှင့်သူနှင့် ပနားမှာ မအိပ်ရတော့။ နှစ်ဦးသား ဂျမ်နီ၊ ဂျမ်နက်များအကြောင်း၊ အက်ဒမန်ကျွန်းအကြောင်း၊ ကျွန်း ဗိုင်းကြီးအကြောင်း စကားတွေပြောကြရင်း မိုးလင်းတော့သည်။

အလင်းရောင်လာ၍ ရှေ့တူရှု ကြည့်လိုက်သည်အခါ ပင်လယ်ပြာပြာကြီးအား အရင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုပင်လယ်

ပြာကြီး၏အနီးတွင်မူ ထီးထီးမားမားကြီးသော ကျောက်ဆောင် ကြီးတစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပေသည်။

ကျောက်ဆောင်မှာ ကမ်းစပ်သောင်ပြင်နှင့် မဝေးလှ။ ဆိုရ ပါလျှင် ဝါးငါးပြန်စာ လောက်သာရှိမည်။ သဲပြင်နှင့်ကျောက်တန်း ကလေးများ တံတားသဖွယ်ဆက်နေပြီး၊ ပင်လယ်ပြာဆီမှ ထိုးထွက် နေသည့် စိမ်းညိုညိုကျောက်ဆောင်ကြီးသည်ကား သူတို့သွားလို သည့် သတ္တဝါရိခေါ် မရဏကျောက်ဆောင်ကြီး ပေတကား။

အဝေးမှကြည့်လေလျှင် ရေပြင်ထဲမှ ထိုးထွက်နေသည့် စိမ်း ညိုညိုကျောက်ချွန်ကြီးအဖြစ်သာ ဖြစ်ရသော်လည်း အနီးကပ်လာ သည့်အခါ ကျောက်သားအတိ ကျောက်ချွန်ကြီးမဟုတ်ပါပဲ လက်ရာ မြောက်ဗိသုကာတစ်ယောက်၏ စိတ်တိုင်းကျပုံဖော်ထုဆစ်ထားသကဲ့ သို့ကျောက်လက်၊ ကျောက်ခက်၊ ကျောက်စွယ်၊ ကျောက်ပန်းဆွဲ၊ ကျောက်ထစ်၊ ကျောက်ပြားတို့ဖြင့် စိမ်းမြကာ ကြည့်သူမြင်သူပင်လျှင် အသက်ရှူမှားလောက်အောင် လှပလေသည်။

ရှေ့တည်တည် သဲပြင်သောင်ကမ်းမှ ကြည့်လေသဖြင့် ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခုတည်းသာ ထီးထီးကြီးဖြစ်နေရသည်။ ဝဲဘက်ယာဘက် ရေပြင်မှကြည့်လေလျှင် ခုနစ်ဖော်သော ကျောက် ဆောင်တန်းကြီးကိုတွေ့ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့အားလုံးသည် သောင်ကမ်းတွင် ရပ်ရင်း ပင်လယ်ရေ

ပြင်နေသည် နီးတိမ်ကြားသို့ ထကြွဖျံတော့မယောင် မြင်နေရသော
 တော့က်ဆောင်ကြီးအလှကို တမေ့တမော ငေးနေမိ၏။ အလှအပ
 ကြိုက်တတ်သော မိမိနှင့် ဒေဗီရမ်တို့ဆို ပို၍ဆိုတော့သည်။
 တလေး များလိုပင် သံပြင်မှာ ခုန်ပေါက်၍ ကျောက်ဆောင်၊ ပင်လယ်၊
 နိဗြာ ဖြာတို့ကို ကြည့်နူးစွာ ကြည့်မဝဖြစ်နေကြပေသည်။

“ကဲ... အလှကြည့်နေလို့ ပြီးမှာမဟုတ်ဘူးဟေ့ ကိုမိုးခိုင်
 ရေ၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရအောင်”

ဦးလေးမင်းအောင်က သတိပေးလိုက်၏။ ဦးလေးသည်
 ဘယ် အချိန်က အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်မသိ ဘောင်းဘီအနက်၊
 မိုးကာရှည်လိုမျိုး ခူးဆစ်အထိ အနက်ရောင်အင်္ကျီ၊ ဦးထုပ်နက်နှင့်
 ဝိုက်ဆိုက်တော်တော်ကျနေ၏။

ကိုတင်ဝကလည်း အင်္ကျီနက်၊ ဘောင်းဘီနက်။
 ဒေဗီရမ်ကတော့ ဆိုဖွယ်ရာမရှိပြီ။ ဝီတီမဟူရာ ကေရိဖြစ်
 လို့နေသည်။ ခါးမှာလည်း ဓား၊ လက်ပစ်မိုးတို့ ချိတ်ထားသေး၏။
 မိမိကတော့ မီးခိုးရောင်ဘောင်းဘီ၊ မီးခိုးရောင် ကိုယ်ကျပ်
 လက်ရှည်အင်္ကျီနှင့် ဆံပင်ကို စုစည်းကာ ကျော့ကျော့ရှင်းရှင်း ဝင်းဝင်း
 ဝေလေးရှိနေသည်။

ကိုမိုးခိုင်သည် သူတို့အား တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ...

“ဒီလိုလုပ်ကြရအောင် ဒီဘက်ကမ်းမှာ ပနားနဲ့အဖွဲ့က
 သဲသောင်ပြင်စစ်၊ လုံခြုံတဲ့နေရာ တစ်နေရာရွေးပြီး၊ ပါလာတဲ့
 ရွက်ဖျင်နဲ့ တဲထိုးစခန်းချနေခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်၊
 ကျွန်တော်ရယ်၊ ဦးမင်းအောင်ရယ်၊ ကိုတင်ဝရယ်၊ မိမိရယ် ကျွန်း
 ဆီကိုသွားပါမယ်။ ပစ္စည်းတွေလဲ များများမယူကြပါနဲ့။ ဒီဘက်ကို
 ချက်ချင်း ပြန်လာလို့ရတဲ့အတွက် လက်နက်နဲ့ ရေကလွဲရင် မယူတာ
 ကောင်းပါတယ်” ဟုရှင်းပြလေလျှင် ဦးလေးမင်းအောင်က ခေတ္တမျှ
 စဉ်းစားသလိုပြုနေပြီးမှ...

“ဒေဗီကိုလည်း ခေါ်ခဲ့ပါ” ဟုဆိုလေသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ အန်ကယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့မိသားစုရဲ့
 ကိစ္စပါ။ ကိုတင်ဝတောင် အန်ကယ်ရဲ့လူရင်းမို့ ထည့်သွင်းစဉ်းစား
 ခဲ့တာ။ ဒေဗီဟာ ဒီကိစ္စမှာ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး။ တောထဲကို
 လိုက်ခဲ့တာတောင် သူဟာ ကျွန်းပိုင်သမီးမို့ မငြင်းသင့်၊ မတားဆီး
 သင့်လို့ခွင့်ပြုခဲ့တာ”

ကိုမိုးခိုင်က ရှင်းပြ၏။
 ဦးမင်းအောင်က ခေါင်းခါသည်။

“ခုလဲသူ့ကို ကျွန်းပိုင်ကြီးရဲ့ သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့
 ခွင့်ပြုရလိမ့်မယ် မောင်မိုးခိုင်။ သူကကို ဒီကျွန်းကိုလိုက်ချင်နေတာ
 မလိုက်ရရင် ကျုပ်တို့အစီအစဉ်တွေကို ပျက်ပြားအောင် နှောင့်ယှက်

နိုင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွယ် ဒီနေရာကို ရောက်နေမှတော့ အပျက်
မံမံပါနဲ့တော့။ မိမိစလဲ အဖော်ရအောင် လိုက်ပါစေတော့”

ဦးမင်းအောင်၏ စကားကပျော့သလိုလိုနှင့် အမိန့်သံပါနေ
သလိုလိုပင်။

ကိုမိုးခိုင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဆက်လက်အငြင်းပွားနေ၍ အကျိုးမထူးနိုင်။ ဒေဗီရစ်သည်
မိန်းမသားတစ်ယောက်သာဖြစ်၏။ အနှောင့်အယှက် အကြီးအကျယ်
ပေးနိုင်သည်ထာမီး၊ ကြောက်လောက်စရာတော့မရှိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ခုအခြေအနေက မီးစင်ကြည့်ကရမည့် အခြေအနေသာ ဖြစ်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုသွားကြတာပေါ့။ ကဲ... ပနားရေ
ကိုယ်ပြောသလိုသာ နေခဲ့ပေတော့။ ကိုယ်တို့ မလာမချင်းတော့
ဘယ် ကိုမှမသွားပါနဲ့။”

ပနားအား တစ်ဆက်တည်း မှာလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာနား
နေကြတာပေါ့”

ပနားက အမိန့်နာခံတ်သူဖြစ်ပေသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့
လူတို့အား ကုလားလိုအမိန့်ပေး တာဝန်ချထားခြင်းတို့ကို လုပ်ဆောင်
တော့သည်။

သူတို့ငါးယောက် ကျွန်းဆီသို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်၏။ စင်စစ်
တော့ ကျွန်းနှင့်သောင်စပ်မှာ သိပ်မဝေးလှ။ တစ်ခေါ်သာသာပဲ

ရှိမည်။ ပြီးကမ်းဦးရေတိမ်ဖြစ်သလို ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်း
တွေက တံတားထိုးထားသလို ဆက်၍နေ၏။

ကျောက်တန်းတစ်ခုနှင့်တစ်ခု ရေခြား၍ကွာလှလျှင် ခြေတစ်
လှမ်းစာသာရှိမည်။ ခုန်၍ပင်ကူးစရာမလို၊ သို့ဖြင့် ကိုမိုးခိုင်ကပင်
ဦးဆောင်ကာ ကျောက်တန်းပေါ်သို့ စတင်ခြေလှမ်းလေသည်။

ထွန်းလင်းစ နေခြည်၏အောက် ကျောက်တန်းပေါ်တွင်
မရဏကျောက်ဆောင်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းသွားနေသည့် လူငါးဦး
အားလမ်းပြပိပနားက ရပ်ငေးနေရစ်တော့သည်။



(၂၆)

ကြိတ်ရိမှ မြေဟောက်နက်

ကျောက်ဆောင်ကြီးမှာ အဝေးကကြည့်လျှင် ကျောက်သား ကြီးဟုထင်ရသော်လည်း အနီးသို့ရောက်လေမှ သစ်ခွယ်ချုံ့ခွယ်စိမ်း စိမ်းတို့ရှိနေကြောင်း မြင်ရလေ၏။ သစ်ခွယ်တို့မှာလည်း မြေပြင် ပေါက်သစ်ပင်တွေမဟုတ်။ ကျောက်ကပ်ခွယ် ဝါယော်ယော်တွေ၊ ကျောက်စိုရိုင်း စိမ်းဖန်ဖန်တွေ၊ ကျောက်ပွင့်ညို၊ ချုံ့တန်းတွေ၊ ကျောက်ခက်ဆူးတွေ ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ဆောင်ခြေသို့ ခြေချမိကြသည်။

ကျောက်ဆောင်သို့ သွားရာလမ်းမှာ ကျောက်တုံးကျောက် သားတို့က နေဒဏ်၊ လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်၊ ရေဒဏ်ဖြင့် ချွန်မြနေ၏။ အချို့မှာ သွေးထားသော ဓားသွားလိုထက်လွန်း၏။ တောစီးမိနပ် ထူထူပင်လျှင် ဟက်ခနဲကွဲသွားစေသည်။ သည်လို လမ်းမျိုးမိုမနည်း ပင်သတိထားလျှောက်နေရ၏။

“မြေပုံရော”

ဦးလေးမင်းအောင်က မြေပုံအား အငန်းမရမေးပြန်၏။ ကိုမိုးနိုင်သည် သူ၏အိတ်အတွင်းမှ ဆောင်ယူလာသော သားရေချစ် မြေပုံအား ထုတ်ယူလိုက်၏။

နှစ်ဦးသား ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ကြည့်ကြသည်။

“မြေပုံအညွှန်းအရဆိုရင် ရတနာတွေဟာ ကြိတ်ရိဆိုတဲ့ သုံးလုံးမြောက် ကျောက်ဆောင်ရဲ့ ညာဘက်ဂူပေါက်ထဲမှာပဲ။ တဲ... သွက်သွက်လေးသွားကြစို့။”

ဦးလေးမင်းအောင်က တက်ကြွစွာဆို၏။ တိုက်ဆိုင် မြေပုံ အားပြန်ထည့်လိုက်ပြီး ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်သွားသော ဦးလေး မင်းအောင် နောက်သို့လိုက်သည်။ မိန်းကလေးနှစ်ဦးမှာတား သူတို့ လိုခြေမသွက်နိုင်။ ကျောက်ချွန်ကျောက်တက်၊ ကျောက်ပြားတွေ ကြားလဲမကျအောင် လှုပ်လီလှုပ်လဲရိုနေ၏။

ကျောက်ဆောင်ကြီးတွေမှာ မြင့်ပင်မြင့်သော်လည်း သိပ် တော့ကြီးကြီးမားမားကြီးတွေမဟုတ်။ အများဆုံးရှိလှ ပေနစ်ဆယ်ဟု ကိုမိုးခိုင် ခန့်မှန်းမိ၏။ ထိုပေနစ်ဆယ်ခန့် ကျောက်ဆောင်ခုနစ် ဖော်မှာ ငါးပေလောက်ခြား၍ တစ်ဆောင်နှင့်တစ်ဆောင် တည်ရှိ နေ၏။ ရှေ့နှင့်နောက်မှ တည်တည်ကြည့်လျှင် ကျောက်ဆောင်တစ် ဆောင်တည်းဟု ထင်ရသော်လည်း တည်မတ်နေသည်။ ဗိသုကာ အကျော်အမော်များပင်လျှင် မတတ်နိုင်သည့် သဘာဝတရားကြီး၏ ဖန်တီးချက်ကား အံ့မခန်းပင်တည်း။

သူတို့လျှောက်နေရင်း မြွေတွန်သံတစ်ချက်အား ကိုမိုးခိုင် ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုမြွေတွန်သံမှာ ဘောက်ထော်ခြံတွင်းက မြွေတွန် သံ၊ ခြံဖျူကျော် သဘောပေါ်က မြွေတွန်သံမျိုး။ သည်မြွေတွန်သံကို ကိုမိုးခိုင်နားမှာ စွဲနေ၏။ ထိုကဲ့သို့ အသံထွက် တွန်တတ်သော မြွေမျိုးက ဖိလစ်ပိုင်မြွေဟောက်နက်မျိုး အသံသာဖြစ်၏။

မြွေဟောက်(၁၀)မျိုးရှိသည့်အနက်မှ ဖိလစ်ပိုင်မြွေဟောက် နက်မျိုးကိုမူ မြွေဟောက်ဆန်းဟု ဆိုရပေမည်။ သူတို့သည် အဆိပ် ပြင်းထန်သည်မှန်သော်လည်း အစာကျွေးမွေးထားသူ သခင်၏အနံ့ကို သိ၏။ အကိုင်းအတွယ်ခံ၏။ အပွတ်အသပ်ခံ၏။ လွယ်အိတ်၊ ဆွဲ

အိတ်၊ အင်္ကျီအိတ်များတွင် ယူဆောင်၍ရသည်။ သခင်အား ဘယ် သောအခါမျှမကိုက်။ ခွေးများကဲ့သို့ပင် သစ္စာရှိ၏။

ကိုမိုးခိုင်သည် ဖတ်မှတ်ခဲ့ရသော မြွေအကြောင်းစာအုပ်များ ထဲမှစာပိုဒ်အား သတိရလာ၏။ သို့ဆိုလျှင် သူတို့လူစုတွင်းတွင် မြွေဟောက်နက်တစ်ကောင် သေချာပေါက်ပါနေလေပြီဟု အခြား သူတို့သတိမထားမိသော်လည်း ကိုမိုးခိုင်သိနေ၏။

ဘယ်သူသည် မြွေဟောက်နက် ဖြစ်လေမည်နည်း။ မြွေဟောက်နှင့်မြွေပါ မကြာခင်တွေ့ရပေတော့မည်။

ရှေ့ကလျှောက်နေသည့် ဦးလေးမင်းအောင်က ဒုတိယ ကျောက်ဆောင်အလွန်တွင် ရပ်လိုက်၏။

“တြိဂိရိဆိုတာကတော့ သုံးခုမြောက် ကျောက်ဆောင်ကို ခေါ်တာ။ ဒါဟာ သုံးခုမြောက်ပဲ မောင်မိုးခိုင်။ မျက်နှာမူရာမှ ညာဘက် ဆိုတော့လာဟော... ဒီဘက်ကို”

ဦးလေးမင်းအောင်က ကျောက်တုံးနှစ်ခုအား ဖြားဆန့်ရန် လိုက်၏။ ဦးလေးမင်းအောင်မှာ အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ပင် လျှင်မြန်ဖျတ်လပ်လွန်းလှ၏။ သေနတ်ပစ်ခတ်ရာမှာလည်း ထာဝရ တည်လွန်းလှ၏။ လာစဉ်က ပီနားထံ ခုန်ချကိုက်ခဲလိုသည့် သစ်

ကျွန်ကောင်၏ အလှုပ်အရှားပစ်မှတ်အား ထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်ပေ၏။
တော်ရုံတန်ခိုး လေ့ကျင့်ထားသူတို့ပင် မထိနိုင်သော ပစ်မှတ်မျိုးပင်။

ကိုမိုးခိုင်သည် ဦးလေးမင်းအောင်နောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာ
လိုက်လာခဲ့၏။ ကျောက်စိုရိုင်းပင်တွေ အပြိုင်းအရိုင်း ပေါက်နေသည့်
သုံးခုမြောက်တြိဂံရိမှာ ဂူပေါက်နှစ်ပေါက်ရှိ၏။ ပထမဂူပေါက်မှာ
လူဝင်လောက်သည့် အပေါက်မဟုတ်။ ဒုတိယအပေါက်သည်ကား
လူတစ်ရပ်ကျော်မြင့်၏။ ဂူပေါက်တွင် ကျောက်စိုရိုင်းတွေ၊ ကျောက်
ဆူးနွယ်တွေနှင့် ပိတ်ဆို့နေ၏။

မျက်နှာမူရာ ညာဘက်ပေါက်ဆိုသဖြင့် ဒုတိယဂူပေါက်ဖြစ်
မှာသေချာ၏။ ကိုတင်ဝက ဂူပေါက်ရှိ နွယ်ပင်တို့ကို တောလိုက်စားဖြင့်
ခုတ်ချလိုက်သည်။ ဂူပေါက်မှာ ရှင်းလင်းသွား၍ အတွင်းသို့ လှမ်းမြင်
နေရသည်။ ဂူပေါက်ဝက ကျယ်သော်လည်းအတွင်းမှာ ငါးပေ
လောက်ပဲအရှည်ရှိ၏။ မြေပုံ၏အညွှန်းအရဆိုလျှင် ထိုဂူတွင်းမှာ
ရတနာရှိ၏။

ကိုမိုးခိုင် မြေပုံအားထုတ်လိုက်၏။ ဖြန့်ကြည့်၏။

ရတနာသေတ္တာမှာ ဂူပေါက်တည်တည် ကျောက်သားနံရံ
မှာထွင်းမြှုပ်ထားသည်ဆို၏။ အကာအရံဟူ၍ ခိုင်ခိုင်မာမာလုပ်
ထား။ ကျောက်တုံးကိုပင် အံကိုက်ပြန်ဖူး၍ ကျောက်ဆူးနွယ်ပင်တွေ

စိုက်ထားသည်ဆိုတော့ ကျောက်ဆူးနွယ်နံရံကြီးကို အပေါက်တည်
တည်မှာပင် အလွယ်တကူမြင်လိုက်ရပါပြီ။

ဦးလေးမင်းအောင်သည် တောလိုက်စားဖြင့် ကျောက်ဆူး
နွယ်ပင်တွေကို ရန်သူအားတိုက်ခိုက် ခုတ်ထစ်နေဘိသကဲ့သို့ ခုတ်နေ
လေ၏။ အပင်၊ အခက်၊ အရွက်၊ အစူးတို့မှာ ဖွားဖွားလွင့်စင်ကုန်
သည်။

အတန်ကြာအောင် ခုတ်လိုက်လျှင် ကျောက်နံရံပေါ်လာ၏။
မြေပုံညွှန်းအတိုင်းပင် ဂူပေါက်ဖဟိုတည်တည်တွင် ရပ်၍ရင်ညွှန်ဖြင့်
တိုင်း၏။ ရင်ညွှန်နေရာ ကျောက်သားတွင် ရတနာရှိသည်ဖြစ်သဖြင့်
တိုင်းထားသည့်နေရာအားမှတ်ကာ စားဦးဖြင့် ကျောက်တုံးအဖုံးကို
ရှာရ၏။ ကျောက်ဆူးနွယ်တို့၏ အမြစ်အပွားတို့ကြောင့်လည်း
ကောင်း၊ အချိန်ကာလ တိုက်စားမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ ရာသီ
ဥတုကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကျောက်တုံးအရာအား မနည်းရှာရ၏။
ခွေးဇေးထွက် သည်အထိရှာဦးလေမှ အရာကိုရှာတွေ့၏။ စားဦးဖြင့်
မနည်း ကလော်ရသည်။ ဝေတတစ်စုံတစ်ရာ မဆက်ပါပဲ အံကိုက်အဖုံး
လုပ်နိုင်သည့် ညောင်ရမ်းညောင်အုပ်တို့၏ ငယ်ကျွန်များသည်ကား
ဗမာပီပီ စွမ်းရည်ရှိလှပေသည်ဟု ကိုမိုးခိုင်တွေးမိ၏။

နာရီဝက်ခန့် ကြိုးစားပမ်းစား ကလော်လေမှ ကျောက်

တုံးက တဖြည်းဖြည်း လှုပ်လာပြီး၊ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဆွဲထုတ်ရ ခဲ့၏။ ကျောက်တုံးဖုံး ပွင့်သွားသည်နှင့် အတွင်းဂလိုဗ်လိုဏ်ခေါင်း ကလေးအတွင်းမှာ ယွန်းသေတ္တာ အမည်းကလေးကို တွေ့ရ၏။ သေတ္တာဟုဆိုသည်ထက် ယွန်းအစ်ဆိုလျှင် ပို၍မှန်မည်။ အလျား တစ်ထွာ၊ အနံတစ်ထွာ အစွပ်အစ်ဖုံးပါသော ယွန်းအစ်ကလေးပင် ဖြစ်၏။

ထိုအစ်ကလေးအား ဦးလေးမင်းအောင်က ဆတ်ခနဲ ယူလိုက်ကာ အပြင်သို့ထွက်၏။

အပြင်ရောက်လေမှ ဖွင့်လိုက်လေသည်အခါ ဦးလေးမင်း အောင်၏မျက်နှာမှာ လမင်းကြီးလို ဝင်းထိန်သွားပြီးနောက် မျက်လုံး မှာလောဘရောင်တို့ တလက်လက်တောက်နေသည်ကို ကိုမိုးခိုင်မြင် လိုက်ရ၏။

ယွန်းအစ်၏ အဖုံးကို လှန်လိုက်၏။

အနီရောင်ကတ္တီပါစကလေးကို တွေ့ရသည်။

ထိုကတ္တီပါစကလေးအား လှစ်ဟလိုက် လေသေ၊ အခါ ပြုံးပြီး ပြက်ပြက် လင်းလက်လေသော ရတနာအစုစုကို တွေ့ရ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား ရပြီကွ၊ ရပြီ အင်္ဂလန်ကို တောင်ဝယ် လို့ရတဲ့ ရတနာတွေကို ငါရပြီ။ ဟား... ဟား...ဟား...ဟား”

ဦးလေးမင်းအောင်မှာ ရူးသွပ်သွားလေသလားမသိ။ အော်၍ ဟစ်၍ရယ်ရင်း ပြောနေ၏။ ကိုမိုးခိုင်တို့ အံ့ဩစွာ ငေးမောနေမိ၏။

ထိုစဉ်အခိုက်မှာပင် ကိုတင်ဝက ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်၏။ သူ၏လှုပ်ရှားပုံမှာ မြန်လှ၏။ ခါးကြားမှ သေနတ်ကိုထုတ်ချိန်လျက်။

“အားလုံးပဲ မရဏကျွန်းမှာ မရဏမရောက်ချင်ရင် မြွေ တွေလက်တွေ ငြိမ်ငြိမ်ထားလိုက်ကြပါ။ ဒီမှာ ... ဦးမင်းအောင် ဒီရတနာတွေ ကျုပ်ကိုပေး”

သေနတ်ပြောင်းကို ဟိုရွှေသည်ရွှေချိန်ရင်း ကိုတင်ဝက ဆိုလေ၏။ ဒေဗီရစ်က ဘာမှမဖြစ်သော်လည်း မိမိစံမှာ တုန်ယင်နေ သည်။ ဦးလေးမင်းအောင်မှာ လောဘမျက်နှာမှ ဒေါသခိုးတို့ ဝေဝေ ထလာပြီး ကိုတင်ဝကို မော့ကြည့်၏။

“ဘာလဲကွ ... မင်းက”

အံ့ဩဒေါသဖြင့် ဆိုသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာကြီးခင်ဗျာ။ ကျုပ်ဟာ မြွေဟောက်နက် အမှတ်(၆)ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ... မြွေအစစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ‘ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကလူ’လို့ အမည်ရ ဦးသီဟရဲ့ မိတ်ရင်း ‘ကျောက်ဆောင်အောက်ကလူ’လို့ အမည်ရ ဦးဇေယျရဲ့

သားကိုတင်ဝဖြစ်ပါတယ်။ အဖေဟာ ‘ကျောက်ဆောင်အောက်ကလူ’ အမည်နဲ့ဆင်မလိုက်ရွာမှာ လက်သမားလုပ်နေရင်း တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ့အဖိုးထိုက်ရတနာတွေရမယ့်အကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ဒီရတနာမြေပုံဟာ ‘ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကလူ’လို့ အမည်ရဆေးဆရာဦးသီဟဆီမှာ ရှိတယ်လို့ဆိုပါတယ်။

အဖေဟာ အမြဲလိုပဲ ရတနာတွေကို သူပိုင်ရဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဦးယက္ခ၊ ဦးဒေဝနှစ်ယောက်ထဲက ဦးဒေဝရဲ့သားဇေယျသာ ရတနာတွေ ပိုင်ရမယ်ဆိုပြီး ကြံစည်ခဲ့တာပါ။ တစ်နေ့ညနေ ဆေးဆရာဦးသီဟ ဆင်မလိုက်အလာမှာ ချက်ဖောင်းတို့ပေါင်းပြီး ဦးသီဟကိုတိုက်ခဲ့ပေမယ့် ရတနာမြေပုံမရဘဲ အဖေဦးဇေယျ ဒဏ်ရာရပြီး အသက်ဆုံးပါးခဲ့ရတယ်။ ဦးသီဟလဲ လွတ်သွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီရတနာတွေပိုင်ဖို့ ကျုပ်ဟာဦးဇေယျရဲ့သား မြွေအတူအဖြစ် ဆရာကြီးဆီဝင်ခဲ့တာပါ။ ကဲ... လုပ်ပါ ဇာတ်ရည်လည် ပြီဆိုရင်လဲ ပေးပါတော့...”

ကိုတင်ဝက သေနတ်ကို ဆတ်ဆတ်ပြုရင်း တောင်း၏။
ဦးမင်းအောင်မှာ မဲ့ပြုံးတစ်ချက်မျှ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟေး... ပေးဆိုရင်တော့လဲ ပေးရသပေါ့ကွာ” ဟု ဆိုကာ ရတနာသေတ္တာကလေးအား လက်တစ်ဘက်မှ မြောက်ပစ်ဟန်

ပြုလိုက် ပြီးနောက် လက်တစ်ဘက်မှ သေနတ်က ဒိုင်းခနဲသော မြည်ဟိန်းသံနှင့်အတူ အော်သံတစ်ချက် ထွက်လာပြီး ကိုတင်ဝပက်လက်လန် ကျသွား၏။

ကိုတင်ဝ လက်မှသေနတ်ကလည်း ...

“ဒိုင်း” ဟူ၍ ကောင်းကင်သို့ ထောင်ကာကျည်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဦးလေးမင်းအောင် လက်တည့်သည်ကို ကိုမိုးခိုင်သိပြီးသား ဖြစ်၏။ ကိုတင်ဝထံ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်ခုံးနှစ်ဘက်ကြားမှာ သွေးပွက်ကျ ဒဏ်ရာကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

ဦးလေးမင်းအောင်သည် လူသတ်လိုက်ရသည်ကို ဂုဏ်ယူစွာအော်၍ ရယ်နေ၏။ မိမိစံကမူ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ကိုမိုးခိုင်၏ အနားသို့တိုးလာကာ သူ့လက်မောင်းအား အေးစက်စက်လက်တို့ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်နေ၏။

“ကဲ...အားလုံး နားထောင်၊ ဟိုကောင်မိုးခိုင်နဲ့ ဟိုကောင်မိမိစံ ... သေသေချာချာနားထောင်”

ဦးလေးမင်းအောင်က ကိုမိုးခိုင်နှင့် မိမိစံအား ညွှန်ပြပြောလေသဖြင့် ကိုမိုးခိုင်က မအံ့သြသော်လည်း မိမိစံမှာ အံ့သြရုံမက အတုန်လှုပ်ကြီး တုန်လှုပ်ရလေ၏။

“ဟေ့... နံပါတ်ရစ် ဒေဗီရမ်၊ လက်နက်အသင့်လုပ်ထား။ ဒီကောင်နဲ့ ဒီကောင်မကို ငါကိုယ်တိုင် လှလှပပသတ်ပြမယ်။ ငါက ကျော်စံနဲ့ ဘာမှ သွေးတော်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ ငါ့တူမ မဟုတ်သလို၊ ဟိုကောင်ကလည်း ငါ့တူမဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ တကယ်တော့ ငါမြွေဟောက်နက်ကိုးရဲ့ အဓိပတိ မြွေဟောက်ရာစာဆိုတာ ငါပဲကွ။ ကျော်စံကို မြွေဟောက် နက် မြွေကန်ထဲချသတ်လိုက်တာလဲ ငါပဲကွ ...

ဦးမင်းအောင်က ထိုစကားကို အင်အားရှိပြော၏။ ဒေဗီရမ်က ခါးတွင်ချိတ်ထားသည့် လက်ပစ်မိုးကို တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့်အနေအထား ပြင်လိုက်၏။

“လူတွေသတ်ရတာ များနေလို့ သိပ်တော့မသတ်ချင်ပါဘူး ကွာ။ ဒါပေမယ့် ဒီရတနာတွေယူ ... ဒေဗီကိုခေါ်ပြီး နယူးဒေလီ လောက်မှာ သွားနေမှာဆိုတော့ မသတ်ချင်လဲ သတ်ရဦးတော့မှာပေါ့။ ဂဲ... သေမင်းကို အာရုံပြုကြဟေ့။ ကျည်ဆံချွေတာတဲ့အနေနဲ့... ကဲ...”

ထိုစကားအား မြန်မာလိုပြောပြီးနောက် အကျီအိတ်တွင်း ထည့်ထားသည့် လက်တစ်ဘက်ကို လေတွင်လွှင့်လိုက်၏။ ကိုမိုးခိုင်

ကမြွေတွန်သံတွေကို ကြားပြီးသားဖြစ်သည်မို့ သူ့လက်လှုပ်လိုက်သည် နှင့်မိမိစံ၏ကိုယ်ခန္ဓာ နွေးနွေးအိအိ ကလေးကိုဖက်ကာ လှဲချလိုက် သည်။ မိမိစံ၏အော်သံ ဆူဆူနှင့်အတူ ဒေဗီရမ်၏ “မြွေ...မြွေ” ဟူသော အင်အားရှိ အော်သံကြားလိုက်ရ၏။

ကိုမိုးခိုင် ဆိုင်းငံ့နေ၍မရတော့။ မိမိစံအား ပွေ့ဖက်လှဲထား ရာမှခုန်ထကာ ဦးမင်းအောင်ထံ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

ဦးမင်းအောင်က သူ့ကိုသတ်ရန် မြွေဖြင့်ပစ်၏။ သူက ပစ်အလှဲ မြွေကပစ်မှတ်ကိုကျော်၍ ဒေဗီရမ်ဆီ လွင့်အသွား၊ မြွေ ကြောက်သော ဒေဗီရမ်က လက်ပစ်မိုးကို လွှတ်ချလိုက်ရာ လက် ပစ်မိုးသည် ဂူဆီသို့ လိုက်ဝင်လျက်...။

“ဒိုင်း”

“ဝုန်း... ဝုန်း”

“ဝရော... ဝရော”

မိုးပေါက်ကွဲသံ၊ ကျောက်ဆောင်ဂူ ဗြူကျသံတို့ကြားရပြီး နောက်ကျောက်တုံး၊ ကျောက်သား၊ ကျောက်စ၊ ကျောက်နုတို့မှာ မီးခိုးလုံးတို့နှင့်အတူ သူတို့ထံလွင့်လာလေ၏။ ကိုမိုးခိုင်၏ ခုန်ဝင် ကန်ချက်က မှန်ကန်၏။ အကယ်၍ ခုန်ဝင်မှုသာ နောက်ကျခဲ့ပါက

ကိုးကိုင်ရာ တောထဲက သစ်ကျုပ်ကောင်သို့လည်းကောင်း၊ ကိုတင်ဝ
သို့လည်းကောင်း သေနတ်ဒဏ်ရာ ချက်ကောင်းထိ၍ သေနိုင်၏။

ခုတော့ ကိုမိုးခိုင်သည် ဦးမင်းအောင်၏ မြွေဟောက်ရာဇာ
ကြီး၏မေးရိုးအား ဖြောင့်လက်သီးတစ်ချက်တည်းနှင့် မေ့စေသလို
သေနတ်ပစ်နှင့် မြွေပစ်တော်လှသော စတိုင်လိုစီးကရက် စွဲစွဲမြဲမြဲကိုင်
တတ်သော ညာလက်အား မချိုးချင်ပါဘဲ လိမ်၍ချိုးလိုက်ရပြီဖြစ်
ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအန္တရာယ်ကောင်ကြီးအား သူ
တစ်ဦးတည်း ရန်ကုန်သို့ ခေါ်သွားရမည်ဖြစ်၍ ပင်တည်း။

ထို့နောက်တော့ သူသည် ကြုံပြန်သွားသည့် နိုင်ငံပိုင်ရတနာ
များအား ကောက်ယူလျက် သိမ်းရပါ၏။ ပြီး ဦးမင်းအောင်၏ အိတ်
များအား ရှာဖွေရသည်။ မြွေအိတ်နှင့် မြွေကျွေးမည် ဒိန်ခဲတွေ
စတိုင်လိုစီးကရက်ဖူးတွေ သေနတ်ကျည်ဆံတွေ တွေ့ရ၏။ ကိုမိုးခိုင်
သည်ဒုတိယကျောက်ဆောင်ဆီမှ ကျောက်ညှပ်နွယ်တစ်ချောင်းအား
စားဖြင့်ဖြတ်ကာ မြွေဟောက်ရာဇာကြီး၏ လက်နှစ်ဖက်အား တုတ်
နှောင်လိုက်သည် ကျောက်ညှပ်နွယ်က ကြိမ်ထက်နိုင်၏။

ပြီးလေတော့မှ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်တွင် ကျကျနန
ထိုင်ရင်း၊ သတ္တဝါရိပ်သို့ လူးလိမ့်မြေးလွှားကာ တိုက်နေသည်

ပင်လယ်ရေလှိုင်းတို့ကို ကြည့်ရင်း တဖွားဖွား လွင့်ယုံနေသော ရေမှုန်
ရေမွှား ရေပွင့်ရေစက်ရေပေါက်တို့ကို ငေးမောကာ တစ်ယောက်
တစ်နေရာဆီ ခွေခွေကလေး မေ့မျောနေကြသည် မိန်းမလှနှစ်ဦး
သတိရလာမည့် အချိန်ကိုစောင့်နေရဦးမည် ဖြစ်ပေတော့သတည်း။



(၂၇)

မောင်စောထက်နှင့် ကိုစိန်ဘန်း

လောကနီတိစိန်ဘန်း၏ လွစ္စလမ်း(ဆိပ်ကမ်းသာ) တိုက်ခန်း
၏တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် ဖြစ်၏။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်စောထက်ရဲ့ ကျုပ် ပေးဖတ်တဲ့ မြေ
ဟောက်ရာစာ ဖြန့်ခြင်း မှတ်စုမှတ်တမ်းကြီးကို ဖတ်ပြီးပြီလား”

ညက ညဝက်ကျော်ကျော်ခန့် ခပ်ရှုပ်ရှုပ် လက်ရေးဖြင့်
ရေးထားသည့် “မြေဟောက်ရာစာ”အား ကြိုးစားဖတ်နေရသဖြင့်
နေဖြင့်မှန်းလာ၊ မျက်နှာသစ်၍ ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာသော ကျွန်ုပ်
အားဧည့်ခန်းတွင် တင်ပလ္လင်ချိတ် ထိုင်နေသည့် လောကနီတိ
စိန်ဘန်းက မေးလေ၏။

“ဖတ်ပြီးပါပြီဗျာ”

ကျွန်ုပ်က ပြော၍ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင် လိုက်၏။
ကိုစိန်ဘန်းက စောစောစီးစီးနိုးပြီးနောက် စားပွဲပေါ်တွင် ကော်ဖီနှင့်မုန့်
ကို အဆင်သင့်ပြင်ထားလေ၏။ ကော်ဖီရနံ့သင်းလေသဖြင့် ခံတွင်း
ပင်ချဉ်လာ၏။

“ကဲ... ကော်ဖီသောက်ဦးဗျာ။ မုန့်လည်းစား၊ ဒီလိုဗျ
စာရေး ဆရာရ။ ဖတ်ပြီးပြီဆိုရင်လဲ ငေး၊ တွေး၊ ဖွဲ့နွဲ့ရေးတော့ဗျာ”

လောကနီတိစိန်ဘန်းက ရယ်ရွန်းပတ်ရွန်းဖြင့် ပြော၏။

“ဟာ... ကိုစိန်ဘန်းကလဲဗျာ ကျုပ်ရေးချင်တာပေါ့။ ဒါပေ
မယ့် မြေဟောက်ရာစာမှာ ကျုပ်ဂုဏ်ပြုချင်တဲ့ နာမည်ခပ်ယဉ်ယဉ်နဲ့
လောကနီတိစိန်ဘန်းဆိုတဲ့ စွန့်စွန့်စားစားဉာဏ်သမား မပါတာက
ဆိုးနေပေသကဲ့သို့ဗျ”

ကျွန်ုပ် မောင်စောထက်က ခပ်နာနာကလေး ပြောလိုက်သော
အခါ ကိုစိန်ဘန်းသည် ပျက်လုံးတစ်လုံးကို ကြားရလေသည့် အလား
အားပါးတရ ရယ်တော့၏။ အတန်ကြာရယ်ပြီးလေမှ...

“အင်း... မောင်ရင်တို့ စာရေးဆရာဆိုတဲ့ လူတွေဟာ
မြင်မှု၊ ကြားမှု၊ သိမှုတွေကို သာမန်လူတွေလို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်

ထောဆာ၊ မြင်သမျှ၊ ကြားသမျှ၊ သိသမျှ ကိုယ့်ဘဝလို ဂူစုရေရ ခံစားပြီး လှလှပပဖွဲ့နွဲ့ရေးသား၊ မှတ်တမ်းပြုတင်ပြခြင်း အနုပညာတွေ တော်သလောက်၊ တော်တော့ကို ရှော်ပြီးရိုးကြပေသကိုး”

ဟု မှတ်ချက်ပြုလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ နားမလည် နိုင်သည်နှင့် မေးရလေတော့၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ။ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ရှင်းသင့်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်၏ မေးခွန်းကြောင့် သူကပြုံးနေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကော်ဖီကိုတစ်ကျိုက်သောက်လိုက်၊ မုန့်တစ်ကိုက် ကိုက်လိုက်ရှိနေပြီး သူရှင်းပြမည့် စကားနားစွင့်နေ၏။

“ဒီလိုကွဲ့ မောင်စောထက်ရဲ့ ကိုမိုးခိုင်က မြေဟောက်ရာဇာကို မိအောင်ဖမ်းပြီး အက်ဒမန်ကနေ ရန်ကုန်ကို မိမိစံနဲ့အတူ ဖြေပျူ ကျော်နဲ့ ပြန်ခဲ့တယ်။ ဒေဗီရမ်ကပြားမလေးကတော့ ကျန်ခဲ့သပေါ့။ ရန်ကုန်ရောက်တဲ့အခါ ကိုမိုးခိုင်ဟာ စီအိုင်ဒီက စုံထောက်ရဲလှ၊ စုံထောက်ကိုအောင်တို့ထံ မြေဟောက်ရာဇာကိုအပ်ပြီး စစ်ဆေးခဲ့တယ်။

မြေဟောက်ရာဇာ မင်းအောင်ရဲ့ ထွက်ချက်အရ မြေဟောက်နက်ပိုင်းကို နောက်ကွယ်က ကြီးကိုင်းစိမ့်ဖေးနေတဲ့ ကုက္ကိုင်းလမ်းနီတိုက်ပုကလေးကို ကိုမိုးခိုင်ကိုယ်တိုင် မြေဟောက်ရာဇာအသွင်

ယူပြီး အော်စတင်ကားနဲ့သွား၊ စတိုင်လိုဗီးကရက်သောက်ပြီး စွန့်စားခဲ့ရာမှာ မြေဟောက်နက်ရဲ့ ကြီးကိုင်းကြီး အနက်ရောင်လူကြီးနဲ့ သူ့လူတွေကို ဖမ်းမိခဲ့ပါရော...

အဲဒီလူကြီးဆိုတာလဲ အခြားဟုတ်ရိုးလား ကြည့်မြင်တိုင် အရပ်က မျက်နှာဖြူတွေ ခန့်ထားတဲ့ မြူနိုဗီယံလူကြီး ဦးစိန်ဖြစ်နေတာ...

ဒီတော့ ကိုမိုးခိုင်ဟာ မကိုလမ်း စိန်ဘာဘူရဲ့ စိန်ပစ္စည်းတွေ၊ ဝန်ကတော် လည်ခွဲရယ်ကို ရှာဖွေရပြန်တယ်။ ပြီးကလကတ္တားကမြေဟောက်နက်အဖွဲ့ဝင်၊ မဒရပ်ကအဖွဲ့ဝင်၊ တောင်အက်ဒမန်ကအဖွဲ့ဝင်တွေကိုလည်း အိန္ဒိယပုလိပ်တွေရဲ့ အကူအညီနဲ့ မြန်မာပြည်ကိုခေါ်ဆောင်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်းပိုင်သမီး ဒေဗီရမ်ကလည်း အဖွဲ့ဝင် အမှတ်ရစ်ပို့ ပါလာခဲ့တယ်။ သူတို့အားလုံးကို ရန်ကုန်ဟိုက်ကုတ်တရားရုံးကြီးမှာ လူသတ်မှု လုယက်မှု၊ ဓားပြမှု၊ ပြန်ပေးမှုတွေနဲ့ တရားစွဲဆိုနိုင်ခဲ့တယ်။

အက်ဒမန်တောင်ကျွန်းရဲ့ ကျွန်းပိုင်သမီး ဒေဗီရမ်ကတော့ မိန်းမသားဖြစ်ခြင်း၊ ရာဇဝတ်မှုများတွင် မပါဝင်ခြင်းအပြင် မြေနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရသလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ ဘုံဘောမြို့

ကစိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ မှတ်ချက်နဲ့ အစိုးရသက်သေဖြစ်ပြီး၊ အမှုပြီးတော့ ရန်ကုန်ကဘုံဘောဟိုတယ်မှာ ခဏတည်းခိုပြီး သူ့အဖေ ရှိရာ အက်ဒမန်ကျွန်းကို ပြန်သွားခဲ့တယ်။

ရန်ကုန်မြို့တင်မက မဒရပ်မှာတောင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေရ တဲ့ 'မြေဟောက်နက်ဂိုဏ်း'ကို ကိုမိုးခိုင်က ပရိယာယ်ထေ့စနဲ့ စွန့်စားဖော်ထုတ်ခဲ့တာပေါ့။

လောကနီတိစိန်ဘန်းက ရှည်လျားစွာသော ဖြစ်စဉ်ကို ရှင်းပြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါတော့သိတာပေါ့။ ဒီစွန့်စားလှုပ်ရှားမှု မှာလောကနီတိစိန်ဘန်း မပါတာကို ပြောနေတာမျှ”

ကျွန်ုပ်က စိတ်မြန်သူပီပီ ထပ်မေး၏။

“ရော့ ... ခက်ချေပြီကိုး။ ပြောလေရုံလေ ဖြစ်နေပါပေါ့လား မောင်စောထက်ရဲ့။ ပိုပြီးရှင်းလင်းအောင် ပြောရရင်တော့ သြဂတ် စတင်ရဲ့ မစ်ရှင်ကျောင်းဆရာမကြီးကို မိမိစံက အကူအညီတောင်း တဲ့အခါ ဆရာမကြီး သတိရတာက သူ့တပည့်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆားပုလင်း မောင်သက်ပြင်းပေါ့။ မောင်သက်ပြင်းကလဲ အင်္ဂလန်၊ စကော့တလန် ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့မှာ ပညာသင်သွားဖို့ဖြစ်နေတဲ့အတွက် သူ့အား အကိုးရဆုံး၊ စိတ်အချရဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို အပူတပြင်း ရှာဖွေပြီး ကူညီဖို့ တောင်းဆိုတယ်။

ဒီတော့ အဲဒီလူဟာ မူလရုပ်ကိုဖျောက်၊ မျက်မှန်တပ်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးဆင်၊ ဆံပင်ပုံစံပြောင်းတဲ့ပြီး မိမိစံကို အယောင်ဆောင်လက် ထပ်၊ ပိယာနိသမားမိုးခိုင်ဆိုပြီး မြေဟောက်နက်ဂိုဏ်းခြေရာကို ခံခဲ့ သူကတော့ ကျုပ်... လောကနီတိစိန်ဘန်း ကလွဲလို့ ဘယ်သူရှိဦး မလဲဗျာ”

ဤသို့လျှင် လောကနီ တိစိန်ဘန်းက တည်တည်ကြီးရှင်း ပြလေမှ ကျွန်ုပ်မှာ သဘောပေါက် အံ့သြရပေတော့၏။

“ဪ... စန္ဒရာဆရာ ကိုမိုးခိုင်ဟာ လောကနီတိစိန်ဘန်း။ လောကနီတိစိန်ဘန်းဟာ ကိုမိုးခိုင်ကိုး ... တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ လူပဲ။ အံ့ရော... အံ့ရော...”

တို့နောက် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် နှစ်ဦးသား ငြိမ်သက်သွား ကြသည်။

ဦးမင်းအောင်၊ မိမိစံ၊ ဒေဗီရမ်၊ ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကလူ (ဆေးဆရာကြီးဦးသီဟ) စသဖြင့် ကျွန်ုပ်တွေးနေမိပြီး လောကနီတိ စိန်ဘန်းအားကြည့်မိ၏။ သူသည် ငေးငေးတွေးတွေးဖြင့် တိုက်ခန်း နံရံသို့ရီဝေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ငေးမောလျှက်ရှိလေသည်။

ဪ ... သူသည်လည်း လောကီသားပေမို့ အချိန်ကြာဖြင့်

၂၅၆

၇၅၅

ရွာလက်ဖွန်းတတီးနေထိုင်ခဲ့သည့် ကနွဲ့ကလျ ဖြူဖြူအိအိ မိမိစံနှင့်
လှပချောမော၍ ယောကျ်ားလေးဆန်ဆန် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်
နေထိုင်ပြောဆို တတ်သော ကပြားမလေး ဒေဗီရမ်တို့အား သတိရ
နေလေမလား။

မပြောတတ်နိုင်တော့.....။ ။

□□□

၇၅၅

8/2
၇/1
4/1